

ክርስትና ያለቅድስና...?

የ 2006 (፲፱፻፲፰-፲፱) ዓ.ም. 11ግጅት

ዶክተር መለሰ ወጉ

የሕይወት መስታወት
"Yehiwot Mestawot"
"Mirror of Life"

የመጀመሪያ እትም 1 ታህሣሥ ፲፱፻፺፩ ዓ.ም.
First Edition, January 2006

በዚህ መጽሐፍ ውስጥ የሚገኙት የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች የተወሰዱት ከመጀመሪያውና ከሁለተኛው የአግርኛ የመጽሐፍ ቅዱስ እትሞች፤ እንዲሁም በዓለም አቀፍ የመጽሐፍ ቅዱስ ግንባር ከታተመው ከአሌክሳንደሪያ ምጽሐፍ ቅዱስ ነው።

ይህን የሕይወት መስታወት እትም በከፊልም ይሁን በሙሉ፤ በግንኙነት ዓይነት መንገድ በግባዛት፤ በቅድሚያ ከኢትዮጵያውያን የወንጌል አገልግሎት ዋና ጽሕፈት ቤት በጽሑፍ የተገለጸ ፈቃድ ግንኙነት ያስፈልጋል።

Copyright © 2005 by Ethiopian Outreach Ministry
All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any manner without written permission from Ethiopian Outreach Ministry except in the case of brief quotations in critical articles and reviews.

Produced by:

Ethiopian Outreach Ministry
P.O.Box 2241
York, PA 17405
United States of America

Ethiopia Office Address:
P.O.Box 7888, Addis Ababa, Ethiopia.

Printed in Addis Ababa, Ethiopia

ይህ የሕይወት መስታወት
በዓመት ስድስት ጊዜ
እየታተመ የሚወጣ
የመጽሐፍ ቅዱስ
ትምሕርት ነው።

ይህ ልዩ እትም
እ.አ.አ በ 2006 ዓ.ም.
ታተመው የሚወጡትን
ስድስት እትሞች
ያጠቃልላል።

ይህን ትምሕርት ለግጥናት
በአድራሻችን በመጻፍ፤
በሰልክ፤ በፋክስና
በኢ-ሚይል ግዝገዛ ይቻላል።

የኢትዮጵያውያን የወንጌል አገልግሎት
የፖስታ ግ. ቁ. 7888
አዲስ አበባ
ኢትዮጵያ
ስልክ፡ 156-4268

የዋና ጽ/ቤት አድራሻ
Ethiopian Outreach Ministry
P.O.Box 2241
York, PA 17405
United States of America
Phone: (717) 846-2041
Fax: (717) 846-9847
E-mail: eom@eomusa.org
Web Address: www.eomusa.org

ክርስትና ያለ ቅድስና...

※ 115 ※

ገጽ 5

ቅዱስ?... ማን?... እኔ?

※ 116 ※

ገጽ 19

ሰው ሠራሽ የሆነ ቅድስና

※ 117 ※

ገጽ 35

ዓለም የማያሳድፈው ቅድስና

※ 118 ※

ገጽ 49

ፍትወት የማይበልዘው ቅድስና

※ 119 ※

ገጽ 66

ዕውቀት የማያስፈራው ቅድስና

※ 120 ※

ገጽ 79

ፈተና የማያሸንፈው ቅድስና

“ቅዱስ?...” “ማን?... እኔ?”

“...ነገር ግን የጠራችሁ እግዚአብሔር ቅዱስ እንደሆነ እናንተም በእርሱ ሆኑ ሁሉ ቅዱሳን ሁኑ! ያከንያቱም እኔ ቅዱስ ስለሆንኩ እናንተም ቅዱሳን ሁኑ” ተብሎ ተጽፎአል (1 ጴጥ. 1፡16)።

“ቀኝዎች... ፈታውራሪ... ፓስተር (በአሁኑ ጊዜ ‘ፓስተር’ የሚለው ቃል እንደ ግዕዝ ስም የሚታይ ሆኗል)... ደከተር... ሻምባል...” በማለት ሰውን ከግዕዝ ስሙ መጥራት የተለመደ ነው። ከዛይ በጠቀሰናቸው የግዕዝ ስሞች መጠራት የሚከብሩባቸው ሰዎች ምናልባት ቢኖሩ በጣም ጥቂቶች መሆን አለባቸው። ቅዱስ በሚለው የግዕዝ ስም መጠራትን ግን የሚፈልግ ወይም በድፍረት “በዚህ የክብር ስም መጠራት ይገባኛል” የሚል ሥጋ የለበሰ ሰው ይኖራል ብለን ማመን ያቅተናል። “ቅዱስ እነሱ...” ተብለን ብንጠራ “ቅዱስ?... ማን?... እኔ?” ብለን ራሳችንን ይዘን መጮኻችን አይቀርም። ኃጢአት በሞላበት ዓለም ውስጥ የሚኖር ሥጋ የለበሰ ሰው ከኃጢአት ሁሉ ፍጹም ነጻ ወይም ቅዱስ ሆኖ መኖር ይችላል ወይ? ብለን ብንጠይቅ “ጥያቄያችሁ ከመስመር የወጣ ነው” የሚለን ሰው ይኖራል ብለን እናስብም። ቅዱስ የሚለው አሳብ ሥጋ የለበሰ ሰው የማይደርስበት መንፈሳዊ ዕድገት ይምስለን እንጂ አማኞችን “...ቅዱሳን ሁኑ...” ብሎ ሲያዛቸው እንዲሁም “...የእግዚአብሔር ቅዱስ ሕዝብ...” ብሎ ሲጠራቸው መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ብዙ ሥፍራ ተጽፎ እናነባለን። ጳውሎስ የቆርንቱስ አማኞችን “...የእግዚአብሔር ቅዱስ ሕዝብ ለመሆን ለተጠራች ለቆርንቱስ ክርስቲያኖች ሁሉ...” (1 ቆር. 1፡2) በማለት ሰላምታ ሲያቀርብላቸው ስን ሰግቱ “የቆርንቱስ ቤተ ክርስቲያን አማኞች በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ኅልቶ የሚታይ ድካም እንዳለባቸው እያወቀ ጳውሎስ እንዴት ቅዱሳን ብሎ ይጠራቸዋል? ‘ቅዱሳን’ ብሎ ሲጠራቸው መልዕክቱን ጽፎ በሳባቸው ወቅት ‘ቅዱሳን ናችሁ’ ግለቱ ነው? ወይስ ወደፊት ሊደርሱበት የሚችሉትን መንፈሳዊ የሕይወት ደረጃ ግመልነቱ ነው?” ብለን እንጠይቅ ይሆናል። መጽሐፍ ቅዱስ አማኞችን ‘ቅዱ

ሳን ሁኑ..." ሲል ምን ማለቱ ነው? ኃጢአት በሞላበት ዓለም ውስጥ በቅድስና መኖር እንዴት ይቻላል? እነዚህንና እነዚህን ለመሳሰሉ ጥያቄዎች እንዲሁም የአማኞችን የቅድስና ሕይወት በሚመለከት ነጥብ ላይ ለሚነሱት ጥያቄዎችም ሆኑ ለሚሰነዘሩት አንዳንድ አስተያየቶች ትክክለኛ የሆነ መረዳትን ይሰጣቸዋል ብለን በማመን በዚህ በ2006 ዓመተ ምህረት (1998-9 ዓ.ም.) የሕይወት መስታወት ላይ "ክርስቲያን ያለቅድስና" የሚል አብይ ርዕስ የያዘ ስድስት ክፍሎች ያሉት ጠቃሚ ትምህርትን አዘጋጅተን አቅርበንላችኋል።

1. ቤተ ክርስቲያን ስለ ቅድስና ምዕመናኖቿን ማስተማር ይገባታል

ሰው መጻን የሚችለው በእግዚአብሔር ምሕረትና ጸጋ እንጂ፣ በሚሠራው በቦኅ ወይም በጽድቅ ሥራ ስላልሆነ፣ የሰውን ቅድስና በሚመለከት ነጥብ ላይ ትምህርት መስጠት አስፈላጊነቱ የማይታያቸው አንዳንድ አማኞች እንደማይጠቱ እርግጠኞች ነን። "በጸጋው የጻፉትን 'ቅዱሳን ሁኑ' በማለት የክርስትናን ሕይወት ልናከብድባቸው አይገባም..." በማለት ስለ ቅድስና የሚያስተምሩትን አስተማሪዎች የሚነቅሉ አንዳንድ የቤተ ክርስቲያን መሪዎች እንዳሉ እንሰማለን። እንደነዚህ ዓይነቶቹ ጠባብ የሆነውን የክርስትናን መንገድ ሰፊ ለማድረግ የሚሞክሩ፣ ያለመስቀል ክርስትና እንደሌለ ቢያውቁም፣ መስቀል የሌለበት የክርስትና ሕይወት መኖር ይቻላል የሚሉ ናቸው። በአሁኑ ዘመን ስለ ቅድስና እንደሚገባው ትምህርት ባለመስጠቱ ምክንያት፣ ዓለምና ቤተ ክርስቲያንን የሚለየው ድንበር ብዙ ብሏል። ዓለም የት እንዳበቃችና ቤተ ክርስቲያን የት እንደ ጀመረች መለየት እያስቸገረ መጥቷል። የዘመኗ ቤተ ክርስቲያን የአምልኮት ሞቅታና የሃይማኖት ሥርዓት አላሳተም። የክርስቶስን ውበት የሚያሳዩ፣ ሕይወታቸውን በቅድስና የሚመሩ፣ ከውጪ ብቻ ሳይሆን፣ ከውስጥም እውነተኛ የሆነ የሕይወት ለውጥ ያላቸው ክርስቲያኖች ግን በብዛት የሷትም። እንዲሁም አንዳንድ አማኞች እንደሚጠበቅባቸው የቅድስና ሕይወት ባለመኖራቸው ምክንያት፣ ቤተ ክርስቲያን በዓለም ውስጥ ሊኖራት የሚገባትን መልካም ምስክርነት ከምንጊዜውም የበለጠ በአሁኑ ጊዜ እያጣች ስለመጣች፣ ሁኔታው ሁላችንንም ሊያሳስብን ይገባል። ሐዋርያው ጴጥሮስ "...ከእርሱ አድራጎት የተነሱ የእውነት መንገድ ይለደባል..." (2 ጴጥ. 2፥2) በማለት የጻፈው መልዕክት፣ በእርሱ ዘመን የነበሩትን አማኞች ብቻ ሳይሆን፣ በአሁኑ ዘመን ያለነውንም አማኞች በቀጥታ ይመለከተናል።

የአማኞች የቅድስና ሕይወት እጃም ከጊዜ ወደ ጊዜ እየቀነሰ በመምጣቱ፣ በአሁኑ ጊዜ ቤተ ክርስቲያን ስለ ቅድስና ከምንጊዜውም የበለጠ አጥብቃ ማስተማር እንዳለባት እናምናለን። ይህንን በመገንዘብ እኛም ድርሻችንን ለመፈጸም፣ ለብዙዎች ጠቃሚ የሆነ አሳብ ይሰጣል ብለን በማሰብ ይህን ትምህርት አዘጋጅተን አቅርበናል። መልዕክቱ ብዙዎቹን ቢቆረቁሩም፣ ከክርስቶስ የተቀበልነውን የወንጌል አደራ የገድ መወጣት አለብን። ሐዋርያው ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ "ቃሉን ለብዙ ቢመችም ባይመችም በግንኙነት ጊዜ ተገተህ ሥራህ እያሰራህ

እየገዛጸህና እየመዘገህ በትዕግሥትና በግስተግር ጽና። ምክንያቱም ለዎች ገዱ ሐን ቃል ለመስማት የማይፈልገበት ጊዜ ይመጣል፤ ነገር ግን ለወረ በመክምረት እነርሱ ራሳቸው የሚወድዱትን ነገር የሚነገሯቸውን አስተማሪዎች ይለበዝላሉ። እውነትን መስማት ትተው፣ ተረትን መስማት ይወድዳሉ" በማለት የሰጠው የወንጌል አደራ ሁላችንንም ይመለከተናል (2 ጢሞ. 4፥2-4)። አማኞች "ቅዱሳን" ለመሆን የተጠሩ ቢሆንም፣ የቅድስና ፍሬ በሕይወታቸው ጎልቶ የማይታይ በት ዋናው ምክንያት፣ ሳያውቁት በሕይወታቸው ቀስ በቀስ የበቀሉትን አንዳንድ አረሞችን (ኃጢአቶችን) ከሕይወታቸው ማስወገድ ባለመቻላቸው እንደሆነ ግልጽ ነው። እነዚህን አረሞች በአጠቃላይ ሐዋርያው ጳውሎስ "የሥጋ ሥራዎች" ብሎ ይጠራቸዋል። እነርሱንም፣ "...ዝሙት፣ ርኩሳት፣ መጻፋት፣ ጣየትን ማምለክ፣ ምጥርት፣ ጥል፣ ክርክር፣ ቅንፃት፣ ቁጣ፣ አድመኛነት፣ መሊሞት፣ መናፍቅነት፣ ምቀኝነት፣ መግደል፣ ሰእር፣ ዘፋኝነት፣ ይህንም የሚመስል ነው..." በማለት ከዘረዘራቸው በኋላ፣ "...እንደዚህ ያሉትን የሚያደርጉ የእግዚአብሔርን መገሥት አይወርሱም" ይላል (ገላት. 5፥19-21)። የእኔና የእናንተ የሕይወታችን ዋና ዓላማ፣ ወይም ከማንኛውም ነገር የበለጠ በሕይወታችን የምንፈልገው ነገር ምን ይሆን? ከእግዚአብሔር ጋር የተቀራረበ ግንኙነት እንዲኖረን የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ በውስጣችን እንዲያድግ፣ በዕለታዊ ኑሯችን ላይ ክርስትናችን በግልጽ እንዲታይና ምስክርነታችን እንዳይበላሽ ከሆነ፣ ሥር ነቀል የሆነ እውነተኛ የሕይወት ለውጥ ያስፈልገናል። ሥር ነቀል ለውጥ ማግኘት የምንችለውም፣ የእኛ ፍላጎትና ውሳኔ ከእግዚአብሔር ፈቃድና አሠራር ጋር የተጣመረ እንደሆነ ብቻ ነው። ጳውሎስ "...በፍርሃትና በመንቀጥቀጥ የራሳችሁን መጻን ፈጽሙ፤ ስለ በሰ ፈቃዱ መፈለግም ግድረግም በእናንተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነው" (ፊልጵ. 2፥12-13) ሲል፣ "የራሳችሁን ድርሻ ስትፈጽሙ፣ እግዚአብሔር በእናንተ ሕይወት ውስጥ ሥራውን መሥራት ይጀምራል" ማለቱ ነው።

2. ሥጋ የለበሰ ሰው "ቅዱስ" መሆን ይችላል?

"ፍጹም" ወይም "ቅዱስ" መሆን ማለት ምን ማለት ነው? ምንም ዓይነት ኃጢአት የማይሠራ ማለት ይሆን? ከሆነ፣ "በዚህ ኃጢአት በብዛት ዓለም፣ ሥጋ የለበሰ ደካማ ሰው፣ ፍጹም ወይም ቅዱስ ከመሆን ደረጃ መድረስ እንዴት ይቻላል?" ብለን መጠየቃችን አይቀርም። "ቅዱስ" የሚለው አሳብ በትክክል ካልገባን፣ "ምን ጊዜም ቢሆን ቅዱስ መሆን አልችልም" በማለት በቅድስና ለመኖር ራሳችንን አናለማምድም። በመንፈሳዊ ሕይወታችን "ቅዱስ" ሆኖ መኖር የማንደርስበት ይምስሰን እንጂ፣ አማኞች ሁሉ "ፍጹም" ወይም "ቅዱስ" ወደ መሆን ደረጃ ማደግ እንዳለብን የእግዚአብሔር ፈቃድና ፍላጎት ነው። ክርስቶስ "የሚቻላችሁ ከሆነ፣ ፈቃዳችሁ ከሆነ፣ ወይም ደስ ካላችሁ ፍጹም ሁኑ..." በማለት ፈቃዳችንን አልጠየቅንም፤ ወይም "ቅዱስ" ከመሆን ሌላ አማራጭ የሆነ ሌላ ነገር አልሰጠንም። ግልጽ አድርጎ።

"...የሰማይ አባታችሁ ፍጹም እንደሆነ እናንተም ፍጹማችሁም" (ዮሐ. 5:48) እንዲሁም፤

"...ምንም ሳይታዩላችሁ፤ ፍጹማችንና ምሉዓን ትሆኑ ዘንድ ሥራውን ይፈጽሙ..." በማለት ያዘናል (ያዕ. 1:4)።

የመንፈሳዊ ዕድገት መለኪያ፤ ቤተ ክርስቲያን መሄድ፤ የሃይማኖት ሥርዓትና ደንብ መጠበቅ ሳይሆን፤ እግዚአብሔርን በባሕሪው መምሰል ነው። እግዚአብሔር በባሕሪው ምንም ዓይነት ጉድፍወይም እንከን የሌለበት በጽድቁና በወብቱ ተወዳጅ የሌለው ፍጹምና ቅዱስ የሆነ አምላክ ነው። ግን ሥነ ሥራን በሞተበት ዓመት እግዚአብሔርን አየሁት፤ እርሱም ከፍ ባለና ልልልና ባለው ዘፋን ላይ ተቀምጦ መጽሐፈውን ቤተ መቅደሱን ጥልቀት ዘር። ሱራሊ ተብሎ የሚጠሩ አባታውያን መላእክትም በሠራው ዘኩ፤ እያንዳንዱ መላእክ ሰርነት ከገፍ አለው፤ በሁለት ከገፍ ፊትን ይሸፍናል፤ በሁለቱ ከገፍ ሕጽኖችን ሸፍኖ በሁለት ከገፍ ይባር ዘር፤ አንዱ መላእክ ከሌላው ጋር በመተባበል፤ ቅዱሱ ቅዱስ ቅዱስ የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር ቅዱስ ነው፤ ከሰፍም በጸሐም ሁሉ የሞላ ነው፤ ይሉ ዘር" (ኢሳ. 6:1-3)። የመንፈሳዊነት ወይም እግዚአብሔርን የመምሰል (Godly) ባሕሪ በእኛ በአማኞች ሕይወት እንደሚገባው የሚታየው፤ ለእግዚአብሔር ሙሉ መስጠትና ከልብ የወጣ አምልኮ ሲኖረን፤ እንዲሁም የእግዚአብሔር ተፈጥሮዊ ባሕሪ (ሕልውና) ምን እንደሆነ አውቀን፤ እርሱ በሚሰጠን ትምህርትና መመሪያ ራሳችንን ያለማመድን እንደሆነ ነው። የእግዚአብሔርን ምንነት ሐዋርያው ዮሐንስ ሲገልጽ፤ "እግዚአብሔር ብርሃን ነው..." (1 ዮሐ. 1:5)፤ እንዲሁም "እግዚአብሔር ፍቅር ነው..." (1 ዮሐ. 4:8) ይላል። ዮሐንስ "እግዚአብሔር ብርሃን ነው..." ሲል፤ ሁለት ነገር መግለጹ ነው። ይኸውም፤ አንደኛው ደኅንነትን መግለጡ ሲሆን፤ ሁለተኛው የእግዚአብሔርን ፍጹምነትና "ቅድስና" ማሳየቱ ነው። "እግዚአብሔር ሆይ! ከአግልክት መሳክል አንተን የሚመሰል ግን ነው? በቅድስናህ እንደ አንተ አሰደናኔ የሆነ ግን ነው? አንተ ያደረግኻቸውን ተሰምራትና አሰገራሚ ሥራዎች ሊያደርግ የሚችል ግን አለ?" ይላል (ዘጸአት 15:11)።

"ብርሃን" የሚለው ቃል፤ የእግዚአብሔርን ፍጹምነትን ወይም ቅዱስነቱን የሚገልጽ፤ ነቁጥ የሚያክል እንኳን የሞራል ድክመት የሌለበት መሆኑን፤ እንዲሁም እግዚአብሔር በፍጹምነቱ ወሰን የሌለውና ከማንም ጋር የማይነጻጸር መሆኑን የሚያሳይ ነው። እኛም በባሕሪያችን እግዚአብሔርን ለመምሰል ከፈለግን፤ እግዚአብሔር "እኔ ቅዱስ እንደሆንኩ፤ ቅዱሳችሁም..." (1 እጥ. 1:16) ሰላለን፤ ፈጽሞ ልንደርስበት የማንችለው መስሎ በሰማንም፤ "ሁኑ" ያለንን ሆንን ለመገኘት ፈቃደኞች መሆን አለብን። ኢየሱስ በምድር ላይ በነበረበት ዘመን እንደ እኛ የተፈተነ ቢሆንም፤ ያለኃጢአት ወይም ፍጹም ሆኖ እንደኖረ (ፀብ. 4:15) መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። የእኛም የሕይወታችን ዓላማ ወይም ግብ እርሱን ለመምሰል ከሆነ፤ ያለኃጢአት ለመኖር ራሳችንን ማለማመድ አለብን።

ሥጋ ለባሽ ለው በመሆናችን ያለብንን ድካም ስለምናውቅ፤ "እንዴት እንደ እኔ ዓይነቱ ደካማ ሰው ከኃጢአት ሁሉ ፍጹም ነጻ ሆኖ መኖር ይችላል?" በማለት ብዙዎቻችን መጠየቃችን አይቀርም። በዚህ በረከስ ዓለም ውስጥ እየኖርን ከፍጹምነት ደረጃ መድረስ የማንችል ቢመስለንም፤ ምኞታችንና ጸሎታችን እንዲሁም የመጨረሻው ዓላማችን ያ መሆን እንዳለበት ግልጽ ነው። ዮሐንስ እንባቢዎቹን "ኃጢአት እንዳትሠሩ..." (1 ዮሐ. 2:1) በማለት ያስጠነቅቃል። ከኃጢአት ፍጹም ነጻ ሆኖ መኖር አይቻልም ብለን ስለምናሰብ፤ የብዙዎቻችን ፍላጎት ከኃጢአት ፍጹም ነጻ ለመሆን ሳይሆን፤ በተቻለን መጠን ትላልቅ ኃጢአቶችን ሳንሠራ ለመኖር ነው። ዮሐንስ ግን "ኃጢአቶቻችሁ ትላልቅ እስካልሆኑ ድረስ ምንም አይደለም" በማለት ትናንሽ ኃጢአቶችን እንድንሠራ ነጻነት አልሰጠንም። ምንም ዓይነት ምርጫ ሳይሰጠን፤ "ፈጽሞ... ኃጢአት እንዳትሠሩ..." በማለት ይመክረናል። በእግዚአብሔር ፊት የኃጢአት ትንሽና ትልቅ የለም። ኃጢአት ሰንሠራ፤ ምንም ያህል ትንሽ ቢሆን፤ የእግዚአብሔርን ሥልጣን መጋፋታችን፤ ሕጉን ችላ ማለታችን፤ ፍቅሩን መናቃችን እንደሆነ ማወቅ አለብን። እዚህ ላይ እኔና እናንተ በተጨማሪ መረዳት ያለብን እውነት ቢኖር፤ እግዚአብሔር የትኛውንም ዓይነት ኃጢአት ችላ ብሎ የማያልፍ መሆኑን ነው።

ሕይወቱን በቅድስና ለመምራት ጥረት የሚያደርግ ማንኛውም ብርቱ ክርስቲያን፤ አልፎ አልፎ ኃጢአት የሚሠራበት ጊዜ እንዳለ የታወቀ ነው። ሐዋርያው ዮሐንስ "...ኃጢአት የለብንም ብንል ራሳችንን እናስታለን፤ እውነትም በእኛ ውስጥ የለም" (1 ዮሐ. 1:8) ሲል፤ ከኃጢአት ፍጹም ነጻ መሆን የማንችል መሆናችንን መግለጹ ነው። ዝቅ ብሎ ደግሞ "እግዚአብሔር ልጅ የሆነ ኃጢአት አይሠራም፤ ሊሠራም አይችልም፤ ምክንያቱም የእግዚአብሔር ባሕርይ በውስጡ ስለሚኖርና ከእግዚአብሔርም ስለተወለደ ነው" (1 ዮሐ. 3:9) ይላል። እንዲሁም "ኃጢአታችንን ለእግዚአብሔር ብንናዘዝ እርሱ ታግኝና እድቅ ስለሆነ ኃጢአታችንን ሁሉ ይቅር ይልልናል፤ ከሰደላችንም ሁሉ ያጸናል" (1 ዮሐ. 1:8) ይላል። ይህን ሲል፤ ሁልጊዜ ከኃጢአት ፍጹም ነጻ ሆኖ መኖር የሚችል ሰው እንደሌለ መግለጹ ነው። እነዚህ ሁለት አባቦች እርስ በርሳቸው የሚጋጩ ይመስላሉ። ይሁን እንጂ፤ ዮሐንስ የተጠቀመበትን ቋንቋ በትክክል ከተረዳው፤ ሀሳቡ የማይጋጭ መሆኑን እንረዳለን። "የእግዚአብሔር ልጅ ኃጢአት አይሠራም..." ሲል፤ ሁልጊዜ በተመሳሳይ ኃጢአት ውስጥ አይኖርም ማለቱ እንጂ፤ አልፎ አልፎ ኃጢአት አይሠራም ማለቱ አይደለም። ይሁን እንጂ፤ አማኝ ጥረቱና ፍላጎቱ ሁልጊዜ ፍጹም ኃጢአት ሳለመሥራት መሆን አለበት። ኃጢአት ቢሠራና ኃጢአቱን ቢናዘዝ ግን፤ ኃጢአቱን ሁሉ ይቅር እንደሚለው ዮሐንስ በመልዕክቱ ገልጾታል። ይህን ሲል፤ "በምንም ዓይነት ፍጹማን መሆን አትችሉም" በማለት ተስፋ ሊያስቆርጠን፤ "ፍጹም" ወይም "ቅዱስ" ለመሆን የራሳችንን ድርሻ እንዳንፈጽም ለማድረግ አይደለም። ኢየሱስ "የሰማይ አባታችሁ ፍጹም እንደሆነ እናንተም ፍጹማችሁም" ሲል፤ በሕይወታችን ፍጹማን እንድንሆን ብቻ ሳይሆን፤ ፍጹምነታችን ምን ያህል ከፍተኛ መሆን እንዳለበትም ጨምሮ መግለጹ ነው።

ከመንፈሳዊ አባቶች መካከል የአንዱን ስም ጠቅሶ ለምሳሌ “...እንደ አብርሃም ቅዱሳን ሁኑ” ቢል ኖር፣ አብርሃም የራሱ የሆነ መንፈሳዊ ድካም ስለነበረበት፣ የሚጠበቅብን የቅድስና ደረጃ ዝቅ ያለ ይሆን ነበር። የሰማዩ አባታችሁ ፍጹም እንደሆነ እናንተም ፍጹማን ሁኑ” ቢል፣ ፍጹምነታችን ከእግዚአብሔር የፍጹማነት ደረጃ ላይ መድረስ እንዳለበት መግለጽ ነው። እግዚአብሔር ከወሰነው “የፍጹም ነት” ደረጃ ሰው መድረስ አይችልም ብለን እናብላለን እንጂ፣ እግዚአብሔር የቅድስናውን መለኪያ (standard) ምንጊዜም ቢሆን ዝቅ አያደርገውም። እንዲሁም “የቅድስናን መለኪያ በጣም ከፍ አደረግህኝ” ብሎ በእግዚአብሔር ቅድስና ላይ ከእርሱ ጋር የመደራደር ችሎታ ያለው ሚንም ሰው የለም። ስለዚህ ሁላችንም እርሱ ባወጣው ከፍተኛ የቅድስና ደረጃ ውስጥ መኖር አለብን። “ፍጹምነት” ሥጋ የለበሰ ሰው ሊደረስበት የማይችል ቢሆን ኖር፣ እግዚአብሔር ምንጊዜም ማድረግ የማንችለውን ነገር “አድርግ” ስለማይለን፣ “...የሰማዩ አባታችሁ ፍጹም እንደ ሆኑ እናንተም ፍጹማን ሁኑ” በማለት ትእዛዝ እይሰጥም ነበር። ስለዚህ አማኞች እርሱ ከወሰነው የቅድስና ደረጃ ለመድረስ የማንችል ቢመስለንም፣ በዚህ ዓለም የተወሰነልንን ዘመን ጨርሰን እስከምንሄድበት ጊዜ ድረስ እርሱን ወደ መምለል ደረጃ እያደግን እንድንመጣ አራሳችንን ማለማመድ አለብን።

3. “ቅዱስ” ማለት ኃጢአት የሌለበት ማለት ይሆን?

የተለያዩ ግለሰቦችም ሆኑ፣ ቤተ እምነቶች ስለ ቅድስና የሚሰጡት የራሳቸው የሆነ አስተያየት ወይም ገለጻ አላቸው። በዕብራይስጥ ቋንቋ የተጻፈው ብሉይ ኪዳን “ቅዱስ” ሚለውን ቃል “ካደሽ” (Kadesh) ይለዋል። በግሪክ ቋንቋ የተጻፈው እዲስ ኪዳን ደግሞ “ሀጊዮስ” (Hagios) ብሎ ሲጠራው፣ የሁለቱም ቃል ትርጉም “የተለየ” ማለት ነው። ስለዚህ “ቅዱስ” ማለት፣ “ለእግዚአብሔር የተለየ” መሆኑን ያመለክታል። እግዚአብሔር ሙሴን፣ “እኔ አምላካችሁ እግዚአብሔር ቅዱስ ነኝ፤ እናንተም ቅዱሳን ሁኑ...” (ዘሌዋ 19፥1-2) ሲላቸው “ለእግዚአብሔር የተለየ ሕዝብ ሁኑ” ማለቱ ነው። “ቅዱስ” የሚለው ቃል መጀመሪያ መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተገለጸው አሪት ዘጸአት ውስጥ ሙሴ ቁጥቋጠው በእሳት ሲነድ ሳይቃጠል ባየው ትዕይንት ላይ ነው። “ቅድስና” መለኮታዊ የሆነ፣ ከእግዚአብሔር ዙፋን በቀጥታ የመጣ እንጂ የሰው አሳብ እይደለም። “...ቁጥቋጠው በእሳት ሲነድ፣ ቁጥቋጠውም ሳይቃጠል አያ። ሙሴም ልሂድና ቁጥቋጠው ስለ ምን አልተቃጠለም፤ ይህን ታላቅ ራእይ ልይ አለ። እግዚአብሔርም እርሱ ይመለከት ዘንድ እንደ መጣ ባየ ጊዜ እግዚአብሔር ከቁጥቋጠው ውስጥ እርሱን ጠርቶ ሙሴ ሙሴ ሆይ! አለ። ወደዚህ አትቅረብ፤ አንተ የቆምህበት ስፍራ የተቀደሰች መሬት ናትና ሚግህን ከእግረህ አውግ አለው” (ዘፀ. 3፥3-5)። “...የተቀደሰች ምድር...” ሲል ምን ማለቱ ነው? መሬት እንዴት ቅዱስ ይሆናል? ያ ቁጥቋጠው ሲነድ የታ የበት መሬት፣ ሌላ ቦታ ካለው መሬት በምን ይለያል? ሙሴ “ቅዱስ ነው” ከተባለ በት መሬት ላይ ጥቂት አፈር አፍሶ ቢወስድና ቢያስመረምር፣ ሌላ ቦታ ካለው

አፈር የተለየ ሆኖ እንደማያገኘው ግልጽ ነው። ምንም ዓይነት ልዩነት ከሌለው፣ እንግዲያውስ እግዚአብሔር “የተቀደሰ መሬት” ብሎ የጠራው ለምንድነው? የሚል ጥያቄ በአዕምሯችን መፈጠሩ አይቀርም። ያ መሬት ቅዱስ የተባለበት ምክንያት መሬቱ ሌላ ቦታ ካለው መሬት የተለየ በመሆኑ ሳይሆን፣ እግዚአብሔር ራሱን ለሙሴ ለመግለጽ መርጦ የለየው ሥፍራ በመሆኑ ብቻ ነው። ሌላው መሬት ቅዱስ መሆን ያልቻለው ሙሴን ለማነጋገር እግዚአብሔር ያልመረጠው ሥፍራ በመሆኑ ብቻ ነው። ቅድስና መሠረታዊ ትርጉሙ ኃጢአት የሌለበት ማለት ሳይሆን፣ “የተለየ” ማለት ነው። “ቅዱስ ሁኑ” ቢል፣ “ከዓለም ተለይታችሁ የወጣችሁ ሁኑ” ማለቱ ነው። እንደምናውቀው አንድ ነገር ካልተለየ፣ ሌላ ነገር “የተሰጠ” መሆን አይችልም። ቅድስናም መለየትን ይጠይቃል። መለየት ብቻ ሳይሆን፣ የግድ ከሌላ ነገር ጋር መያያዝም አለበት። ስለዚህ፣ ቅዱስ ለመሆን ቅዱስነት ከሌለው ከዓለም መውጣት፣ አሮጌውን አስወግዶ ቅዱስ የሆነውን መንገድን መከተልን ይጠይቃል። አማኝ መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነ ቅድስና ሊኖረው የሚችለው፣ ከዓለም ተለይቶ ከክርስቶስ ጋር የተቀራረበ አንድነት ሲኖረው ብቻ ነው። ጳውሎስ ጢሞቴዎስን “ከከፉ የገልግላችሁት ምኞት ግን ሽሽ፤ በንጹህም ልብ ጌታን ከሚጠሩ ጋር ጽድቅን፣ እምነትን፣ ፍቅርን፣ ሰላምን አጥብቀህ ተከተል...” (2 ጢሞ. 2፥22) ሲለው፣ ከከፉ ነገር ሽሽቶ፣ በካ ከሆነው ጋር እንዲተባበር መምከሩ ነው።

ጳውሎስ ለቆሮንቶስ አማኞች በጻፈው መልዕክቱ “...በክርስቶስ ኢየሱስ ተቀድሳው... ቅዱሳን ለመሆን ስተጠሩት...” (1 ቆሮ. 1፥2) በማለት ሰላምታ እንዳቀረበላቸው ቀደም ሲል ተመልክተናል። እዚህ ላይ “ተቀድሰው” ሲል “ቅዱሳን” ሆነው አብቅተዋል ማለቱ ይሆን? ወይስ በመንፈሳዊ ሕይወት ወደ ፊት ሊደርሱበት የሚችሉትን የዕድገት ደረጃ ሲያመለክት ይሆን? እዚህ ላይ ሁለት የተለያዩ ሀሳቦች እንዳሉ እንመለከታለን። አንደኛው፣ “...በክርስቶስ ኢየሱስ የተጠሩ...” ሲል፣ በክርስቶስ ሞትና ትንሳኤ የተለዩ መሆናቸውን መግለጹ ሲሆን፣ ሁለተኛው፣ “...ቅዱስ ሕዝብ ለመሆን...” ሲል ደግሞ ሐዋርያው ማንነታቸውን ለመግለጽ የተጠቀመበት ስም እንደሆነ እናያለን። “...ለመሆን...” የሚለው ቃል በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ወደ ፊት ሊደርሱበት የሚችሉትን የዕድገት ደረጃቸውን የሚያመለክት እንጂ፣ በአሁኑ ወቅት ያሉበትን ሁኔታ የሚያመለክት እንዳልሆነ ግልጽ ነው። “...ቅዱስ ሕዝብ...” የሚለው አሳብ፣ የቆሮንቶስ አማኞች የተለዩ ሕይወት በመኖር ወደፊት ሊደርሱበት የሚችሉት “የቅድስና” ሕይወት ደረጃ እንደሆነ እንመለከታለን። በወቅቱ በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያሉት አማኞች ሁሉ፣ ከከፍተኛ የክርስትና ደረጃ አለመድረሳቸውን ሐዋርያው ጳውሎስ በቤተ ክርስቲያኒቷ ውስጥ ጎልተው ስለሚታዩት ልዩ ልዩ ኃጢአቶች ገልጸ በጻፈላቸው መልዕክት መረዳት እንችላለን። በዚህ ዓይነት አሁን ቅዱስ ባይሆንም፣ “...ቅዱስ ለመሆን የተጠሩ...” ማለቱ ትክክለኛ ሀሳብ ይመስለናል። ጳውሎስ ይህን ዓይነቱን አባባል፣ በተለያዩ ጊዜ ሲጠቀም እናያለን። “...ቅዱሳን ለመሆን ለተጠሩችሁ በርም ጣችሁ ሁሉ...” (ሮሜ 1፥7)፣ “...በፈልጉበት ላሉ በክርስ

ቶስ ኢየሱስ ቅዱሳን ለሆኑ ሁሉ..." (ፊልጵ. 1፥1) ይላል። እነዚህንና እነዚህን የመባባሉ በሌላ ሥፍራ የተጠቀመባቸውን ጥቅሶች ስናነብ፣ አማኞችን ከሌሎች ሰዎች ለመለየት "ቅዱሳን..." ብሎ እንደሚጠራቸው መረዳት ያስችለናል። የመጽሐፍ ቅዱስ ምሁራን፣ አዲስ ኪዳን በክርስቶስ እምነው የጭነትን አማኞች ሦስት ጊዜ ብቻ "ክርስቲያኖች" ብሎ ሲጠራቸው፣ 62 ጊዜ ግን "ቅዱሳን" ብሎ እንደሚጠራቸው ይገልጻሉ። "ቅዱስ" የሚለውን ቃል በትክክል መረዳት እንዳንችል ያደረገን አንደኛው ምክንያት፣ አንዳንድ ታላላቅ መንፈሳዊ ሰዎችን ለምሳሌ፣ "ቅዱስ ዮሐንስ" ወይም "ቅድስት ማርያም" እየተባሉ በመጠራታቸው ይሆናል። ያም ቢሆን፣ ሐዋርያቱ ወይም ደቀ መዛሙርቱ "ቅዱስ እኩል" በሚል ስም እንዲጠሩ የሆነው በሕይወት በነበሩበት ዘመን ሳይሆን፣ ከሞቱ ከብዙ ዓመታት በኋላ እንደሆነ የቤተ ክርስቲያን ታሪክ ይመሰክራል። ይሄንንም የቤተ ክርስቲያን ካህናት እንጂ አዲስ ኪዳን የደነገገው እንዳልሆነ ይታወቃል።

4. የመጀመሪያው የቅድስና እርምጃ

ጌታ ኢየሱስን አምን እንደ ግል አዳኞችን አድርገን ስንቀብል፣ ያ የመቀደሳችን መግቢያ ነው። ይሄም፣ "...መጠራታችንን" ወይም ከዓለም መለየታችንን የሚያመለክት ነው። ይሁን እንጂ፣ "መቀደሳችንና መጠራታችን በእኛ ባሕሪ ውስጥ ለውጥን ያሳያል ወይ?" ብለን መጠየቃችን አይቀርም። ጳውሎስ የቆሮንቶስ አማኞችን ገለናገተ አንዳንዶቻችሁ እንደዚህ አገራችሁ አሁን ግን በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስምና በእምነት መንፈስ ታጥባችኋል፤ ተቀድሳችኋል፤ እድቃችኋል" (1 ቆሮ. 6፥11) ይላቸዋል። ዝቅ ብሎ ደግሞ በመካከላቸው ስለ ነበረው ኃጢአት በመዘርዘር "አሁንም ሥጋውያን ናችሁ፤ በመካከላችሁ ቅናትና ክርክር አለ፤ ታዲያ ሥጋውያን መሆናችሁ አይደለምን? ተግባራችሁን እንደግንኛውም ሰው ተግባር መሆኑ አይደለምን?" በማለት እንደጻፈላቸው እናያለን (1 ቆሮ. 3፥3)። ጳውሎስ በጻፈላቸው ሁለት መልዕክቶች ውስጥ የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን አባሎች ደህንነት እንዳገኙ እርግጠኛ ቢሆንም፣ በባሕሪያቸው ግን ሙሉ በሙሉ እንዳልተለወጡ ይገልጻል። ስለዚህ የሚሰጣቸው ምክር በባሕሪያቸው እንዲለወጡ እንጂ ክርስቲያኖች እንዲሆኑ እንዳልነበረ ግልጽ ነው። "ቅዱሳን" የሚያስኛቸው ባሕሪ ባይታይባቸውም፣ "ቅዱሳን" የሚለውን ስም አልነፈጋቸውም። ይሁን እንጂ፣ እንደ ቅዱሳን መኖር እንዳለባቸው አጥብቆ ይመክራቸው ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ ክርስቲያኖች እንደ ቅዱሳን ለመኖር ምርጫ እንዳላቸው ይናገራል። ሆኖም አኗኗራቸው እንደ ኃጢአተኞች ከሆኑ፣ ንስህ እንዲገቡና አካሄዳቸውን እንዲለውጡ፣ በኃይል ሊገሰጹና ሊመከሩ እንደሚገባ ይናገራል። ክርስቲያኖች ሁሉ የተጠሩና የተመረጡ ቢሆኑም፣ ሁሉም የተቀደሰ ሕይወት ይኖራሉ፤ ወይም አላቸው ግለት አይደለም። ጴጥሮስ አማኞችን ገናገሎ ግን ከጨለማ ወደሚያስደግፍ ገቅ ብረጉን የጠራችሁን የእግዚአብሔርን አሰደናቂ ሥራ እንድታወጁ የተመረጠ ትውልድና የገጥሙ ካህናት፣ እግዚአብሔር በራሱ ያደረጋችሁ ቅዱስ ሕዝብ

ናችሁ። እናገተ ቀድሞ የእግዚአብሔር ሕዝብ አልነበራችሁም፤ አሁን ግን የእግዚአብሔር ሕዝብ ናችሁ፤ ቀድሞ ምሕረት አላገኛችሁም ነበር፤ አሁን ግን ምሕረት አገኛችኋል" ይላቸዋል (1 ጴጥ. 2፥9-10)። እንደ ሐዋርያው ጴጥሮስ ገለጻ፣ ሰዎች ክርስቶስን እንደ ግል አዳኞቻቸው አድርገው ሲቀበሉ፣ ከጨለማ ወደ ሚያስደንቀው ብርሃን እንደመጡ፣ የእግዚአብሔር ቅዱስ ሕዝብ እንደሆኑ፣ በምሕረቱ ይቅርታን እንዳገኙና ከሲኦል እንደጭነው ግልጽ ነው። ይህ ከሆነ እንደ ገና የተወለዱ ክርስቲያኖች ለመሆናቸው የምንጠራጠር አይመስለንም።

አንድ ሰው ጌታን እንደ ግል አዳኙ አድርጎ ሲቀበል የቅድስና ባሕሪ ካልታየበት፣ እንግዲያውስ ቅዱስ መሆን የሚችለው እንዴት ነው? እንድ ነገር ምድራዊ ከሆነው ነገር ተለይቶ ወደ ተቀደሰው ሲመጣ፣ ምንም ዓይነት የባሕሪ ለውጥ ባይኖረውም ያ ነገር "ቅዱስ" ተብሎ ይጠራል። ለምሳሌ፣ እግዚአብሔር ኢየሩሳሌምን የራሱ ከተማ እንድትሆን ሲለያት፣ እንደ ዓይነት ብሌን አድርጎ ስለተቀበላት ብቻ፣ የየሩሳሌም ነዋሪዎች በባሕሪያቸው ያልተለወጡ ቢሆኑም፣ ኢየሩሳሌም "ቅዱስ" ከተማ ተብላ ትጠራለች። ቀደም ሲል እንዳየነው ቁጥቋጦው ሲነድ የታየበት መሬት ቅዱስ የተባለበት ምክንያት መሬቱ ሌላ ሥፍራ ካለው መሬት የተለየ በመሆኑ ሳይሆን፣ እግዚአብሔር ራሱን ለሙሴ ለመግለጽ መርጦ የለየው ሥፍራ በመሆኑ ብቻ ነው። ልክ እንደዚሁ ሰውም "ቅዱስ" መሆን የሚችለው በባሕሪው ለውጥ ስለሚታይበት ብቻ ሳይሆን፣ ከዓለም ወጥቶ ወይም ተለይቶ ወደ ክርስቶስ መምጣቱ ብቻ ነው። ስለዚህ፣ የመጀመሪያው የቅድስና ደረጃ በሰውየው ባሕሪ ውስጥ ለውጥ መታየቱ ሳይሆን፣ እግዚአብሔር ስለዚያ ሰው ቀደም ሲል የነበረው ግንኙነት መለወጡን የሚያሳይ ነው። ለዚህ ነው ማንኛውም እንደ ገና የተወለደ ክርስቲያን "ቅዱስ" ተብሎ የሚጠራው። የዕብራውያንን መጽሐፍ የጻፈው ጸሐፊ ደግሞ "...በኢየሱስ ክርስቶስ ሥጋ አግኝቼት ለእንደኛ ለመጨረሻ ጊዜ በቀረበው መሥዋዕት ተቀድሳናል" (ዕብ. 10፥10) የሚለውን ጥቅስ እናነባለን። "...ተቀድሳችኋል...ተቀድሳናል..." ሲል፣ ቀደም ሲል የተፈጸመ መሆኑን ያመለክታል። መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አንዳንድ አማኞች ብቻ "ተቀድስዋል" ብሎ አይናገርም። "...በፊልጵስየስ ሳሉ ቅዱሳን ሁሉ...አካያ ለሚኖሩ ቅዱሳን ሁሉ..." ሲል፣ አማኞች ሁሉ "ቅዱስ" ወይም የተለዩ መሆናቸውን ያሳያል። አማኞች ሁሉ "ቅዱሳን" ከሆኑ፣ ሕይወታቸው "ቅዱሳን" ወይም የተለዩ መሆናቸውን የማያሳይ ከሆኑ፣ ወይም እንደ "ቅዱሳን" ካልኖሩ፣ ክርስቲያን መሆን ይችላሉ? ቅዱስ ለመሆን የመጀመሪያው ደረጃ፣ ክርስቶስን እንደ ግል አዳኞችን አድርገን የተቀበልን መሆን አለብን። የተለወጥን መሆናችንን በባህሪያችን ይታይ ይሆን? "ቅዱሳን ለመሆን መጠራታችን..." ያለንበትን የክርስቲያን ባሕሪያችንን ያንጸባርቃል ወይ? ጳውሎስ የቆሮንቶስ አማኞችን "ቅዱሳን ለመሆን የተጠራችሁ..." ይበላቸው እንጂ፣ በመካከላቸው ስለነበረው ኃጢአት እየዘረዘረ የጻፈላቸው መሆኑን እናውቃለን። "አሁንም ሥጋውያን ናችሁ፤ በመካከላችሁ ቅናትና ክርክር አለ፤ ታዲያ ሥጋውያን መሆናችሁ አይደለምን? ተግባራችሁን

እንደግንኙነቱ ሰው ተገዢ መሆኑ አይደለም፤ ይላቸዋል (1 ቆሮ. 3፥3)።
ጳውሎስ ጠባያቸውን እንዲለውጡ እንጂ "ክርስቲያኖች ሁኑ" ብሎ መጻፉ እንዳልሆነ ግልጽ ነው።

5. ሰውን ወደ ቅድስና ለማምጣት መንፈስ ቅዱስ ያለው ድርሻ

ሰውን ወደ ቅድስና ለማምጣት መንፈስ ቅዱስ ያለውን ድርሻ ጳውሎስ ለተሰሉት ሰዎች በጻፈላቸው ሁለተኛው መልዕክት ላይ ጥሩ አድርጎ ገልጾታል።
"...እኛ ግን በእናንተ ምክንያት እግዚአብሔርን ሁልጊዜ ግመስገን ይገናል፤ የምናመሰግነውም እናንተ በመንፈስ ቅዱስ በመቀደሳችሁና በእውነት በግመናችሁ ምክንያት እንድትደኑ እግዚአብሔር የመጀመሪያዎቹ አድርጎ ስለመረጣችሁ ነው" (2 ተሰሎ. 2፥13)። እዚህ ላይ ሰውን የሚቀድሰው መንፈስ ቅዱስ እንደሆነ በግልጽ እናያለን። መንፈስ ቅዱስ ሰውን ለእግዚአብሔር የተለየ እንዲሆን ያደርገዋል፤ እንዲሁም ከውሃና ከመንፈስ ቅዱስ ተወልዶ ወደ እግዚአብሔር መገባታችን እንዲገባ ያደርገዋል (ዮሐ. 3፥5)።

ለምንዋጅበት መያዣ እንዲሆን በመንፈስ ቅዱስ እንታተማለን (ኤፌ. 4፥30)።

የእግዚአብሔር ልጆች በመሆናችን "እባ" ብለን እንድንጮኽ መንፈስ ቅዱስ ያስችለናል።

መንፈስ ቅዱስ ለሚቼ ሥጋችን ሕይወትን ይሰጠዋል (ሮሜ 8፥11)።

መንፈስ ቅዱስ ልዩ ልዩ ስጦታዎቹን ይሰጠናል (1ቆሮ. 12፥7)፤ እንዲሁም፡

የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ እንድናፈራ ያደርገናል (ገላት. 5፥22)።

በመንፈስ ቅዱስ ስንሞላ፤ መንፈስ ቅዱስ ኢየሱስ ክርስቶስን በሕይወታችን ያትምልናል። መንፈስ ቅዱስ ክርስቶስን ሕያው ያደርግልናል። ኢየሱስ ስለ መንፈስ ቅዱስ ሲናገር "እኔ ይመስክራለሁ..." (ዮሐ. 15፥26)፤ "...ያስብረኛል..." (ዮሐ. 16፥14-15) ይላል። መንፈስ ቅዱስ ኢየሱስን በደንብ እንድናይ፤ ለደህንነታችን እርሱ ብቻ በቂ መሆኑን እንድናውቅ ዓይናችንን ይከፍትልናል። መንፈስ ቅዱስ ውስጣችንን ዘልቆ በመግባት ኃጢአታችን እንዲለማን በማድረግ ሊያድነን ወደ መጣው ኢየሱስ እንድንመለከት ያደርገናል። በታሪክ ብቻ ሳይሆን በግል ሕይወታችንም እንድናውቀው የማድረግ ችሎታ አለው። መንፈስ ቅዱስ እኛና እግዚአብሔር አብን ያቀራርበናል። ምንም ያህል ጥረት ብናደርግ መንፈስ ቅዱስ እንጂ እኛ ውስጣችንን መለወጥ አንችልም። ጳውሎስ "...ከዚህ ከሚሞት ሰውነት ማን ያድነኛል?" በማለት የጠየቀው፤ በራሱ ጉልበትና ጥረት ራሱን መለወጥ እንደማይችል ስለተረዳ ነው። ይቀጥልና "ከጌታችን ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን" ይላል። ይህን ያለው በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት እውነተኛ የሆነውን ለውጥ ማግኘት እንደሚችል ስለ ተረዳ ነው (ሮሜ 7፥22-25)። እኛ

ውጪአችንን በማሳመር ብቻ ቅዱስ መስለን እንድንታይ ማድረግ እንችላለን። መንፈስ ቅዱስ ግን ክርስቶስን እንድንመስል እንደሚገባው ውስጣችንን የመለወጥ ኃይል አለው። ሊለውጠንም የሚችለው የእኛ ፈቃደኝነት ሲኖርበት ብቻ እንደሆነ መርሳት የለብንም። አንዳንዴ ራሳችንን ከውጪ ለመለወጥም ሆነ መስሎ ለመታየት ብንሞክርም፤ የምንፈልገውን ዓይነት የሕይወት ለውጥ በራሳችን ውስጥ ማምጣት አንችልም። ውስጣችን እውነተኛ ለውጥ ከሌለው፤ ድካማችንን ለመሸፈን ስንል ውጪያችንን ለማሳመር ምንም ያህል ጥረት ብናደርግ፤ የውስጡ እውነተኛው እኛነታችን ወደ ውጪ ወጥቶ መታየቱ አይቀርም። መንፈስ ቅዱስ የመለወጥ ሥራውን የሚጀምረው ከውስጥ ስለሆነ፤ ውስጣችን ሲለወጥ የቅድስና ፍሬ በውጪያዊው ሕይወታችን በግልጽ መታየት ይጀምራል። መንፈስ ቅዱስ ከአንደኛው ክብር ወደ ሌላው ክብር በማምጣት፤ ክርስቶስን ወደ መምሰል ይለውጠናል (2 ቆሮ. 3፥18)። ክርስቶስን እየመሰልን እንድናድግ ይረዳናል። የመንፈስ ቅዱስ ዋና ዓላማ በያንዳንዳችን ሕይወት ውስጥ የክርስቶስን ባሕር መቅረጽ ስለሆነ፤ ክርስቶስ በእኛ ሕይወት ውስጥ እስኪሳል ድረስ ፈጽሞ አይተወንም። ከክርስቶስ ውጪ የሆኑ ሰዎች በሕይወታቸው የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ ማፍራት አይችሉም። የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ እንዳላቸው ለተወሰነ ጊዜ ያስመስሉ እንጂ፤ ስደት፤ መከራና ልዩ ልዩ ፈተና ሲደርስባቸው፤ እውነተኛችን እንዳልሆኑ ይታወቃሉ። በሕይወታችን ምንም ዓይነት የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ ካልታየብን፤ የክርስቶስ ለመሆናችን ያጠራጥራል።

6. ለቅድስና ሕይወት ብቃትን የሚሰጥ እግዚአብሔር ነው

ክርስቶስን የመምሰል ባሕር እንዲኖረን የሚያስችለን ክርስቶስ እንጂ የራሳችን ጥረት አይደለም። ሐዋርያው ጳውሎስ "አገልግሎታችንን መፈጸም እንድንችል ብቃት የሚሰጠን እግዚአብሔር ነው እንጂ እኛስ በገዢ ራሳችን ምንም ለማድረግ ብቃት የለንም" ይላል (2 ቆሮ. 3፥5)። እንዲሁም በቆላሲዎስ 1፥29 ላይ "እግዚአብሔር በታላቅ ኃይሉ በእኔ ውስጥ ስለሚሠራ በዚህ ኃይል አማካይነት በብርቱ እየታገለሁ እደከምለሁ" ይላል። ሐዋርያው ጳውሎስ የኃይሉ ምንጭ ማን እንደሆነ ሲገልጽ፤ "ክርስቶስ በሚሰጠኝ ኃይል ሁሉን ነገር ማድረግ እችላለሁ" ይላል (ፈል. 4፥13)። ስለ አገልግሎቱም ሆነ በሕይወቱ ስለሚታየው በነ ነገር ሁሉ ምክንያት ያደርግ የነበረው የእግዚአብሔርን ጸጋ እንጂ፤ በራሱ ላይ ያተኮረ አልነበረም። አንድ አገልጋይ ሲያገረመርም፤ "ልክ ያልሆነ ነገር ባደረግሁ ቁጥር የምንቀፈው እኔ ነኝ፤ ልክ የሆነ ነገር ባደረግሁ ቁጥር ግን የሚመስገኘው እግዚአብሔር ነው" አለ። በማጥረምረም ተሞልቶ ይናገረው እንጂ፤ መሆን ያለበትም ልክ እርሱ እንደገለጸው ነው። እኛ ስለምንፈጽመው ኃጢአት፤ ስለምናበላሸው ነገር እግዚአብሔር መወቀስ የለበትም፤ የእርሱ ኃላፊነት በቅድስና መኖር የሚያስችለንን ኃይል መስጠት ብቻ ነው። የመንፈሳዊነት ባሕር እንዲኖረን ኃይልን የሚሰጠን ክርስቶስ ይሁን እንጂ፤ ይህን ኃይል ማግኘት የምንችለው፤ ከእርሱ

ጋር ባለን የተቀራረበ ግንኙነት ነው። የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ ግፍራት የምንችለው በየሐንሰ ወንጌል ምዕራፍ 15 ላይ እንደተገለጸው ዋናው ግንድ ከሆነው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር በመግባቱ ብቻ ነው። ኢየሱስ ያለእርሱ ምንም ማድረግ አንደግን ትል ሲገልጽ፣ ጌጃ የወይን ግንድ ነኝ፤ አናገተሁ ትርጉሜዎች ናችሁ። ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉምና በእኔ የሚኖር፣ እኔም በእርሱ እርሱ ጡ ፍሬ ያፈራል” አለ (ዮሐ. 15፥5)። በክርስቶስ ውስጥ መኖር ማለት፣ በራሳችን ጥበብ ሃይልና ችሎታ መተማመንችንን ትተን፣ ከክርስቶስ የሚገኘውን ሃይልና ብቃት መቀበል ማለት ነው። ጳውሎስ ከክርስቶስ ጋር ስለሚኖረን አንድነት ሲገልጽ፣ “ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን በተቀበልን በሁሉም ጊዜ በእርሱ ጋር አንድ ሆናችሁ ኑሩ፤ በእርሱ ተመሥርታችሁና ታንጸችሁ በተግራችሁት መሠረት በእምነታችሁ ጸንታችሁ ኑሩ፤ በእርሱ አመለካከት” ይላል (ቆሊ. 2፥6-7)። እዚህ ላይ ጳውሎስ በገለጸው መሠረት፣ የክርስቶስ ባሕር እንዲኖረን የሚያስችለን ሃይልም ሆነ ጥበብ የሚገኘው በምድራዊ ፍልስፍናና በግብረገብ ውስጥ ሳይሆን በክርስቶስ ኢየሱስ ብቻ እንደሆነ እንገነዘባለን። በራሳችን ጥበብና ሃይል ሳንደገፍ፣ ሃይልን ሁሉ በሚሰጠን በክርስቶስ ኢየሱስ ላይ መተማመን አለብን። ይህንን ዘማሬው ጥሩ አድርጎ ገልጾታል (መዝ. 119-33-37)። የተቀራረበ ግንኙነት ከክርስቶስ ጋር ሊኖረን የሚችለው፣ ከብሩን በሀያው ቃሉ ውስጥ በመመልከት ነው። ጳውሎስ ንጉሲህ ሁላችንም የጌታን ኮዘር ባልተሸፈነ ፈታችን እናንጸባርዳለን፤ መንፈስ ከሆነው ጌታ የሚገኘው ይህ ኮዘር፣ በኮዘር ላይ ኮዘርን እየወጣ፣ ልክ ጌታን እንድንመስል ያደርገናል” (2 ቆሮ. 3፥18) ይላል። ቃሉን ስንመረምር፣ በያንዳንዱ ገጽ ውስጥ ባሕሪውና ፈቃዱን እናያለን። ከእርሱ ጋር ያለን ግንኙነት እንደ ቃሉ አጽንተን ስንይዝ፣ እርሱን ወደ መምሰል እንሸወጣለን (አንደርሳለን)። በመንፈስ ቅዱስ ሃይል መንፈሳዊ ባሕር በሕይወታችን ቀስ በቀስ በእግዚአብሔር ጸጋ እየተገለጸ ይታያል። በቃሉ ውስጥ እንደምናየው ከክርስቶስ ጋር በሚኖረን የተቀራረበ ግንኙነት፣ በእርሱ ስንታመን መንፈሳዊ ባሕር በእኛ ውስጥ እንዲኖር ሃይልን በመስጠት ያስችለናል። ክርስቲያን ከራሱ የሆነ ሃይል ያለው አይደለም። ስለሆነም፣ ሃይልን ለመቀበል ከሞት ከተነሳው ጌታ ኢየሱስ ጋር ሁልጊዜ የተያያዘ (የተጣመረ) መሆን አለበት። ጳውሎስም ሲመክረን “እንግዲህ በመንፈስ ተመሳሳይ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ” ይሰናል (ገላት. 5፥16)። በመንፈስ መመላለስ፤

እግዚአብሔር በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት በውስጣችን እንዲኖር መፍቀድ፤
 ራስን በጌታ ቁጥጥር ውስጥ ለሰገዝቶ ዕለታዊ ተግባራችንን መፈጸም፤
 በምንወሰነው ውሳኔ ሁሉ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ልባችንን መክፈት፤
 እርሱን ለማስደሰት ሰንል፣ ሆሳባችንን፣ ቋንቋችንንና ተግባራችንን መምረጥ፤

ለመጥፎ ልማድ መሞት፣ ለበደሉን ይቅርታ መስጠት፣ የበደልናቸውን ይቅርታ መጠየቅ፣ ያጠቃልላል።

7. በቅድስና ለመኖር አማኝም የራሱ ድርሻ አለው

መንፈሳዊ ባሕር ከክርስቶስ የሚመነጭ ይሁን እንጂ፣ በውስጣችን እንዲያድግና እንዲቀረጽ የራሳችንን ድርሻ መፈጸም እንዳለብን ማወቅ ይገባናል። ይህን ተገንዝበን የቅድስና ሕይወት ለመኖር ምንም ያህል ከባድ ቢሆንም፣ አስፈላጊውን ትጋት ማሳየት አለብን። “ሰው የራሱን ዕድል ራሱ ይወስናል” የሚሰውን አባባል እምነን የመንፈሳዊ ባሕር በውስጣችን እንዲታይ የራሳችንን ጥረት ብናደርግም፣ የጠበቅነውን ዓይነት ውጤት እናገኝም ይሆናል። እንዲሁም በሌላ በኩል ደግሞ፣ “የሚለውጠን እግዚአብሔር ነው” ብለን ሁሉን ለጌታ ትተን እጃችንን አጣምረን ብንቀመጥ፣ አሁንም የምንፈልገውን መንፈሳዊ ባሕር በሕይወታችን አናይም። ስለዚህ በቅድስና የተሞላ ሕይወት ሊኖረን የሚችለው እኛም ሆንን እግዚአብሔር በተናጠል ሳይሆን በመተባበር የየራሳችንን ድርሻ ስንፈጽም ነው። የእኛ ድርሻ እግዚአብሔር አስፈላጊውን ሰውጥ እንዲያደርግ መፍቀድ ሲሆን፣ የጌታ ድርሻ ደግሞ መንፈሳዊ ባሕር በእኛ ሕይወት ውስጥ እንዲቀረጽ ማድረግ ነው። የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ እንዲያድግ ማድረግ የመንፈስ ቅዱስ ሥራና ሃላፊነት ስለሆነ፣ አማኝ ምንም ማድረግ የለበትም ብለው የሚጽፉና የሚያስተምሩ እንደማይጠፉ የታወቀ ነው። አማኝ መንፈሳዊነት ባሕር እንዲታይበት የራሱ ድርሻ ባይኖረው ኖሮ ጳውሎስ “... በፍርገትና በመንተተተ የራሳችሁን መፍን ፈጽሙ፤ ስለ በት ፈቃዱ መረጋገጥና ግድረገጥ በአናገተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነው” (ፊልጵ. 2፥12-13) ብሎ ባልጸፈም ነበር። እዚህ ላይ የምንረዳው እኛና እግዚአብሔር ለየብቻችን ሳይሆን፣ በአንድነት የምንሠራው ሥራ እንዳለ ነው። “ቅዱስ” ለመሆን፣ ከምንወስዳቸው እርምጃዎች ውስጥ የመጀመሪያው ሕይወታችንን ለእግዚአብሔር ማስገዛት ነው። መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ “...ለእግዚአብሔር ተዘ።” ይላል (ያዕ. 4፥7)። ራሳን ለእግዚአብሔር ለማስገዛት ደግሞ ትህትና ዋና ቁልፍ ነው። እብሪተኛ መንፈስ ያለው ሰው፣ ሌላው ቀርቶ ለኃይሉ እግዚአብሔርም እንኳን ራሱን ማስገዛት አይሆንለትም። ራሱን ማስገዛት በአንዳንድ ክርስቲያኖች መካከል ይህን ያህል ተቀባይነት ያለው አሳብ አይመስልም። ይሁን እንጂ፣ በቅድስና ኅዳና ለመሄድ፣ የበለጠ ክርስቶስን ለመምሰል ራሱን ከማስገዛት ውጪ አይሆንም። የበለጠ ወይም “ቅዱስ” የሆነ ክርስቲያን፣ ራሱን ያስገዛ ክርስቲያን ነው። እዚህ ላይ በተጨማሪ ማወቅ ያለብን እውነት ቢኖር፣ ራሳቸውን ላስገዙ አማኞች እግዚአብሔር በረከትንና በኃ የሆነውን ስጦታ የሚያዘጋጅላቸው መሆኑን ነው።

አንዳንድ ክርስቲያኖች በወቅቱ አይረዱት እንጂ በዓለም፤ በሥጋቸውና በስ ይጣን እየተሳቡ ወደ አንድ እቅጣጫ የሚያዙብሉበት ጊዜ አለ። በዚህ ምክንያት

በሕይወታቸው አሸናፊ ከሚሆኑበት ይልቅ ተሸናፊ የሚሆኑበት ጊዜ ይበልጣል። ክርስቲያን በየቀኑ ከዓለም፣ ከኃጢአትና ከሥጋው ፈቃድ ጋር መዋጋት ስላለበት፣ ብዙ ጊዜ አቅም በማጣት የሚሸነፍበት ጊዜ እንዳለ የታወቀ ነው። እንዳንዶች እየደጋገሙ በኃጢአት መውደቃቸው ይለለቻቸውና ችግሩ ከራሳቸው መሆኑን ባለመረዳት፣ ቤተ ክርስቲያን፣ እንዲሁም መጋቢ ሲለዋውጡ ይታያሉ። ሕይወታቸውን የሚያስተካክላቸውና የሚያሳድግላቸው ስለሚመስላቸው፣ “የተቀቡ ናቸው” ብለው የሚያስቧቸውን ሰባዊዎች ለማግኘት ኮንፍራንስ ባለበት ሥፍራ ሁሉ ሲገነቡት ይታያሉ። ለምሳሌ፣ አንድ መኪና መኪኒካል የሆነ ችግር ኖሮበት፣ ቀጥ ብሎ በመሄድ ፋንታ ጫዳ አንድ አቅጣጫ የሚያንጋድድ ከሆነ፣ ትክክለኛ ችግሩን መፍታት እንጂ ጎማ መለዋወጥ የመኪናውን ችግር እንደማያቃልለው ሁሉ፣ በየሳምንቱ ቤተ ክርስቲያን መለዋወጡ የተዛባውን መንፈሳዊ ሕይወታችንን እያስተካከለውም። ለውጥ ሊኖረን የሚችለው፣ ራሳችንን ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር ስናስገዛና ወደ አንድ አቅጣጫ የተንጋደደው አቋማችንን ስናስተካክል ብቻ ነው። እየደጋገምን በተመሳሳይ ኃጢአት የምንወድቅ ከሆነ ከእግዚአብሔር ጋር ትክክል ወይም የተቀራረበ ግንኙነት ስለሌለን መሆኑን ተገንዝን፣ ራሳችንን ሙሉ በሙሉ ለእርሱ ማስገዛት አለብን። ራሱን ለእግዚአብሔር ማስገዛት፣ በየቀኑ እግዚአብሔርን “የእኔ ሳይሆን፣ የአንተ ፈቃድ፣ የአንተ ፍላጎት፣ የአንተ ዓላማና የአንተ ዕቅድ በሕይወቴ ይፈጸም” ማለትን ይጠይቃል። በአጠቃላይ ራሱን ሙሉ በሙሉ በእግዚአብሔር ቁጥጥር ውስጥ ማድረግ “ክርስቶስን ወደ መምሰል” ደረጃ ያደርሳል።

የሕይወት መስታወት
ቁጥር 116

ሰው ሠራሽ የሆነ ቅድስና

እንግዲህ የተቀደሳችሁና የተወደዳችሁ የእግዚአብሔር ምርጦች እንደ መሆናችሁ ርኅራኄን ቸርተትን ትሕትናን፣ ጨዋትንና ትፅግሥትን ልበሱ። (ቆላስይስ 3፡12)

አንድ መጽሐፍ ላይ፣ ከሕጻናት ማስተማሪያ መጽሐፍ የተወሰደ፣ ስለ አንዲት ድመት የተጻፈ ልብ ወለድ ታሪክ አነበብኩ። ይህች ድመት እንግሊዝ አገር፣ በተለይ ለንደን ከተማ ሄዳ የእንግሊዝ ንግሥትንና እንዲሁም ታላቁን ቤተ መንግሥት ለማየት ብዙ ጊዜ ትመኝ ነበር። አንድ ቀን እንደተመኘችው ዕድሉን አገኘችና ለንደን ሄዳ ጉብኝቷን ጨርሳ ተመለሰች። በሰንደኑ ጉብኝቷ ወቅት ቤተ መንግሥት ገብታ ምን እንዳየችና ምን አድርጋ እንደተመለሰች ተጠይቃለች። “ቤተ መንግሥቱ ውስጥ ከንግሥቲቱ መቀመጫ ሥር አንዲት ዓይጥ ቁጭ ብላ አይቺ አስደነገጥኳትና መጣሁ...” አለች። የሚገርም ታሪክ ነው። ታሪኩን የጻፈው በው ድመቷን፣ “ለንደን ድረስ ሄደሽ፣ ታላቁ ቤተ መንግሥት ውስጥ ገብተሽ፣ ብዙ ነገር ልታደርግና ብዙ ግርማ ሞገስ ያላቸውን ታላላቅ ነገሮችን እያየሽ መደስት ስትችሉ፣ እንዴት አንዲት ምስኪን አይጥ አስደንግጠሽ ትመለሻለሽ? አይጥ ለማስደንገጥ ለንደን ድረስ ሳትሄጁ፣ ጊዜሽን ሳታጠፈ እዚሁ ልታደርግው ትቺይ አልነበረም? ብዬ መጠየቅ አፈልጋለሁ” አለ። ይህች ድመት በተፈጥሮዋ፣ ወይም በእስተሳሰቧ ድመት ስለሆነች፣ ማንኛውም ድመት የሚያደርገውን ነገር አድርጋ ተመለሰች። ያቺ ድመት ዓይጥን ከማስደንገጥና ከማባረር የበለጠ ሌላ ትልቅ ነገር አድርጋ ትመለሳለች

ብሎ የሚያበባት ስለሌለች ድርጊቷ ይህን ያህል ማንንም ያስደንቃል ብለን እንገምትም። ታሪኩ ልብ ወለድ ይሁን እንጂ፣ በውስጡ ጠቃሚ የሆነ ትምህርት ይዟል። እግዚአብሔር እኔና እናንተን በአምሳሉ እንደ ፈጠረን፤ ታላቁን ክብርን እንድናይ፤ እንዲሁም የክብር ተካፋዮች እንድንሆን፤ እርሱን እንድንመስል ሙሉ መብትና ነጻነት እንደ ሰጠን መጽሐፍ ቅዱስ ያረጋግጥልናል። ይህንን እውነት ነው ብለን ከተቀበልን፤ ክርስቶስን የሕይወታችን ሞዴል በማድረግ፤ እርሱን ለመምሰል ራሳችንን በማለማመድ፤ ከፍተኛ ያለውን ነገር በመመኘት ፈንታ፤ “እውነትነት የሌለውን ወይም ሰው ሠራሽ የሆነውን ቅድስና ለመልበስና ደካማ የሆነውን ሰው ኮፒ ለማድረግ (ለመኮረጅ) የምንደክመውና ጊዜያችንን የምናጠፋው ለምንድን ነው?” ብለን ራሳችንን መጠየቅ አለብን። የታላቁን ጌታ ክብር ማየትና እርሱን መምሰል በንቅል፤ እውነተኛ ያልሆነውን ቅድስና ለመልበስ ለምን እንሞክራለን?

1. እውነት መሳይ ቅድስናን መልበስ ትርፍ የለውም

በዓለም ውስጥ እውነት መሰለው እውነት ያልሆኑ፤ እንደ ወርቅ አብለጭል ጨው፤ ወርቅ ያልሆኑ፤ ጠንካራ መሰለው በቀላሉ የሚሰበሩ፤ ትልቅ መሰለው ትልቅ ያልሆኑ፤ ብዙዎችን ያሳሳቱና ያደነጋገሩ ነገሮች አሉ። በክርስቶስና ዓለም ውስጥም ልክ እንደዚሁ፤ እውነት መሰለው፤ እውነት ያልሆኑ አሳሳች ነገሮች አሉ። “ቅድስናን” ያስገኛሉ ተብለው የታመነባቸው፤ እውነትነት የሌላቸውና ሰው ሠራሽ የሆኑ፤ በጥንት ዘመን ብቻ ሳይሆን፤ በአሁኑም ዘመን ብዙዎች የሚለ ማመደቸው የሃይማኖት ሥርዓቶችና ደንቦች በዓለም ዙሪያ እንዳሉ የታወቀ ነው። በአራተኛው ክፍለ ዘመን ከምድራዊ ፈተና ለማምለጥ ወይም የሥጋቸውን ፈቃድ ለመግደል እንዲያስችላቸው፤ ከመጠን በላይ ሰውነታቸውን የሚያሳ ሳቁሉና የሚያሰጩንቁ የሃይማኖት ሰዎች እንደ ነበሩ ታሪክ ይመስክራል።

ቅዱስ አሌፕሲ ግላስ የተባለ አንድ ባህታዊ ብዙ ኪሎ የሚመዝን የብረት ሰንሰለት በአንገቱ አጥልቆ ይኖር ነበር። ከሰንሰለቱ ክብደት የተነሳ ቆሞ መሄድ ባለመቻሉ፤ እንደ ሕጻን ልጅ በጉልበቱና በእጁ ይድህ ነበር።

ቢሳሪየን የተባለው መነኩሴ ደግሞ ለሰውነቱ ምችት ሳለመሰጠት ቢል በነኑ ወይም በጀርባው ሳይተኛ 40 ዓመት በመቀመጥ አሳልፏል።

ማካርየስ የተባለው ወጣት ደግሞ ሰድስት ወር ሙሉ ራቁቱን ቆሻሻ መጣያ ውስጥ በመቀመጥ ቢንቢዎች (mosquitoes) እየነከሉት ሰውነቱ በለምጽ የተመታ እስኪመስል ድረስ ሰውነቱን ያጎሳቁል ነበር።

አንዳንዶች ደግሞ ከሰው ተለይተው ዋሻ ውስጥ የአውሬዎች ጉድጓድና መቃብር ውስጥ ይኖሩ እንደ ነበር ይታወቃል።

እነዚህና እነዚህን የመሳሰሉ አንዳንድ የሃይማኖት ሰዎች፤ “ቅዱስ” ተብለው

ለመጠራት ሲሉ ብቻ ከፍተኛ ጥረት ያደርጉ ነበር። በቅድስናቸው ለመደነቅ ብቻ ሳይሆን፤ ቅድስናን በዚያ ውስጥ የሚያገኙ ስለሚመስላቸውም ጭምር ነበር። በሐዋርያትም ዘመን እውነት መሳይ የሃይማኖት ሥርዓቶችን በመጠበቅ ቅድስናን በራሳቸው ጥረትና ድካም ለማምጣት የሚሞክሩ ሰዎች እንደነበሩ ጳውሎስ ስጢዎቴዎስ በጻፈው መልዕክት መረዳት እንችላለን። “...እንደዚህ ያሉት ሰዎች ጋብቻን ይከለክላሉ፤ የሚያምኑና እውነትን የሚያውቁ ሰዎችም እግዚአብሔርን እያመሰገኑ እንዲመዝኑት የፈጠረላቸውን ምግብ ‘አትባሉ’ እያሉ ይከለክላሉ” (1 ጢሞ. 4፥2-3)። እነዚህ ሰውን የመስወጥ ኃይል የሌላቸው የሃይማኖት ሕጎች፤ ከላይ ባየንው ዓይነት ሕዝቡን ከመጠን በላይ ሲያሰጩንቁት ማየት እጅግ በጣም ያሳዝናል። በአገልግሎታቸው በጣም የታወቁት ጆን ፍሌቸር፤ በሰው ሠራሽ ቅድስና የታሠሩትን አማኞች ሲገልጹቸው፤ “...አንዳንድ አማኞች ራሳቸው በፈጠሩት ከግድ ሽኩም ህሊናቸውን ከመጠን በላይ ያሰጩንቃሉ። አንዳንዶችም ይቅርታ የሌለው ኃጢአት ሠርተናል ብለው በጣም ይፈራሉ። ተስፋ እያሳቸው፤ ፍጹም ተስፋ እንደሌላቸው አድርገው ራሳቸውን ይቆጥራሉ” አሉ። ይህን ትምህርት አዘጋጅተን ለማቅረብ የተነሳንበት ዋና ምክንያት፤ ከላይ እንደ ምሳሌ የጠቀስናቸው ሰው ሠራሽ ቅድስናዎች በአሁኑ ጊዜ አሳሳቢ ሆነውብን ሳይሆን፤ በእኛም ዘመን ሰው ሠራሽ የሆኑና እውነት መሳይ ቅድስናዎች በመካከላችን ስለሚታዩ፤ እውነተኛ የሆነውን ቅድስና እውነት ከሚመስለው መለየት እንድንችልና እውነተኛውን ቅድስና በሕይወታችን እንድንለማመድ የሚያስችለንን ትምህርት ለመስጠት ነው።

2. ሁላችንም የራሳችን የሆኑ አንዳንድ ልምምዶች ይኖሩን ይሆን?

በመንፈሳዊ ሕይወታችን ሕጻናት በነበርንበት ዘመን፤ ራሳችንን የበለጠ ቅዱስ አድርገን ለማቅረብ፤ እንዲሁም በሌሎች ዘንድ ብርቱ ክርስቲያኖች መሰለን ለመታየት አንዳንድ የሃይማኖት ሕጎች፤ ደንቦችና ልምምዶችን ለራሳችን አውጥተን ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ እነዚህ ልምምዶች ምን ይላል? ብለን እንዳና መሳክር፤ የጠለቀ የቃሉ ዕውቀት አልነበረንም። “ልምምዳችሁ መጽሐፍ ቅዱሳዊ አይደለም” ብሎ የሚመክረን ሰው ቢኖር እንኳን፤ እራሳችንን ከሌሎች የበለጠ መንፈሳውያን አድርገን ስለምናይ፤ የሚሰጠንን ምክር መስማታችንን እጠራጠራለሁ። እነዚህን ሥርዓቶችና የሃይማኖት ደንቦችን ለመፈጸም የምንሞክረው በራሳችን ላይ ቀንበር ለመጫን ሳይሆን፤ ቅድስናችንን ያሳያሉ፤ እንዲሁም የበለጠ ወደ ቅድስና ያመጡናል ብለን ከልባችን በማመን ነበር። ወደ ጳላ መለስ ብለን አልፈን የመጣንበትን፤ እውነት መስሎን ያደረግናቸውና የተለማመድናቸው አንዳንድ ልምምዶቻችን ያስቁናል። ከእነዚህ ውስጥ ጥቂቶችን ለመጥቀስ ያህል፤

☛ ቅድስና ውጫዊ የሆነ ነገር፤ እኛ በጥረታችን የምናመጣው እየመሰለን፤ የጸዳ ልብን መልበስ ቅድስናን ይቀንሳል ብለን በማመን “ልብሳችንን

ማጠብ የለብንም" በማለት ቆሻሻ ሆንን የኖርንበት ጊዜ ነበር። በወቅቱ ያልተረዳው ነገር ቢኖር፣ ቆሻሻነታችን በሽታን እንጂ መንፈሳዊነታችንን የማያሳድግ መሆኑን ነው።

መንፈሳዊ ያልሆነ መጽሐፍም ሆነ ጋዜጣ ማንበብ ቅድስናችንን ይቀንሳል ብለን ሰላመንን፤ "ከመጽሐፍ ቅዱስ ውጪ ሌላ ነገር ማንበብ፣ እንዲሁም ትምህርታችንን ማጥናት ኃጢአት ነው" ብለን ያሰብንበት ጊዜ ነበር። አለማንበብ ድንቁራናን እንጂ ቅድስናን እንደማያመጣ (እንደ ማይጨምርም) አልገብንም ነበር።

ያለመንፈስ ቅዱስ እርዳታ በሥጋ ጥረት ላይ በተደገፈ ትግል ብዙ ሰዓት ተንበርክኮ መጸለይ ቅድስናችንን ያሳያል ብለን በማለብ፣ ረጅም ሰዓት በመጸለይ "የጸሎት ማራቶን" የምናደርግበት ጊዜ ነበር። ጸጋውን ከሰጠን ረጅም ጊዜ መጸለይ መጥፎ ነው ማለታችን አይደለም። መጠን ቀቅ ያለብን ግን ቅድስናችንን በረጅሙ ጸሎታችን እንዳንለከው ብቻ ነው።

"...ይህን ያህል ቀን ጸምኩ..." በማለት ስሜታዊ የሆኑ ሰዎች የጸፉትን መጽሐፍት እንዳንደገች እንብበው፣ ያንን ሰው ለመምሰል፣ "የጸም ማራቶን" ለመጸም በመሞከራቸው ለጥቂት ከሞት ያመሰጡ አሉ። ጸም ጥሩና አስፈላጊ ነው፤ ይሁን እንጂ፣ የቅድስናችን መስኪያ ወይም "ቅዱስ" የሚያደርገን አይደለም።

በመንፈስ ቅዱስ እሳት የጋልን መሆናችንን፣ ከሌሎች የበለጠ መንፈሳዊ መሆናችንን ሰዎች ሁሉ እንዲያዩልን፣ መንፈስ ቅዱስ ባይነካን መሬት ላይ የተንከባለልንበትና የተንዘፈዘፍንበት፣ ሌሎች በርጋታ እንዳያመልኩ ያወክንበት ጊዜ ነበር።

ከላይ እንደገለጸነው የብዙዎቻችን ችግር ዋና ምክንያት፣ የእግዚአብሔርን ቃል የመረዳት አቅማችን በጣም አነስተኛ ስለ ነበረ፣ እውነተኛውን ቅድስና ከሰው ሠራሽ ቅድስና መለየት አለመቻላችን ነው። የሚያሳዝነው ግን፣ ከብዙ ዓመት በኋላም፣ በዚያው ዓይነት ልምምድ ውስጥ አሁንም የሚኖሩ አንዳንድ ክርስቲያኖች መኖራቸው ነው። ዛሬም ሰው ሰራሽ የሆነ ቅድስና ለብሰው የሚመላለሱት ውጫዊ የሆነ የቅድስና ልብስ ለመልበስ የሚሞክሩ፣ በመንፈሳዊ ሕይወታቸው "አሁንም ሀ! ሀ! አሁንም ዳዴ" የሚሉ ክርስቲያኖች አሉ። እውነተኛውና ሰው ሠራሽ ቅድስና በጣም ይመሳሰሉ እንጂ፣ በጥንቃቄ ካየናቸው፣ በሁለቱ መካከል ትልቅ ልዩነት እንዳለ መረዳት ይህን ያህል አያስቸግረንም። ሰው ሠራሽ የሆነው ቅድስና፣ ክርስቶስን እንድንመስል በማድረግ ፈንታ፣ ቅድስናችንን ሰዎች እንዲያዩልን የምናደርግ ግብዞች፣ እንዲሁም በስሜት ብቻ የምንገዳ አማ

ኞች ያደርገናል። አ.የሱስ በእውነት መሳይ ወይም በሰው ሠራሽ ቅድስና ውስጥ ስለሚኖሩ የሃይማኖት ሰዎች ሲገልጽ፣ "ሥራችንን ሁሉ የሚያደርጉት ሰው እንዲያሳቸው ብለው ነው፤ እሸንክታቸውን ያስፋሉ፤ የልብነቸውን ዘርፍ ያሰረዝግላሉ..." ይላቸዋል (የማቴ. 23፥5)። አ.የሱስ ግብዝነትን በጣም እንደሚጠላ የዘለጠ የምንረዳው ጸፎችን ፈሪሳውያንን የተናገራቸውን ኃይለኛ ቃል ስንሰማ ነው። "እናንተ ፅውርች፣ ትንንሽ የምታጠሩ፣ ግመልን የምትወጡ... እናንተ ግብዞች በውስጥ ቅጣጥ ስለትም ጥልቀ ላለ የጽዋውንና የወጭቱን ውጪ ስለምታጠሩ ወጥላችሁ። ...በውጭ ለሰው እንደ ጸድቃን ትታያላችሁ፤ በውስጣችሁ ግን ግብዝነትና ዓመፅነት ጥልቀባችኋል... እናንተ አባቦች የአፋችት ልጆች ከገዝም ፍርድ እንዴት ታመልጣላችሁ..." (የማቴ. 23) ይላቸዋል። እውነት መሳይ ቅድስና፣ ከሳይ ሲታይ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ የሞላበት ይምሰል እንጂ፣ የሰዎች ፈጠራ ነው። ከውስጥ ያለው እውነተኛው ባሕሪያቸው፣ ከውጪ "ንን" ብለው ከሚያሳዩት ባሕሪ ጋር ፈጽሞ ተመሳሳይነት የለውም። ቅድስናቸው እውነት መሳይ ብቻ ስለ ሆነ፣ ብዙ ጊዜ የሚኖሩት ከጌታ ፈቃድ ውጪ ነው። የቅድስና ሕይወት አይኖሩም። በፍቅር ፋንታ በመራራነትና በጥላቻ የተሞሉ ናቸው። "ሆንን" ወይም "ንን" የሚሉት አንድ ነገር፣ ሆነው የሚገኙት ግን ሌላ ነገር በመሆኑ፣ ብዙ ጊዜ በሌሎች ዘንድ መልካም የሆነ ምስክርነት የላቸውም። በእውነት መሳይ ቅድስና ውስጥ የሚኖሩ ክርስቲያኖች፣ ብዙ ጊዜ በማስመሰል ሕይወት ውስጥ ስለሚኖሩ፣ አሸናፊ የክርስትና ሕይወት ምን እንደሆነ በትክክል የገባቸው አይደሉም። ውስጥን ገላልጦ በሚያየው አምላክ ሕይወታቸው ቢታይ፣ ከፈሪሳውያን ያላነሰ "ግብዝነት" እንደሚያይ ግልጽ ነው።

- ◇ ውስጣቸው ጥላቻና መራራነት እያለ፣ እንደ መልአክ የሚያመልኩበት ጊዜ አለ።
- ◇ ጉልበታቸው መጅ እስኪያወጣ ድረስ ተንበርክከው ይጸልያሉ፤ ይቅርታ መስጠትና መቀበል ግን አይሆንላቸውም።
- ◇ በቋንቋ እንደ መልአክ ይናገራሉ፤ ትንቢት ይተነብያሉ። በዚያው አፋቸው ሌላውን መልሰው ይወጋሉ።
- ◇ በአገልግሎት ሲባክኑ ይታያሉ፤ ዓላማቸው ግን ለመታወቅና በወንጌል ለመክበር እንደሆነ ግልጽ ነው።

እውነት ያልሆነ ቅድስና በሰው ስሜት ላይ ከፍተኛ ተጽኖ የሚያደርስ፣ "አድርግ... አታድርግ..." የሚል ትዕዛዝ የበዛበት ነው። "ቅድስና" በሰው ጥረትና ድካም የሚገኝ ይመስል፤ እውነት መሳይ ቅድስናን የሚለማመዱ ክርስቲያኖችን፣ "እንደሚገባው አላደረግሁም... እንደሚጠበቅብኝ ሆኜ አልተገኝብም..." በማለት ከመጠን በላይ እንዲጨነቁ ያደርጋቸዋል። ምንም ያህል የማረና የሰ

ውን ዓይን የሚሰብ ቢመስልም፤ ቅድስናችን ሰው ሠራሽ ከሆነ፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ዋጋ የለውም። በእግዚአብሔር ዘንድ ዋጋ የሌለው ከሆነ፤ ታዲያ ጊዜያችንና ጉልበታችንን ያለአግባብ የምናባከው ለምን ይሆን? መጽሐፍ ቅዱሳዊነት በሌለው፤ እኛ በፈጠርነው የቅድስና መንገድ ያለአግባብ ራሳችንን ለምን እናስጨንቃለን? እውነት መሳይ ቅድስና እግዚአብሔር ያላሸከመንን ሸክም በራሳችን ላይ መጫናችን እንደሆነ፤ እንዲሁም በጌታ ፊት ፈጽሞ ዋጋ እንደሌለው ስልገባን ይሆን? ሰው የራሱ የሆነ፤ መጽሐፍ ቅዱሳዊነት የሌለውን "ቅድስና" ሲፈጥር፤ በራሱ ላይ ትልቅ ሸክም እንደሚጭን ጳጳሱ ለቀለበያሽ እማኞች በጸፈው መልዕክቱ ላይ ጥሩ አድርጎ ገልጾታል። *ከክርስቶስ ጋር የታችሁ ከዚህ ዓለም ነገሮች የተለያዩ ከሆናችሁ፤ ታዲያ ከእነርሱ እንዳልተለያዩት ዐይነት ሆናችሁ ለምን እንደዚህ ላሉት ትእዛዞች ትገዛችሁ? ትእዛዞቹም 'አትያዝዩ አትቅመብዩ አትገዛ' የሚሉ ናቸው። እነዚህ ሁሉ በሰው ሠራሽ ትእዛዝና ትምህርት ላይ የተመሠረቱ ስለሆኑ፤ ሥራ ላይ ከሞሉ በኋላ ለመጥፋት የተወሰኑ ናቸው። እነዚህ ትእዛዞች በገዛ ፈቃድ በሆነ ለምልክና በአገልግሎት ትሕትና ሰውነትንም በማጥፋት ላይ ስለሚያተኩሩ ጥበብ ያላቸው ይመስሉ ይሆናል፤ ነገር ግን ሥጋዊ ስሜትን በመቀጣጠር ረገድ የጋዘቢ ናቸው" (ቆላ. 2፥20-23)።* ሃይማኖት፤ የሃይማኖት መሪ እንዲሁም ቤተ እምነት "ቅዱስ" መሆን እንደማይችል ተገንዝበን ይሆን? ይህን ባለመረዳት፤ በቤተ ክርስቲያናቸውና ባለቤት ቤተ እምነት የሚመጸደቁና ሌሎችን ዝቅ አድርገው የሚመለከቱ እማኞች እንዳሉ የታወቀ ነው። መጽሐፍ ቅዱሳዊና እውነተኛ የሆነው "ቅድስና" ምን ዓይነት እንደሆነ፤ ወይም ደረጃውን ሊወስን የሚችለው ሰው ሳይሆን እግዚአብሔር ብቻ ነው። ቅድስናችን በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት ሳይኖረው በሰው ዘንድ ብቻ "ቅዱስ" መሰለን መታየቱ ታዲያ ምን ይጠቅመናል? ይህንን እውነት ተረድተን፤ ሕግና ደንብ በማውጣት፤ ሰው ሠራሽ፤ ወይም እውነተኛነት የሌለውን ዓይነት "ቅድስና" በራሳችንና በሰው ላይ እንደ ሸክም እንዳንጭን መጠንቀቅ አለብን። ክርስቶስ በምድር ላይ በነበረበት ዘመን የሃይማኖት መሪዎች "ቅዱስ ነው" ብለው የሚሉትን፤ ራሳቸው ያወጡትን ሕጎችና ደንቦችን በማስተማራቸው፤ በኃይል ቃል *"...ወጋችሁን ለማጥበቅ ጠጥሁ የእግዚአብሔርን ሕግ ታፈርሳችሁ፤ እናንተ ግዛቶች!... ይህ ሕዝብ በአፋ ያከሰረኛል ልቡ ግን ከእኔ የራቀ ነው፤ ሰው ሠራሽ ወጥሶ ሥርዓትን እንደ ሕግ አድርጎ እያስተገረ በከንቱ ያመልክኛል..."* (ማቴ. 15፥7-9) በማለት ተናገራቸው።

እንዳንድ ሰዎች እውነት መሳይ ቅድስናን ለመፍጠር ይሞክሩ እንጂ፤ "ቅድስና" ከሰው የሚመጣ ሀሳብ ሳይሆን፤ በቀጥታ ፍጹምና ቅዱስ ከሆነው ከእግዚአብሔር ብቻ የሚመጣ ነው። እውነተኛው ቅድስና ከገዛ ብቻ የሚታይ ሳይሆን፤ ከውስጥ የሚወጣ፤ እውነተኛ የሆነ የሕይወት ለውጥ ያለበት ነው።

■ እውነተኛ በሆነው የቅድስና ሕይወት ውስጥ የሚኖር ክርስቲያን ሕይወቱ

ከውስጥም ሆነ ከውጪ አንድ ዓይነት በመሆኑ፤ ሁለት ዓይነት ሕይወት በመኖር ማንንም አያደናግርም።

■ በሰዎች ዘንድ መልካም ምስክርነት ያለው ነው። በቅድስና ሕይወት ውስጥ በመኖሩ፤ የእግዚአብሔርን ክብር እንጂ የራሱን ክብር አያሳይበትም።

■ እውነተኛ የሆነው ውስጣዊ ለውጥ ያለው በመሆኑ፤ የክርስቶስ ቅድስና በሕይወቱ፤ በሚኖረው ዕለታዊ ኑሮው ውስጥ በግልጽ ይታያል።

በእግዚአብሔር ፊት "ቅዱስ" ሆኖ ለመገኘት እማኝ ያለው ድርሻ ድምጹን መስማት፤ ቃል ኪዳንን ማክበርና በሙሉ ልቡ ለሕትቹ ታዝዥ መሆን ነው። ቅዱስ የሆነውንና ያልሆነውን መወሰን የሚችለው ሰው ሳይሆን እግዚአብሔር ራሱ በመሆኑ፤ በሰው ዘንድ "ቅዱስ" መሰሎ ለመታየት ያህል ራሳችንን ማስጨነቅ የለብንም። የጌታን ፈቃድ ለመፈጸም፤ በቅድስናና እንዲሁም በፍቅር የተሞላ ሕይወት ለመኖር ፈቃዳችን ይሆን? ትክክለኛና እውነተኛ የሆነውን ቅድስና በሕይወታችን ለመለማመድ የምንፈልግ ከሆነ ምን ማድረግ እንዳለብን መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ሲል ይመክረናል። *"ከሁንም እነሆ ለእኔ ብትታዘዙና ቃል ኪዳንን ብትጠብቁ ለእኔ የተለያዩት ሕዝብ ትሆናላችሁ፤ ምንም እንኳን ምድር ሁሉ የእኔ ብትሆንም እናንተ ለእኔ የተመረጣችሁና ለእኔም ብቻ የተለያዩት ቅዱሳን ሕዝብ ትሆናላችሁ፤ እንደ ካህናትም ሆናችሁ ታገለግላችሁ..."* (ዘጸ. 19፥5-6)።

3. የእውነት መሳይ ቅድስና ምልክቶች

ያለንበት ዘመን፤ ያልሆኑትን "ንግ"፤ ያላደረጉትን "አደረግን"፤ የሌላቸውን "እለን" የሚሉ ብዙ እውነት መሳይ ክርስቲያኖች ከምንጊዜውም የበለጠ የበዙበት ዘመን ነው። እንዳንዶቹ ይህን የሚያደርጉት ሆነ ብለው፤ ሌላውን ለማሳሳትና ለመዋሸት ሳይሆን፤ እንደሚገባው በደቀ መዝሙርነት ሂደት ውስጥ ስላላለፉ፤ ወይም የደቀ መዝሙርነት ትምህርት ስላልተማሩ፤ "ንግ" የሚሉትን የሆኑ ስለሚመስላቸው ብቻ ነው። ምንም ዓይነት ደሞዝም ሆነ ጥቅም ሳያገኙ የሚያገለግሉ ቢሆኑም፤ በማስመሰል ሕይወት ውስጥ የሚያልፉ እንዳንድ ክርስቲያኖች አሉ። እንደነዚህ ዓይነቶቹ በእኛ ዘመን ብቻ ሳይሆን ጥንትም ነበሩ። ለዚህ ጥሩ ምሳሌ የሚሆኑን ሀናንያና ስጴራ ናቸው (የሐዋ. 5፥1-11)። ሀናንያና ስጴራ "መሬታችሁን ሸጣችሁ ለቤተ ክርስቲያን መስጠት እለባችሁ" ብሎ ትዕዛዝ የሰጣቸው ወይም ያስገደዳቸው ማንም ሰው አልነበረም። መሬታቸውን ቢሸጡም "የሸጣችሁበትን ገንዘብ ሁሉንም መስጠት እለባችሁ" የሚል ሕግ አልነበረም። ከእነርሱ በፊት ንብረታቸውን ሸጠው የሰጡት በፈቃደኝነት እንጂ በግዳጅ አልነበረም። ሀናንያና ስጴራ የተፈረደባቸው መሬታቸውን የሸጡበትን ገንዘብ በሙሉ ባለመስጠታቸው ሳይሆን፤ ሰዎች ምስጋናና እድንቆት ለማግኘት የነበራቸው ጥማት በመንፈስ ቅዱስ ላይ እንዲዋሹ ስላደረጋቸው ነው። እግዚአብሔር በሀናንያና

በሰጸራ ላይ ያንን የመሰለ ቅጣት እንዲደርሰባቸው ያደረገው፣ ለብዙዎች፣ ሌላው ቀርቶ በእኛም ዘመን ላለነው አማኞች ምሳሌ እንዲሆን ነው።

በአሁኑ ዘመን እግዚአብሔር በሀናንያና በሰጸራ ላይ እንዳደረገው ቢያደርግ ኖሮ፣ ቤተ ክርስቲያን የራሳ ክምር የሞላባት ትሆን ነበር።

የሀናንያንና የሰጸራን ታሪክ በሰሙት ሁሉ ላይ ታላቅ ፍርሃት እንደ ወደቀባቸው መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። ዛሬ በቤተ ክርስቲያኖችን እየጠፋ የመጣው ነገር ቢኖር፣ አማኞች በድብቅም ሆኑ በግልጽ ኃጢአትን ሲለማመዱ ምንም ዓይነት ፍርሃትም ሆነ የህሊና ወቀሳ (ክሊ) የማይሰማቸው መሆኑ ነው። “እግዚአብሔር ለጊዜው ዝም ይበል እንጂ፣ አንድ ቀን ትዕግሥቱ ሲያልቅ፣ የምሕረት እጁን ሲሰበሰብ፣ ኃጢአቱ ዋጋ ያስከፍለኝ ይሆናል” የሚል ፍርሃት በአማኞች ልብ ውስጥ ፈጽሞ የለም። የሚያሳዝነው፣ በሀናንያና በሰጸራ ላይ የደረሰውን ዓይነት ክፉ ነገር በእነርሱም ላይ ወዲያው ስላልደረሰባቸው፣ የእግዚአብሔርን ትዕግስቱንና ምህረቱን በማድነቅ ፈንታ፣ በኃጢአታቸው እንዲቀጥሉ የፈቀደላቸው መለሎ የሚሰማቸው መሆኑ ነው። ዛሬ በኃጢአት የተበላሸ ሕይወት እየኖሩ ምንም የማይቆረቁረቸው፣ “ሁሉም መልካም ነው” እያሉ የውሸትና የግብዝነት ሕይወት የሚኖሩ ክርስቲያኖች ቁጥር ትንሽ አይደለም። ሰው ሠራሽ በሆነ፣ ወይም እውነተኛነት በሌለው ቅድስና ውስጥ የሚኖር ክርስቲያን፣ “ቅዱስ ነኝ” ብሎ ስለሚያስብ፣ በቅድስና መኖር የሚያስችለውን ትክክለኛ ትምህርት ለመማር ፈቃደኛ አይደለም። በእውነት መሳይ ቅድስናው ሥጋ ለባሾን ሰው ያሳሰት እንጂ፣ እግዚአብሔርን መዋሸት አይችልም። ስለሆነም፣ አንድ ቀን እግዚአብሔር ዋጋውን ተምኖ እንደ ሀናንያና ሰጸራ እንደሚሰጠው የማያጠራጥር እውነት ነው። የእውነት መሳይ ቅድስና መለያዎቹ ብዙ ሲሆኑ፣ ቦታና ጊዜ ስለሌለን ለትምህርታችን እንዲሆን ከዚህ ቀጥሎ ጥቂቶቹን በአጭሩ ለመጥቀስ እንሞክራለን።

3.1. በእውነት መሳይ ቅድስና የተሞላ የውሸት ካባ የለበሰ ነው

የቅድስና ካባ በመልበስ እየዋሹ ለሚኖሩት ከላይ የገለጽናቸው ሀናንያና ሰጸራ ጥሩ ምሳሌዎች ናቸው። በእኛም ዘመን በየቤተ ክርስቲያኑ እነርሱን የሚመስሉ አሉ። እውነተኛ የክርስቶስ ተከታዮች የሚመስሉ፣ በተለያዩ የአገልግሎት ዘርፍ ውስጥ እየገቡ በመሯሯጥ የሚያገለግሉ ይምስሉ እንጂ፣ በብዙ አቅጣጫ እውነተኛ የሆነ አቋም የሌላቸው መሳይ ክርስቲያኖች ናቸው። ጠቢቡ ሠለሞን ስለ እንደነዚህ ዓይነቶቹ ማስጠንቀቂያ ሲሰጥ፣ “ተገላጥኖ በሽንፈሩ ይሸንጣል፤ በልቡ ግን ከፋትን ይቆጥራል። ገጥሞ ግራሲ ቢሆንም አትመነው፤ ሰባት ርኩሱት ልቡን ጥልቀታልና። ተገላጥኖ በሽንጣው ይሸፈን ይሆናል፤ ነገር ግን ከፋቱ በጉላኔ ይገለጻል” ይላል (ምሳሌ 26፥24-26)። እዚህ ላይ ውሸት ለንል፣ በአጠቃላይ በዓለም ውስጥ ያለውን ዓይነት ውሸት ለመግለጽ ሳይሆን፣ በተለይ አንዳንድ

ክርስቲያኖች የሚለማመዱትን እውነትነት የሌለበትን ሕይወት ለማሳየት ነው። የሚያሳዝነው፣ በእውነት መሳይ ቅድስና የተሞላ ክርስቲያኖች፣ ያልሆኑትን መሰለው ለመታየት ሲሞክሩ፣ በውሸት ሕይወት ውስጥ መመላለሳቸውን የማይገነዘቡ መሆናቸው ነው። ለምሳሌ፣ ለገምጃ ሰው ሰብከው እንደሆነ “ለአምሱት መቶ ሰው ስበከሁ”፣ አሥር ሰው ድኖ እንደሆነ መቶ ሰው ጽነ፣ አንድ ሰው ተፈውሶ እንደሆነ “ቁጥር የሌላቸው ብዙ ሰዎች ተፈውሱ፤...” በሰብከታቸው ሰሚውን ዕንቅልፍ ቢያስወስዱትም፣ ለብከታቸውን ሕዝቡ በመደነቅና በመንቀጥቀጥ እንዳዳመጣቸው በመግለጽ የውሸት ሪፖርት የሚሰጡ ናቸው። እንደነዚህ ዓይነቶቹ የሚሰጡት ሪፖርት እግዚአብሔርን ለማክበር ሳይሆን፣ የራሳቸውን ተደናቂነት ከፍ ለማድረግ እንደሆነ ግልጽ ነው። በዚህ ዓይነት አጋኖ በማውራት፣ እግዚአብሔርን በውሸት ማክበር ልማድ የሆነባቸው፣ ኃጢአት መሆኑ የማይሰማቸውና የማይቆረቁረቸው አማኞች በአሁኑ ጊዜ ቁጥራቸው ጥቂት አይደለም።

3.2. በእውነት መሳይ ቅድስና የተሞላ የሌሎችን ድካም ቆጣሪዎች ናቸው

በእውነት መሳይ ቅድስና የተሞላ ሰው የራሱ ድካም እንዳይታይበት፣ የሌሎችን ሰዎች ኃጢአት ይቆፍራል። በግልጽ አይናገረው እንጂ፣ ማሰታለል፣ የሚፈልገው መልዕክት፣ “እኔ በቅድስናዬ ከሌሎች እበልጣለሁ” ማለቱ እንደሆነ ግልጽ ነው። ዓይኖቹ የሌላውን በጎነት ወይም ቅድስና የማየት ልምምድ የላቸውም። የሌላው ሰው ድካሙ እንጂ፣ ብርቱ ጎኑ አይታየውም። “ይሄ ጎደለ፣ ያ ጎደለ፣ ይሄ የለውም... ያ የለውም...” በማለት ሁልጊዜ ስለሚያገረመርም፣ አብረውት ለሚኖሩት ሰዎች አሰቸጋሪ ይሆናል። “ጌታን በቅርብ እከተላለሁ” ይላል። ይህን ዓይነት ተግባሩ ግን የክርስቶስ ተከታይ መሆኑን አያሳይም። ብዙ ጊዜ ቤተ ክርስቲያን የምትታመሰው፣ መከፋፈል የሚደርሰው ከላይ በገለጽናቸው ዓይነት ክርስቲያኖች ነው። የሌላውን ድካም የሚያዩ ብቻ ሳይሆኑ ፈራጆችም ናቸው። እግዚአብሔር በሌሎች ላይ መፍረድን ይጠላል። ኢየሱስ “...በእናንተ ላይ እንዳይፈረድባችሁ በግንኙ ሰው ላይ አትፍረዱ፤ ምክንያቱም በሌሎች ላይ በምትፈረዱ በት ወይነት በእናንተም ላይ ይፈረድባችኋል፤ እንዲሁም በምትሰፍሩበት መሳፈሪያ ይሰፈርባችኋል። በአንተ ወይን ያለውን ግንድ ሳይታይ ስለምን በሌላ ሰው ወይን ያለውን ግንድ ትመለከታለህ? ደግሞስ በአንተ ዓይን ያለውን ግንድ ሳይታይ ሌላውን ሰው እስቲ በወይን ያለውን ግንድ ሳይታይ አውግልህ እንዴት ትለዋለህ? አንተ ግዝግዝ አስቀድመህ በአንተ ወይን ያለውን ግንድ አውግዝ ከዚያም በኋላ በሌላው ዓይን ያለውን ግንድ አጥርተህ ታያለህ ይላል (ማቴ. 7፥1-5)።

3.3. በእውነት መሳይ ቅድስና የተሞላ በአገልግሎት ስም ላይ ታች ይላሉ

እውነት መሳይ ቅድስና የለበሱ ሰዎች ቅድስናቸውን ከሚያሳዩበት ልዩ ልዩ መንገዶች መካከል አንደኛው፣ በአገልግሎት ስም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያለበ

ታቸው ላይ ታች ማለታቸው ነው። ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ባለው የአገልግሎት ዘርፍ ሁሉ እየገቡ ያለዕረፍት ሲሯሯው ይታያሉ። በአገልግሎት ውስጥ መባባስ ቸው፣ የነፍሳት ፍቅር ናሯሯው ሳይሆን፣ በሰው ዘንድ ነልተው የሚታዩበትን ዕድል ለሰሚሰማቸው ብቻ ነው። የሚያሳዝነው፣ “እናገለግለን” የሚሉትን ሕዝብና አብሯሯው የሚያገለግሉትን የሚያውኩ መሆናቸው የማይታወቃቸው መሆኑ ነው። አንዴ እዚህ፣ አንዴ እዚያ ተጠራሁ ለሰሚሉት እንደነዚህ ዓይነቶቹ የሚሉትን እውነት ነው ብለው የሚቀበሉ ሰዎች፣ እግዚአብሔር በየጊዜው አላቡን እንደሚለዋውጥ አድርገው እንደሚያዩት ግልጽ ነው። “እግዚአብሔር ለአገልግሎት ጠራኝ...” የሚሉት አንዳንድ ጊዜ በወቅቱ ካሉበት ሁኔታ ለመሸሸ ይመስላል። ትምህርት ያልተሳካለት አማኝ፣ ደጋግሞ በመታገልና በማሸነፍ ፈንታ፣ ካጋጠመው ሁኔታ ለመሸሸ፣ “እግዚአብሔር ለአገልግሎት ጠራኝ ብሎ” ያለጥራውና ያለ ችሎታው አገልግሎት ውስጥ በመግባት በአማኞች መካከል ትልቅ ችግርን ይፈጥራል። አገልግሎትን ከአንዳንድ ሁኔታ የመሸሻ መንገድ አድርጎ መጠቀም፣ ትልቅ ስህተት ነው። እንዲህ ዓይነቱ አማኝ ያልተረዳው ነገር ቢኖር፣ በዚህ ዓይነት ከቀጠለ፣ ሕይወቱን ሙሉ እንደሸሸ የሚኖር መሆኑ ነው። በአገልግሎትም ቢሆን ጫን ያለ ነገር ሲያጋጥመው ያንን “ተጠራሁ” ያለበትን አገልግሎት ጥሎ ወደ ሌላው መሸሸ አይቀርም።

4. “ቅድስና” የሃይማኖት ሥርዓት ሳይሆን፣ የልብ ለውጥ ነው

“ቅድስና” እኛ የምንፈጥረው፣ የሰዎች ደንብና ሥርዓት፣ “አድርገ፣ አታድርገ” የሚል ትዕዛዝ ያለበት ካልሆነ፣ ታዲያ ቅድስና በሕይወታችን እንዴት ሊቀረጽ ይችላል? ሰዎች በእግዚአብሔር ዓይን ቅዱስ ሆነው እንዲታዩ፣ ቃሉን ለምተው መታዘዝና ቃል ኪዳንን መጠበቅ አለባቸው። “አሁንም እነሆ ለእኔ ብትታዝዙና ቃል ኪዳንን ብትጠብቁ ለእኔ የተለያችሁ ሕዝብ ትሆናላችሁ፤ ምንም እንኳን ምድር ሁሉ የእኔ ብትሆንም እናንተ ለእኔ የተመረጣችሁና ለእኔም ብቻ የተለያችሁ ቅዱሳን ሕዝብ ትሆናላችሁ...” ይላል (ዘፀ. 19፥5-6)። መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነው የቅድስና ድንበር ከየት እስከ የት እንደሆነ፣ ቅዱስ የሆነውንና ያልሆነውን ወሳኞቹ ቤተ ክርስቲያን፣ ቤተ እምነቶችና የሃይማኖት መሪዎች ሳይሆኑ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ሰዎች የሚያወጡት የቅድስና ደንብና ሕግ ውጪያዊ እንጂ፣ ውስጣዊ የሆነውን የሰውን ሕይወት የመለወጥ ኃይል የለውም። እግዚአብሔር የሚመለከተው ከውስጥ ያለውን ሕይወታችንን እንጂ ከላይ የምናሻውን ብቻ ስላልሆነ፣ ክርስቶስን ለመምሰል፣ “የሰማዩ አባታችን ፍጹም እንደሆነ ፍጹም እንድንሆን” እውነተኛ የሆነ የልብ ለውጥ እንዲኖረን ያስፈልጋል። መጽሐፍ ቅዱስ የዓለም ወጻጆች እንዳንሆን፣ እንዲሁም የዓለምን መንፈስ እንዳንለማመድ የሚያስጠነቅቀን ለዚህ ነው። ጳውሎስ አማኞች ቀደም ሲል፣ ጌታን ከግወቃቸው በፊት ስለ ነበራቸው ሁኔታ ሲገልጽ፣ “...የእኔም ከፋ መንገድ ተከትላችሁ በእኔ

የር ላይ ላሉት መንፈሳውያን ኃያላት ገዥ ለሆነውና አሁንም ለእግዚአብሔር በማይታዘዙት ሰዎች ላይ ለሚሠራው መንፈስ እየታዘዛችሁ ትኖሩ ዝግር” ይላል (ኤፌ. 2፥2)። “ዓለማዊነት” የክርስቲያኖችን የልብ ዝንባሌ የሚያንጸባርቅ፣ የዓለምን መንፈስ የሚያሳይ፣ ሰይጣን ለሚያካሂደው እንቅስቃሴ ራስን የማስገዛትን ሁኔታ ያሳያል። በእጠቃላይ እግዚአብሔርን ከልቡ ውጪ የሚያደርግ፣ ያለውን እሳቡንና ድርጊቱን ያመለክታል። በዓለም ውስጥ ደህንነትን ያላገኙትን ሰዎች ብንመለከት፣ ጥሩ ዜጋዎች፣ ጥሩ ሥርዓትና አድም ያላቸው ሆነው ሊታዩ ይችላሉ። ይሁን እንጂ፣ እግዚአብሔርን ከሕይወታቸው ያሰወጡ ናቸው። ልባቸው ከዓለም ጋር የተሳሰረ ነው። ቅድስና የልብ ጉዳይ ከሆነ፣ እውነተኛ ለውጥ ከውስጥ ወደ ውጪ እንጂ፣ ከውጪ ወደ ውስጥ አይደለም። ስለዚህ ውስጣዊ የሆነ ለውጥ ሳይኖረን ምንም ዓይነት የሃይማኖት ሥርዓትና ደንብ ብንጠብቅ፣ አሸናፊ የክርስትና ሕይወት መኖር እንችልም። ውስጣዊ ለውጥም ማምጣት የምንችለው እግዚአብሔር እንዲለውጠን ፈቃዳችንን ማሳየት ስንጀምር ብቻ ነው። ጳውሎስ “ራሳችሁን የተቀደሰ መስዋዕት አድርጋችሁ ሲጡ፤ በልባችሁ መታደስ ተለወጡ እንጂ ይህን ዓለም አትምሰሉ” ይላል (ሮሜ 12፥2)። የልብ ለውጥ ሊኖረን የሚችለው፣ እግዚአብሔር የማንንም ፈቃድ በኃይል ስለማይጥስ፣ እርሱ እንደፈቀደውና ደስ እንዳለው አድርጎ እንዲሠራን ሁለንተናችንን ለእርሱ መስጠት የቻልን እንደሆነ ብቻ ነው። የእኛ ድርሻ እግዚአብሔር እስፈላጊ የሆነውን ለውጥ እንዲያደርግ መፍቀድ ሲሆን፣ የጌታ ድርሻ ደግሞ የእርሱን ባሕር በእኛ ሕይወት ውስጥ መቅረጽ ነው። “...በልባችሁ መታደስ ተለወጡ እንጂ ይህን ዓለም አትምሰሉ” ሲል፣ ቅድስና ውጫዊ ብቻ ሳይሆን፣ ውስጣዊ ለውጥን የሚጠይቅ መሆኑን እንገነዘባለን። ውስጣችን ሳይለወጥ፣ ከውጪ “ቅዱስ” መምሰል እንችላለን። ይሁን እንጂ፣ ይህን ዓይነቱ እውነተኛነት ያለው ቅድስና አይደለም።

5. መንፈሳዊነት ምንድነው?

መንፈሳዊነት (Godliness) ሁለት ግልጽ የሆኑ ሀሳቦችን ይዟል። አንደኛው፣ በሁሉም ነገር “እግዚአብሔርን መካከለኛ” ማድረግ ሲሆን፣ ይኸውም ሙሉ በሙሉ ለእርሱ በመስጠት እግዚአብሔርን ማምለክ ነው። ሁለተኛው፣ እግዚአብሔርን የመምሰል ባሕር (Godlikeness) እንዲኖረን የራሳችንን ድርሻ በመፈጸም ነው። መንፈሳዊ ለመሆን ራሱን የሚያለማመድ አማኝ እነዚህን ሁለት ነገሮች ከልቡ የሚሻ መሆን አለበት። የመንፈሳዊነት ባሕር፣ በሙሉ መስጠትና እንዲሁም እግዚአብሔርን በማምለክ ውስጥ የሚገኝ ነው። ለእግዚአብሔር ያለንን አክብሮት ልባችንን ለአምልኮት በማንሳት መግለጽ እንችላለን። ለእግዚአብሔር የምንገልጸው እምልኮት እውነተኛና ከልብ የወጣ መሆኑ የሚታወቅበት ደግሞ “እርሱን ለመምሰል” በምናሳየው ሙሉ ጥረት ወይም ፍላጎት ነው። እርሱን ሳንመሰል፣ ከልብ ያልሆነ እምልኮት ማሳየት ስለማንችል ነው። የጳውሎስ ምኞት

ኢየሱስን ማወቅ ብቻ ሳይሆን፤ እርሱን መምሰልም ነው። ለዚህም ከፍተኛ ዓላማ፤ ይኸውም ኢየሱስን ለመምሰል ሕይወቱን መላው በሙሉ ለጌታ አሳልፎ እንደ ሰጠ እናውቃለን። እኔና እናንተ እግዚአብሔርን ለመምሰል፤ የመንፈሳዊነት ባሕር ዕድገት ያስፈልገናል። ለመሆኑ መንፈሳዊ ሰው በባሕሪው ከዓለማዊው ሰው በምን ይለያል? የመንፈሳዊ ሰው ባሕሪዎች ምን ዓይነት ናቸው? ሐዋርያው ጳውሎስ የመንፈስ ፍሬ ብሎ የሚጠራቸው፤ በሕይወቱ ውስጥ ይታያሉ (ገላት. 5፥ 22-23)። እነዚህም በሕይወታችን የሚታዩት የድካማችን ውጤቶች ሳይሆኑ፤ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ውጤቶች ናቸው። ይህም ማለት እነዚህ መንፈሳዊ ባሕሪዎች በእኛ ሕይወት ውስጥ እንዲያድጉ የእኛ ድርሻና ጋላፊነት የለበትም ማለት አይደለም። የመንፈስ ቅዱስ ምሪትና እገዛ፤ የመንፈሳዊነት ባሕሪ በሕይወታችን እንዲቀረጽ ድርሻችንን ወይም ጋላፊነታችንን እንድንፈጽም ያስችለናል። መንፈሳዊነት ባሕሪ በሕይወታችን እንዲታይ በምናደርገው ጥረት ከተስፋ መቁረጥ የሚያድነን፤ መለኮታዊ የሆነ እገዛ የሚያደርግልን መሆኑንን ስንረዳ ነው። “የመንፈሳዊነት ባሕሪ” እንዳንድ መሠረታዊ የሆኑ መመሪያዎች አሉት። ይኸውም፤

5.1. የመንፈሳዊነታችን ዓላማ እግዚአብሔርን ለማስደሰት መሆን አለበት

የመንፈሳዊነት ባሕሪ የመጀመሪያ መመሪያ፤ ለእግዚአብሔር ያለን መስጠትና የአምልኮአችን ዋና ምክንያት ሰውን ወይም ራሳችንን ሳይሆን እግዚአብሔርን ደስ ለማሰኘት መሆን አለበት። ለእግዚአብሔር ያለን መስጠትና አምልኮት በተለያዩ መንገድ ሊገለጽ ይችላል። እግዚአብሔርን ለማስደሰትና ለማክበር እውነተኛና ጠንካራ የሆነ ፍላጎት ሊኖረን ይገባል። እንደን ነገር ለማድረግ ፈቃደኛ የምንሆንው፤ ወይም ላለማድረግ ራሳችንን የምንቆጥበው እግዚአብሔርን ስለምንወደው፤ እንዲሁም ልንታዘዘው ስለሚገባን ይሆናል። ይሁን እንጂ፤ ምክንያታችን እግዚአብሔርን በማሰቀደማችን እንደሆነና እንዳልሆነ፤ ተግባራችን ያመለክታል። በሰዎች ዘንድ ዝናና ክብር ለማግኘት፤ ስለ ራሳችን ጥሩ ስሜት እንዲሰማን ለማድረግ፤ ወይም ከልጅነታችን ጀምሮ በጎ ሥራዎችን በመሥራት፤ ጥሩ ግብረ ገብ ያለው ጠባይ እንዲኖረን ሆነን በማድጋችን ምክንያት ይሆናል። ምክንያታችን እግዚአብሔርን ከማክበር ጋር የተዛመደ ካልሆነ፤ ምንም ዓይነት በሰው ዘንድ የሚያሰመስግንን ዓይነት መልካም ጠባይም ሆነ ባሕሪ ቢኖረን በእግዚአብሔር ዘንድ ዋጋ የለውም። ይህን ስንል ጥሩ ጠባይና ጥሩ ባሕሪ መጥፎ ነው ማለታችን እይደለም። የጳጢጋር ሚስት ዮሴፍ ከእርሷ ጋር የሩካዜ ሥጋ ግንኙነት እንዲፈጽም ስታባብለውና ስታሰገድደው የሰጣት መልስ “ጳጢጋር ያወቀ እንደሆነ ያሰገድለኛል” የሚል አልነበረም። የሰጣት መልስ “...ይህን አሳሳቢ ጋጠላት በመፈጸም እግዚአብሔርን እንዴት አሳዝናለሁ” የሚል ነበር (ዘፍ. 39፥10)። የግብረ ገብ እቋሙ፤ ዋና ምክንያቱ እግዚአብሔር የማይወደው ወይም የማይቀበለው ባሕሪ በመሆኑ ነው። በሕይወታችን እንዳንድ ህቀኝነት የጎደለው ወይም

ውሸት ያለበት ውሳኔ ለማድረግ ስንፈተን፤ “ይህን ባደርግ እግዚአብሔር ይቀጣኛል” ብለን በመፍራት የምንቆጠብበት ጊዜ አለ። ይሄ ጥሩ ባይሆንም፤ ሌላ ምክንያት ካማን እግዚአብሔርን በመፍራት ትክክል ያልሆነ ነገር ከማድረግ ወይም ጋጠላት ከመሥራት መቆጠብ ይህን ያህል ከፋ እይደለም። ይሁን እንጂ ትክክለኛው ምክንያታችን በመልካም ባሕሪያችን ጌታን ለማክበር መሆን አለበት።

እግዚአብሔር አብርሃምን ልጁን በዋሪያ ተራራ ላይ መስዋዕት እድርጎ እንዲያቀርብለት ሲጠይቀው፤ በሕይወቱ ውስጥ ቅድሚያ የሚሰጠው፤ ለድርጊቱ ምክንያቱ ምን እንደሆነ ፈተነው። አብርሃም ቢላዋውን በልጁ እንገት ላይ ለማሳረፍ ጥቂት ሲቀረው እግዚአብሔር አብርሃምን “...እነሆ እግዚአብሔርን የምትፈራ መሆንህን ተረድቻለሁ...” አለው (ዘፍ. 22፥12)። አብርሃም መስዋዕትነትን የሚጠይቅ ፍጹም መታዘዝን ያሳየበት ዋናው ምክንያት “እግዚአብሔርን የሚፈራ” መሆኑ እንደነበረ ግልጽ ነው። ብዙ ጊዜ የአብርሃምን ታዛዥነት የምናያይዘው “ከእምነቱ” ጋር ነው። እርግጥ ነው አብርሃም ልጁን ይስሃቅን መስዋዕት እድርጎ እንዲያቀርብ ጉልበት (እቅም) የሰጠው እምነት ነው። ዋና ምክንያቱ ግን “እግዚአብሔርን መፍራቱ” ነው። እግዚአብሔር በአብርሃም ሕይወት ውስጥ የተመለከተው፤ ለእግዚአብሔር ያለውን ከፍተኛ ሥፍራ ሲሆን፤ ይህን ተመልክቶ ታዛዥነቱን አከበረ። አዲስ ኪዳን ውስጥም ስንመለከት፤ ታዛዥነትና እምልኮት በእግዚአብሔር ላይ ያተኮረ እንደነበረ ብዙ ሥፍራ እናነባለን። ሕግ ሁሉ “እግዚአብሔርንና ባልንጀራን” በመውደድ ላይ የተጠቃለለ እንደሆነ ኢየሱስ ራሱ አስተምሯል (ማቴ. 22፥37-40)። ዝሙት ከመፈጸም ሰው ከመግደል የሚገታን ምክንያት፤ የሚደርሰብንን ቅጣትና እደጋ በመፍራት ይሆናል፤ በልባችን ዝሙት እንዳንፈጽም፤ ነፍስ እንዳንገድል የሚያቆመን ግን ለእግዚአብሔር ያለን ፍቅር ብቻ ሊሆን ይገባል። ሐዋርያው ጳውሎስ ሌላው ቀርቶ መብላታችንና መጠጣታችን እንኳ ለእግዚአብሔር ክብር መሆን እንዳለበት ይገልጻል (1 ቆሮ. 10፥31)። አገልጋዮች ለምድራዊ ጌቶቻቸው የሚታዘዙት (ቆላስይስ 3፥22)፤ ስልጣን ሳላቸው ለዎች የምንታዘዘው (1 ጴጥ. 3፥13)፤ እንዲሁም እንዳችን ለሌላው የምንታዘዘው (ኤፌ. 5፥21) ስለ ጌታ ክብር ብለን መሆን እንዳለበት መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። የምናደርገው ሁሉ በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት የሚኖረው፤ ለእግዚአብሔር ባለን ሙሉ መስጠት ላይ ስናተኩር ነው።

5.2. የመንፈሳዊነት ባሕሪ “ማውለቅና ማጥለቅን” ይጠይቃል

መንፈሳዊ ባሕሪ በሕይወታችን እንዲዳብር “የምንይዘውና የምንለቀው” ነገር መኖር አለበት። ጳውሎስ በለዚህ ሲጽፍ፤ “እነዚህ አትታለሉ፤ ወደ ጋጠላት በሚመራ ምኞት የተጣሸውን አስቀድሞ ትናሩበት የክረውን እርጊውን ሰውነት አስወግዱ። አእምሮአችሁም በመንፈስ ይታደስ። በእውነተኛ ጽድቅና ቅድስና እግዚአብሔርን ለመምሰል የተፈጠረውን አዲሱን ሰውነት ልብሁ” ይላል (ኤፌ. 4፥22-23)።

84)። በአጠቃላይ "እርጌውን አውልቃችሁ አዲሱን ልበሱ" ማለቱ ነው። ጳውሎስ ቀጥሎ ባሉት ቁጥሮች ውስጥ መተው ያለብንን ነገሮች ይዘረዝራል። ውሸትን አስወግደን እውነትን እንድንለብስ ስርቆትን አስወግደን ልግሰናን እንድንለብስ ከአፋችን ክፉውን ቃል አስወጥተን፤ ጸጋን የሚሰጥ ሌሎችን የሚያንጽ ነገር እንድንናገር መራራነትን ንዴትን ቁጣን ጨኸትን ለድብና ክፉትን ሁሉ አስወግደን፤ ደጎችን አዛኞችን ይቅር ባዮች እንድንሆን ይመክረናል (ኤፌ. 4፥ 25-32)። እግዚአብሔር ራሱ ጽድቅን እንደሚወድ፤ በመጽን እንደሚጠላ ይናገራል (ዕብ. 1፥9)። ይህንኑ ምሳሌ በመከተል "ከፋን ነገር እንድንጠላ፤ መልካሙን ነገር ግን እንድንከተል" ጳውሎስ ይመክረናል (ሮሜ 12፥9)። በመንፈስ ቅዱስ ለእርጌው ሥጋችን መታን መሆን አለብን። ለእርጌው ሥጋችን መሞት ብቻ ሳይሆን፤ በአዲሱ ሰውነታችን ርህራሄን በጎነትን ትህትናንና ትዕግሥትን መልብስ አለብን። ሚዛኑን የጠበቀ "ማውለቅና ማጥለቅ" ያለበት ሕይወት መኖር ያስፈልገናል። አንዳንድ ክርስቲያኖች ኃጢአት የሆነውን፤ በጎ ያልሆነውን በማስወገድ ላይ ብቻ ትኩረት ይሰጡና ራሳቸውን "የሞራል ሰው" ያደርጋሉ። ይሁን እንጂ፤ ፍቅርን ደስታን ርህራሄ በሕይወታቸው እንዲታይ ልባቸውን ከፍት እያደርጉም። ለምሳሌ፤ አንድ አማኝ ከመካከላቸው በሕይወቱ ደክሞ ቢወድቅ፤ በየዋህትና በፍቅር መልሶ እንዲቆም በማድረግ ፈንታ፤ የፍርድ ቃል ወርውረው በት፤ ከክርስቲያን ሕብረት ውጪ እንዲሆን ያደርጉታል። ይህ ሊሆን የሚችለው "መልቦላ" ሳይኖርበት "በማውለቅ" ላይ ብቻ ስለምናተኩር ነው። እንዲሁም "በመልቦላ" ላይ ብቻ ትኩረት ሰጥተን በሕይወታችን "ማስወገድ" ያለብንን ነገር ችላለን፤ ተመሳሳይ ችግር ያጋጥመናል። አንዱ ሌላውን በማጽናናት፤ ጥሩ ስሜት እንዲሰማው በማድረግ ትጋት እናሳያለን። እርግጥነው እርስ በርስ መጽናናታችን ጥሩ ይሁን እንጂ፤ በእርጌው ሕይወት አማካኝነት የሚፈጽማቸውን ኃጢአቶች ሳናርም ችላ ያልን እንደሆነ፤ በዚያ ሰው ሕይወት ውስጥ መንፈሳዊ ዕድገትና የቅድስና ሕይወት እንዳይኖር እናደርጋለን።

በቅድስና ወይም እግዚአብሔርን በመምሰል ሕይወት ውስጥ ለመኖር ምርጫችን ከሆነ፤ በሕይወታችን ኃጢአትን እየተለግመድን መኖር የለብንም። ሐዋርያው ጳውሎስ "... ነፍስን ከሚዋጋ ሥጋዊ ምኞት ትርፋ ዘንድ... እለምናችኋለሁ" በማለት ይመክረናል (1 ጴጥ. 2፥11)። ጳውሎስም ለወጣቱ ጢሞቴዎስ፤ "...ወጣት ሴቶችን እንደ እጥፋች አድርገህ በፍጹም ንጽሕና ተመልከታቸው" በማለት መመሪያ ይሰጠዋል (1 ጢሞ. 5፥2)። ሁልጊዜ በፍጹም ቅድስና እንዲኖር ያደፋፍረዋል (1 ጢሞ. 4፥7)። ይሁን እንጂ፤ እግዚአብሔርን በመምሰል ሕይወት ውስጥ የሚኖረው ብርቱ ክርስቲያንም፤ ከኃጢአት ፍጹም ነጻ እንዳልሆነ የሐንስ አልሸሸንም። "ኃጢአት የለብንም ብላ ራሳችንን እናታልላለን። እውነትም በእኛ ውስጥ የለም ይላል (1 ዮሐ. 1፥8)። እኔና እናንተ በኃጢአት የተበላሸ ሥጋዊ ተፈጥሮ ስላለን፤ እንዲሁም ኃጢአተኛ በሆነው ዓለም ውስጥ ስለምንኖር፤ ሰይጣን የሚያ

ፋፍምብን ፈተና እየበረታ ሲመጣ፤ እርጌው ሥጋችን ለሚቀርብለት ፈተና እጁን የሚሰጥበት ጊዜ ስላለ፤ ከኃጢአት ፍጹም ንጽህ ሆንን መኖር ቀላል እንደማይሆን ልንየታወቀ ነው። ይሁን እንጂ፤ የልባችን ፍላጎትም ሆነ ጸሎት፤ ሁልጊዜ በቅድስና ለመኖርና ክርስቶስን ለመምሰል መሆን አለበት። በተጨማሪም "የታጠበ እግሩን ከመታጠብ በስተቀር ሁለንተናውን ጭነው" ብሎ ጌታ ለጴጥሮስ እንዳሰረዳው በየጊዜው ከኃጢአት ኃይል መታጠብ አለብን። በጌታ በማመናችን የምንጠብቀው ኃጢአት የለሽ ዓለም ገና የሚገለጽ ስለሆነ፤ እስኪያው ግን በየቀኑ በንጽህና መኖር አለብን።

5.3. የአዕምሮ መታደስን ይጠይቃል

የኤፌሶን አማኞችን ጳውሎስ "አዕምሯችሁ በመንፈስ ይታደስ" ሲላቸው (ኤፌ. 4፥23)፤ ሮም ላሉት ክርስቲያኖች ደግሞ "...አእምሮአችሁ ታደሳ ሕይወታችሁ ይለወጥ እንጂ የዚህን ዓለም ሰዎች ክፉ ጠባይ አትከተሉ" (ሮሜ 12፥2) በማለት ሲመክራቸው እንሰማለን። የአዕምሮ መታደስ ሂደት ጽኑ የሆነ እምነትን መመሥረት ይጠይቃል። በጸሎት መንፈስ ሆነን ራሳችንን ለቃሉ ስንከፍት፤ ሊኖረን ስለሚገባው ባሕሪያችንና እንዲሁም የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንደሆነ መረዳት እንችላለን። መንፈስ ቅዱስ በቃሉ ውስጥ እኛን የሚመለከተንን ነጥብ ግልጽ ሲያደርግልን፤ ቃሉን ለመታዘዝ ፈቃደኝነታችንን ስናሳይ፤ መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነ የእምነት አቋም በውስጣችን ይዳብራል። በቃሉ ውስጥ እግዚአብሔር ስለታማኝነት፤ በሰላም ከሰው ሁሉ ጋር መኖር ስለምንችልበት ሁኔታና ስለ ንጽህና መመሪያ እናነባለን (ኤፌ. 4፥25-5፥7)። በክርስትና ሕይወታችን እያደግን ስንመጣ፤ ስለነዚህ ነገሮች እግዚአብሔር የሰጠው ደረጃ ምን እንደሆነ እየተረዳን እንመጣለን። እግዚአብሔርን በመምሰል ሕይወት ውስጥ እያደግን ስንመጣ፤ መንፈስ ቅዱስ አዕምሯችንን እያደሰው ስለሚመጣ፤ ለእርሱ ፈቃድ ራሳችንን ማስገዛት እንጀምራለን። ይህ ካልሆነ የዚህን ዓለም ክፉ ጠባይ የምንከተል እንሆናለን። ያለን አስተማማኝ መንገድ፤ መንፈስ ቅዱስ በቃሉ አማካኝነት፤ ውስጣችንን በመንካት ጽኑ የእምነት አቋም እንዲኖረን ሲያደርግ ብቻ ነው። መጠንቀቅ ያለብን ነገር ቢኖር ደግሞ፤ ቃሉን ያለቦታው በጭቀን በማውጣት የማይለውን "አለ" እንዳንል ነው። ስለዚህ ቅድስና የሚጀምረው፤ በእውነት ቃል አዕምሯችን ሲታደስና እግዚአብሔር በምን ዓይነት ሁኔታ መኖር እንዳለብን የሚሰጠንን መመሪያ መረዳት ስንችል ነው።

5.4. በሙሉ መስጠት መታዘዝን ይጠይቃል

ጽኑ የእምነት አቋም "እውነት" መሆን የሚችለው፤ እኔና እናንተ ባመንነውና በተቀበልነው "እውነት" መኖር የቻልን እንደሆነ ብቻ ነው። "ጽኑ የእምነት አቋም" ቃል ኪዳን ሳይሆን፤ በእግዚአብሔር ቃል መሠረት ለመኖር የምንወስነው

ውሳኔ ነው። መጀመሪያ ቅዱስ የሆነ ሕይወት ለመኖር ራሳችንን ሙሉ በሙሉ ለጌታ የሰጠን መሆን አለብን። ቅድስናን እግዚአብሔር የሚፈልገውና የሚመርጠው መሆኑን እምነን በሕይወታችን ቅድሚያ ልንሰጠው ይገባል። ሕጉን ተቀብለን ሙሉ በሙሉ ለመታዘዝ ራሳችንን የሰጠን መሆን አለብን። ደስ ያሉንን እና ቀላል ናቸው ብለን የምናሰባቸውን ሕጎችን ብቻ መርጠን መታዘዝ አንችልም። ለምሳሌ፣ የራሳችን ያልሆነውን ትንሽ ነገር መውሰድ፣ በእግዚአብሔር ፊት ትልቅ ነገር ከመሰረቅ ያነሰ አይደለም። የበደለንን ይቅር አለማለት፣ አሁንም በእግዚአብሔር ፊት ነፍሰ ከመግደል ያነሰ አይደለም። እግዚአብሔር የትኛውንም ዓይነት ኃጢአት አቃሎ አያየውም። ለእኛ ምንም ያህል ቀላል ኃጢአት መስሎ ቢታየንም፣ በእግዚአብሔር ፊት አስጸያፊ ነው። ዘማሪው “እግዚአብሔር ሆይ! አንተ ሕጎችህን ስጥተኸኛል፤ በታግኝነት እንድንታዘዛቸው ነገረኸኛል” (መዝ. 119፥4) ሲል፣ ኃጢአት ሁሉ በእግዚአብሔር ፊት ምን ያህል አጸያፊ እንደሆነ የተሻዘበ ይመስላል። በክፊል ሕጎቹን መታዘዝ፣ በቂ አለመሆኑን ወይም አለመታዘዝ እንደሆነ የተሻዘበ ይመስላል። እግዚአብሔር በቅድስናው ምንም ዓይነት እንክን የሌለበት ፍጹም አምላክ ሰለሆነ፣ እርሱን እንድንመሰለው፣ ሁልጊዜ በቅድስና ለመኖር ራሳችንን ማለማመድ አለብን።

የሕይወት መስታወት
ቁጥር 117

ዓለም የማያሳድፈው ቅድስና

“እናንተ ከዳተኞች፣ ዓለምን የሚወድድ የእግዚአብሔር ጠላት መሆኑን አታውቁም? እንግዲህ ዓለምን የሚወድድ ሁሉ የእግዚአብሔር ጠላት መሆኑ ነው።”
(ያዕቆብ 4፥4)

በመንፈሳዊ ዓለም ውስጥ ለመሆኑ “ዓለማዊ ክርስቲያን” (Worldly Christian) የሚባል ነገር ሊኖር ይችላል? ክርስቲያን ሆኖ “ዓለማዊ”፣ እንዲሁም “ዓለማዊ” ሆኖ ክርስቲያን መሆን ይችላል? ወይም እንደ ሰው በአንድ በኩል ዓለማዊ፣ በሌላ በኩል ደግሞ ክርስቲያን መሆን ይቻላል? ጥያቄው፣ ሁለቱንም መሆን ይችላል ወይ? የሚል ነው። ለእነዚህና እነዚህ ለመሳሰሉ ጥያቄዎች በትምህርታችን ውስጥ መልስ ለመስጠት እንሞክራለን።

1. ዓለማዊነት ምንድን ነው?

“ዓለማዊ ክርስቲያን” ስንል ምን ማለታችን ነው? በዓለም ውስጥ ሙሉ በሙሉ የሰጠው፣ አሳታኝነት እንደ ዓለም የሆነ፣ ምንም እንኳን ራሱን “ክርስቲያን” ብሎ ቢጠራም፣ ብዙዎች ክርስቲያን ነው ብለው መቀበል የሚያቅታቸው ሰው ነው። “ዓለማዊ ክርስቲያን” ክርስቶስን እንደ ግል አገኙ አድርጎ የተቀበለ በመሆኑ ትልቅ መንፈሳዊ ነገር አለው። አኗኗሩን የሚያዩት ሰዎች ግን አስመሳይ እንጂ እውነተኛ ክርስቲያን ነው ብለው መቀበል ያቅታቸዋል። “ዓለማዊ ክርስቲያን” እንድንለግሩን በዓለም ላይ፣ ሌላውን ለግሩን በክርስቶስ ላይ አድርጎ፣ የሁሉንም ዓለም ሚዛን ጠብቆ ለመኖር የሚሞክር ነው። በሁለት ዓለም ውስጥ ሆኖ ለመኖር ይሞክር እንጂ ሚዛኑን ምንጊዜም መጠበቅ አይችልም። በሁለት ዓለም ውስጥ እየኖሩ “ቅዱስ” መሆን፣ የዓለም ወዳጅ ሆኖ ክርስቶስን መከተል፣ ወይም ከእግዚአብሔር ጋር ሕብረት መፍጠር አይቻልም። ዓለማዊነትና ክርስትና እርስ በርሳቸው የሚቃረኑ እንጂ፣ አብረው የሚሄዱ አይደሉም። ይኸውም፣ ዓለማዊ ሆኖ

ክርስቲያን፣ ክርስቲያን ሆኖ ዓለማዊ ሆኖ መኖር ስለማይቻል ነው። “ዓለማዊ ክርስቲያን” መሆን፣ እግሮቻችንን በሁለቱም ዓለም ውስጥ ማሳረፋችን ስለሆነ ምን ጊዜም ቢሆን ክርስቲያን ከመምሰል ደረጃ መድረስ አንችልም። “የዓለም ወዳጅ” የሆነ ሁሉ የእግዚአብሔር ጠላት ስለሆነ፣ ጠላቱ የሆነ ሁሉ ከእግዚአብሔር ጋር እብሮ መሄድ አይችልም። በዓለማዊነት መንፈስ የተሞላን ከሆንን፣ በመንፈስ ቅዱስ መሞላትና በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ መኖር አንችልም። አማኞች ሆነን ሕይወታችን በዓለማዊነት መንፈስ የተሞላ ከሆነ በግል ሕይወታችን ውስጥ ከሚፈጠረው ችግር የበለጠ ሌላ ከፍተኛ ችግር ይደርስብናል። ያም ከእግዚአብሔር ጋር የሚኖረንን የተቀራረበ ግንኙነት የሚያበላሽብን መሆኑ ነው። የዓለማዊነት መንፈስ ስለሚያጠቃው አማኝ እንዴት የእግዚአብሔር ጠላት መሆን እንደሚችል መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ ይናገራል። **ገናኙት ከፋተኞች፣ ጸሎት የሚወድድ የእግዚአብሔር ጠላት መሆኑን አታውቁም፤ እንዲህ ጸሎት የሚወድድ ሁሉ የእግዚአብሔር ጠላት መሆኑ ነው** (ያዕ. 4፥4)። ዓለማዊነት በእግዚአብሔር ያለንን እምነት ማጉደል፣ በሙሉ ልባችን፣ ኃይላችንና ነፍሳችን ልንወደው የገባነውን ቃል ኪዳን ማፍረሳችን የሚያመለክት ነው። አንድ ያገባ ሰው ከሚሰቱ የበለጠ ሌላ ሴት ቢወድድ፣ ከገባው ቃል ኪዳን ውጪ መኖሩ እንደሆነ ሁሉ፣ አማኝም እግዚአብሔርን በሙሉ ልቡ፣ ኃይሉና ነፍሱ በመውደድ ፈንታ ዓለምን ቢወድ፣ ከእግዚአብሔር ጋር የገባውን ቃል ኪዳን ማፍረሱ ነው። እግዚአብሔር ንና ዓለምን እኩል የምንወድ ከሆነ፣ ከእግዚአብሔር ጋር የተቀራረበ ግንኙነት ሊኖረን አይችልም። ከላይ እንዳየነው፣ ዓለምን መውደዳችን ብቻ፣ የእግዚአብሔር ጠላቶች ያደርገናል። እግዚአብሔርን እንድንተው የሚገፋን ኃይል ካለና እንዲሁም በምትኩ ለዚያ ኃይል ልባችንን የምንሰጠው ከሆነ፣ መንፈሳዊ አቋማችን የተዛባ እንደሆነ ግልጽ ነው። ዓለምን ወድዶ ከኔታ ጋር ጎን ለጎን መሄድ አይቻልም።

ቅድስና፣ “መጣልና...መያዝ” ያለበት ሕይወት በመሆኑ፣ እግዚአብሔር እርሱን የማያስከብረውንና መልካም ያልሆነውን ነገር “ጣሉ” ሳይለን፣ በጎ የሆነውን ነገር “ያዙ” አይለንም። የእግዚአብሔርን ጥሪ ስምተን፣ ዓለማዊነትንና ጥፋትን ሊያስከትል ከሚችለው ክፉ ነገር ገለል ስንል፣ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥበብና ሚዛናዊ ነትን በግልጽ እናያለን። የሕይወታችን ዋና ዓላማ ክርስቲያን ለመምሰል፣ ወይም “ፍጹም” ለመሆን ከሆነ፣ አመለካከታችንና ተግባራችን ዓለምንና እንዲሁም ሰይጣንን እንዳይመስል፣ ከዓለማዊነትና ከራስ ወዳድነት መንፈስ መላቀቅ አለብን። እግዚአብሔር ትክክል ካልሆነው ወይም ክፉ ከሆነው ነገር ዝም ብለን እንድንሸሻ ብቻ ሳይሆን፣ ሸሽተን ትክክል ወደ ሆነው ነገር እንድንጠጋ፣ ይኸውም ከእርሱ ጋር የቀረበ ግንኙነት እንዲኖረን ይፈልጋል። ቅዱስ ለመሆን ወደ እግዚአብሔር መጠጋት እንዳለበት የሚያምን ክርስቲያን፣ በእንድ ጊዜ ሁለት ቦታ መሆን እንደማይችል ስለሚያውቅ፣ ወደ እግዚአብሔር ለመጠጋት ዓለምን መተው እንዳለበት ያውቃል። ከዓለማዊነት መንፈስ ለማምለጥ “ገዳም” ገብቶ መኖር ጥሩ መን

ገድ ነው ብለው የሚያስቡ አሉ። እግዚአብሔር ለእኛ ያለው ዓላማ ከዓለም እንድንደበቅ ወይም እንድንወጣ ሳይሆን፣ የዓለማዊነት መንፈስ ሳይነካን በዓለም ውስጥ እንድንኖር ነው። ክርስቶስ የመስቀልን ሞት ከመሞቱ አንድ ቀን በፊት **ገነኩ እንድትጠብቃቸው እንጂ ከዓለም ውጪ እንድትወስዳቸው አልለምንም** ብሎ ጸልዋልናል (ዮሐ. 17፥15)። የእግዚአብሔር ዓላማና ፍላጎት፣ በዓለም ውስጥ ያለው ነገር ሕይወታችንን ሳይቆጣጠረው፣ ጨለማ በሆነው ዓለም ውስጥ ብርሃን በመሆን ለእርሱ ክብር እየኖርን በቅንነት እንድናገለግለው ነው። በክርስትና ሕይወት ውስጥ ያለው ትልቁ ትግል፣ እርሱ በአስቀመጠንና በወሰነልን ሥፍራ ሆነን ከእግዚአብሔር ጋር ጥልቀት ያለውና የተቀራረበ ግንኙነት እንዲኖረን መትጋት ነው።

አ.የሱስን መምሰል፣ ወይም “ፍጹም” መሆን የሚቻለው አንድ ሥፍራ ተገልሎ በመቀመጥ አይደለም። እግዚአብሔር የእርሱ ከሆኑት ሰዎች የሚፈልገው የልባቸውን ትክክለኛነት እንጂ ከዓለም መሸሻቸውን አይደለም። ለዚህ ነው መጽሐፍ ቅዱስ ልባችን ዓለምን እንዳይወድ፣ በጊዜው መንፈስ የተሞላ እንዳይሆን የሚመክረን። ጳውሎስ **“...በማይታዘዙት ሰዎች አሁን የሚሠራ ርክሱ መንፈስ...”** ይለዋል (ኤፌ. 2፥2)። ከላይ እንደገለጽነው ዓለማዊነት የክርስቲያኖችን የልብ ይዞታ የሚያሳይ ነው። ዓለማዊነት የዘመኑን መንፈስ የሚያንጸባርቅ፣ የሰይጣንን ፍላጎት የሚከተል፣ በሀሳብና በድርጊት የእግዚአብሔርን ዓላማና ፈቃድ የማያካትት ነው። ደህንነትን ያላገኙ የዓለም ሰዎችን ብንመለከት፣ ብዙዎቹ ጥሩ ዜጋዎች ናቸው። ይሁን እንጂ፣ እግዚአብሔርን ከልባቸው ያስወጡ፣ ፍጹም ዓለማውያን፣ ወይም ልባቸው ከዓለም ጋር የተሳሠረ ነው። እኛም ክርስቲያኖች ልክ እንደ ዓለማውያን በእግዚአብሔር ግድ የሌለን ስንሆን፣ ዓለማውያንን መምሰል እንጂ ምራለን። ይሄም ከእግዚአብሔር ዓላማና ፈቃድ ውጪ መሆን ነው። የዓለም ወዳጅ የሆኑትን ሁሉ እግዚአብሔር የሚቃወማቸው መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። ይሄም ከሁሉ ነገር የከፋ ነው። የዓለማዊነት መንፈስ፣ ከእግዚአብሔር ቁጥጥር ውጪ እንድንሆን ወይም ከእግዚአብሔር ነጻ ሆነን እንድንኖር ያደርገናል። በዓለማዊነት መንፈስ ውስጥ ስንኖር፣ እግዚአብሔርን “ማድረግ የምፈልገው ደስ የሚለኝ ነው” ለአንተ ጊዜ የሚኖረኝ እኔን ሲመቸኝ ብቻ ነው... እኔ በምፈልግህ ጊዜ ብቻ መምጣት ትችላለህ... እኔ ካልጠራሁህ አንተ አትጥራኝ...” ማለታችን ነው።

2. ዓለማዊነትና ምልክቶቹ

ዓለማዊነት በመጠኑም ቢሆን ምን እንደሆነ ከተረዳን፣ ቀጥሎ ማወቅ የምንፈልገው፣ “ዓለማውያን ክርስቲያኖች” መሆን፣ አለመሆናችንን ለይተን ማወቅ የምንችልበትን ሁኔታ ነው። የዓለማዊነት ምልክቶች ምንድናቸው? ዓለማዊነታችንን ከሚያሳዩት ብዙ ነገሮች መካከል ሦስቱን ከዚህ ቀጥሎ እንመለከታለን።

2.1. ከሰዎች ጋር በተላላ መጋጨት የሚገኙት ምልክቶች ነው

ዓለማዊነታችንን ከሚያሳዩት ነገሮች መካከል አንደኛው ከሰዎች ጋር በቀላሉ መጋጨታችን ነው። በጥቃቅኑ ምክንያት ብዙ ጊዜ ከሰው ጋር የሚጋጭ ክርስቲያን፣ የዓለማዊነት መንፈስ እንዳለበት በግልጽ ይታወቃል። ማንኛውም ሰው ከሌላው ጋር ሁልጊዜ ሳይጋጭ ይኖራል ማለት አይደለም። እርስ በርሳችን የተለያዩን እስከ ሆንን ድረስ፣ የሌላው ሰው አሳብና ስሜት በግልጽ እስካልገባን ድረስ አልፎ አልፎ አለመስማማትም ሆነ መጋጨት ይኖራል። የምንኖረው በኃጢአት በወደቀ ፍጹምነት በሌለበትና ሰው ሁሉ ኃጢአተኛ በሆነበት ዓለም ውስጥ ነው። ስለሆነም፣ ክርስቲያኖች በመሆናችን ብቻ ሁልጊዜ ያለግጭት እንኖራለን ማለት አይደለም።

- በጳውሎስና በበርናባስ መካከል መለያየት ነበር (ዮሐዋ. 15፥36-41)። እንዲሁም በአብርሃምና በሎጥ መካከል አንዳንድ ችግር ተፈጥሮ ነበር። አብርሃም ችግሩን የፈታው ከሎጥ ጋር በመጋጨት ሳይሆን፣ ለችግራቸው ትክክለኛ የሆነ መፍትሄ በመፈለግ ነው (ዘፍ. 23፥8)።
- በጳውሎስና በጴጥሮስ መካከልም ግጭት ነበር። ጳውሎስ “ኔፕሮስ ወደ እንጾኪያ በመጣ ጊዜ በግልጽ ተሳታፊ ስለነበረ ፈት ለፈት ተቃወሙት” ይላል (ገላ. 2፥11)።
- በማኅበር ወይም በድርጅት መካከልም ግጭት ይኖራል። ቤተ ክርስቲያንም ከግጭት ነጻ አይደለችም። በሐዋርያት ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የግሪክ ቋንቋ የሚናገሩ አይሁዳውያን “መበለቶችን ተረሱብን” የሚል ቅሬታ ስላሰሙ በመካከላቸው ግጭት ተፈጥሮ ነበር (ዮሐዋ. 15፥1)። ይሁን እንጂ፣ ችግራቸውን ሊያቃልላቸው የሚችለውን መፍትሄ ለማግኘት ጥረት አደረጉ።
- በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የቡድን መንፈስ ተፈጥሮ በመካከላቸው ትልቅ ግጭት ተፈጥሮ ነበር (1 ቆሮ. 1፥10-12)።
- በፊልጵስዩስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ በሁለት ክርስቲያን እህቶች መካከል የተፈጠረው ግጭት ሌላው ምሳሌ ነው (ፊልጵ. 4፥2-3)።
- በገላትያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተፈጥሮ የነበረው ግጭት ደግሞ በጣም ኃይለኛ ስለነበረ፣ ሐዋርያው ጳውሎስ “...እርስ በርሳችሁ የምትክላሉና የምትጠላሉ ከሆኑ እርስ በርሳችሁ እንዳትጠፋፉ ተጠንቀቁ” (ገላት. 5፥15) በማለት ይመክራቸዋል።

በክርስቲያኖችም ሆነ በዓለማውያን መካከል አልፎ አልፎ ግጭት ይኖራል። ግጭት ባይኖር ኖሮ “የሚያስታርቁ ብፁአን ናቸው” የሚለው ቃል ባልተጻፈም ነበር። ክርስቲያን ሁልጊዜ ከሰው ጋር የሚጋጭ ከሆነ ግን፣ ራሱን መመርመርና መጠየቅ አለበት። ባልና ሚስት አልፎ አልፎ ይጋጫሉ። ሁልጊዜ የሚጋጩ ከሆነ ግን “ዓለማዊነታቸውን” ያሳያሉ። ቤተ ክርስቲያንም ውስጥ ሁልጊዜ ጠብ የሚጭሩና የሚጋጩም “ዓለማዊነታቸውን” በግልጽ ያሳያሉ። “ግጭት” ከእርጅኑ ሕይወታችን የሚመነጭ ነው። “...ቀደም ሲል እኛ ራሳችን ግዝተዋል የጎደለን፣ የግንታዝዝ፣ የተታላልን፣ ለተሰላላ ምኞትና ምኞት ባሪያ ሆነን የተገነን አለን”

ርገህ እየተጣጠነና እርስ በርስ እየተጠላለን በኩሉትና በሞቀኝነት እንኖር አለ” (ቲቶ 3፥3) ይላል። ምርጫችን ከሌላው ሰው የተለየ በመሆኑ፣ በመካከላችን የአሳብ አለመስማማት ቢኖር፣ “ጠብ ጫሪዎች” ያስገኛል ማለት እንዳልሆነ መረዳት ያስፈልገናል። ኃጢአት የሚሠራውን ወንድም በፍቅርና በጥበብ ፊት ለፊት በመቃወም ፈንታ “ግጭት ፈጣሪዎች” ያስገኛል ብለን ዝም ብንል ትክክል አይደለንም።

- ግጭታችን ከሥጋዊ ተፈጥሯችን ይመጣል። ግጭት ስንል፣ በራስ ወዳድነት፣ በቅናትና በምቀኝነት፣ በክፉ መንፈስ፣ በአጠቃላይ ከዓለማዊነት መንፈስ የሚመነጨውን ግጭት ማለታችን ነው። መጽሐፍ ቅዱስ የግጭታችንን ምክንያት ሲጠይቅ፣ “እናንተ መካከል ያለው ጦርነትና ጠብ ከየት የመጣ ነው?” ብሎ ይጠይቅና መልሱን ሲሰጥ፣ “...በውጥጣችሁ ከሚጥጉት ምኞታችሁ አይደለም? ትመኛላችሁ፣ ነገር ግን አታገኙም። ትገድላላችሁ፣ በዘርቱም ትመኛላችሁ፣ ልታገኙም አትችሉም። ትጣላላችሁ፣ ትጥጋላችሁ፣ አትለምንምና እናንተ አይሆንም” ይላል (ያዕ. 4፥1-2)።
- በቀደመችው ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከዓለማዊነት መንፈስ ይመነጩ ስለነበሩት ግጭቶች መጽሐፍ ቅዱስ በተለያዩ ሥፍራ ይጠቅሳል። አንዳንድ ክርስቲያኖች ድሃ በመሆናቸው ምክንያት አንዳንዶች ዝቅ አድርገው ይመለከቷቸው ስለነበረ በመካከላቸው ግጭት ይፈጠር ነበር። ይህንን ለማስተካከል ሐዋርያው ያዕቆብ ለሚመለከታቸው ለቤተክርስቲያን መሪዎች በላከው መልዕክት ውስጥ፣ “እናንተ ግን ድክሞችን አዋረሳችሁ፣ እናንተን የሚያስጨንቁት ሀብታሞች አይደሉም? ወደ ፍርድ ቤት የሚጎትቷችሁ ለእርሱ አይደሉም? በእናንተ የተጠራውን ከነገር የሆነውን ሰው የሚሰራው እርሱ አይደሉም?” ይላል (ያዕ. 2፥6-7)። ይሄ ከዓለማዊነት መንፈስ የሚመነጨውን ግጭት ጥሩ አድርጎ ይገልጻል።
- ሌላው በዓለማዊነት መንፈስ ምክንያት የተፈጠረውን ግጭት በግልጽ የሚያሳይ በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የተፈጠረው ግጭት ነው (1 ቆሮ. 6፥1-8)። የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ሌላው ቀርቶ “የጌታን እራት” የግጭት ምክንያት ያደረጉት መሆናቸው ነው። የሚያሳዝኑ ይሄ ሁሉ ግጭት በመካከላቸው እያለ፣ ስለ መንፈሳዊነታቸው የሚመጸደቁ መሆናቸው ነው።

ልባችን በዓለማዊነት መንፈስ ሲሞላ፣ የምንፈልገውን እንዳናገኝ መንገዳችን ላይ የቆመ በመሰለን ሰው ላይ በቀላሉ እንቆጣለን። ይሄም ትክክለኛ ያልሆነው ቁጣ ነው። አንዳንድ ሁኔታዎች እኛ እንደምንፈልጋቸው ካልሆኑልን፣ ወይም ድንበራችንን ጥሶ ወደ እኛ የተጠጋ ከመሰለን፣ የዓለማዊነት ዝንባሌ ካለው አዕምሮአችን በሚፈልቅ፣ አግባብነት የሌለውን ቁጣችንን ስለምንገልጽ፣ ከዚያ ሰው ጋር በቀላሉ እንጋጫለን። “ቁጣ” ስንል ትክክለኛ የሆነውን፣ ስለ ቅድስናና ስለ እውነት ስንል፣ ወይም ኃጢአትን ለመቃወም ስንል፣ እንዲሁም የእምነት አቋማችንን የሚያናጋ ሲመሰለን የምናሳዩውን አግባብነት ያለውን ቁጣ ማለታችን አይደለም። በአጠቃላይ የእግዚአብሔርን ጽድቅ የማያስገኘውን ቁጣ ማለታችን ነው (ያዕ. 1፥20)። አንዳንዶቻችን ጊዜውን ጠብቆ እንደሚፈነዳ ስምብ ቁጣችን

ሲፈነዳ ይታያል። ያም ሥጋዊነታችንን እንጂ፣ መንፈሳዊ ብስለታችንን (ጽድቃችንን) እያሳይም። ራሳችንን መቆጣጠር ስለማንችል በልጆቻችን ላይ፣ በኑሮ ጓደኛችን ላይ፣ ወይም በጣም ቅርባችን በሆኑት ሰዎች ላይ ጉዳት እናደርሳለን። በንዴት ገንፍለን ከፋ ነገር ካደረግን በኋላ በመጸጸት፣ “ጌታንና ሰውን ካዳሁ” ብለን እናዝናለን። ይሁን እንጂ፣ ትንሽ ቆይተን እንደገና በንዴት (በቁጣ) ገንፍለን ተመሳሳይ ወይም ከቀድሞ የከፋ ጉዳት በሌላው ላይ እናደርሳለን።

አንዳንዶቻችን በሚረባውና በማይረባው ነገር፣ “አስቸጋሪ ናቸው” ከምንላቸው ሰዎች ጋር በሚፈጠረው ግጭት፣ በእኛ በኩል ምንም ያህል ጥረት በናደርግ፣ አንዳንድ ሁኔታዎች ሲለወጡ እናይም። ምክንያቱ ይገባን ይሆን? በራሳችን ጥረትና መከራ ጽድቅን ለመሥራት ሰንሞክር፣ “ለብቻህ ችግርህን ለመወጣት እየሞከርክ ነው” በማለት እግዚአብሔር ሁሉን ነገር ለእኛ ስለሚተውልን ይሆናል። ውስጣችን በቁጣ ተሞልቶ የእግዚአብሔርን ፈቃድና ፍላጎት መፈጸም እንደማንችል መጽሐፍ ቅዱስ ግልጽ በሆነ መንገድ ይናገራል። ለዚህ ነው ሐዋርያው ያዕቆብ “...ሰው ሁሉ ለመሰግት የፈጠነ ለመናገርና ለቆጣጠሩ ዝግ ይሁን። ምክንያቱም የሰው ቁጣ የእግዚአብሔርን ጽድቅ በሰው ሕይወት ውስጥ ፍጹም እንዲሆን አያደርግም” ያለው (ያዕቆብ 1፥19)። አንዳንድ ደስ የማይለን ነገር ሲያጋጥመን፣ ሁኔታዎችን በራሳችን ቁጥጥር ሥር ለማድረግ የራሳችንን እርምጃ ለመውሰድ መቸኮል የለብንም። ክርስቲያን የሆኑ ባልና ሚስት ትዳራቸውን የጦርነት ሚዳ የሚያደርጉት በተፈጥሯቸው የተለያዩ ባሕሪ ስላላቸው እይደለም። ወይም የሚወዱትና የሚጠሉት ነገር የተለያየ በመሆኑ ብቻ አይደለም። ነገር ግን ሁለቱም፣ ወይም ከሁለት አንዳቸው በዓለማዊነት መንፈስ ቁጥጥር ሥር በመዋላቸው ምክንያት ይሆናል። ይሁን እንጂ፣ እርስ በርሳቸው በመተናኛና ጥርስ በመሳበር ፋንታ፣ “ችግራችን በመካከላችን የዓለማዊነት መንፈስ ስላለ ይሆን?” ብለው ቁጭ ብለው እርስ በርሳቸው የሚወያዩ፣ ዓለማዊ መንፈስ በውስጣቸው እንዳለ ሁለቱም የግል ሕይወታቸውን መመርመር ከቻሉ፣ ችግራቸው ተሎ ሊቃለል ይችላል። የሚፈልጉትን ዓይነት መልካም ውጤት የማያገኙት ብዙ ጊዜ ለመወያየት የሚፈልጉት፣ የራሳቸውን ድካም ወደ ጎን ገፍተው በሌላው ሰው ላይ ባለው ድካም ላይ ብቻ መወያየት ስለሚፈልጉ ነው። የሰው ቁጣ የእግዚአብሔርን ዓላማ መፈጸም ስለማይችል፣ ባልና ሚስት ዓመት የፈጀ ውይይት ቢያደርጉም ትዳራቸውን የጣፈጠ ማድረግ አይችሉም። የባለ እንደሆነ አንዳንዶቹ “እኔ በተፈጥሮ በጣም ተናዳጅ ነኝ...” ይላሉ። ይህን ሲሉ፣ “ተፈጥሮ በሌሁን መለወጥ ስለማልችል በቁጣ ምክንያት የምወረውረውን ጉዳት ዝም ብላችሁ ተቀበሉ” ማለታቸው ነው። ቁጣቸው መስመር የለቀቀ የሚሆነው በተፈጥሯቸው ተናዳጅ ስለሆኑ ብቻ ሳይሆን፣ የዓለማዊነት መንፈስ ሕይወታቸውን ስለሞላውና ስለተቆጣጠረው እንደሆነ ብዙዎች አልተረዱትም። ስለ ሥጋዊ ግጭት መረዳት ያለብን ሁለት ነገሮች፡

- 1ኛ) ለቁጣ የምንቸኮል ከሆንን፣ ምን ጊዜም ቢሆን ከመስመር በወጣ ቁጣችን ምክንያት የሚፈጠረውን ችግር ማስተካከል የማንችል መሆናችንን፤
- 2ኛ) በክርስቲያኖች መካከል የሚፈጠረውን ሥጋዊ ግጭት ማጥፋት የሚቻለው፣ ዓለማዊ እቋማችንን ማስተካከል የቻልን እንደሆነ ብቻ ነው።

2.2 በግል ሕይወታችን ውስጥ በሚፈጠረው ሁከት

ዓለማዊነት ውስጣዊ ሁከትን ወይም ሰላም ማጣትን በሰው ልብ ውስጥ ያፈጥራል። ብዙ ጊዜ በማወቅም ሆነ ባለማወቅ በውስጣችን የሚፈጠረውን ሁከት ትክክለኛውን መፍትሄ በመፈለግ ፈንታ፣ ከሌላው ጋር በመጋጨት ልንደብቀው እንሞክራለን። ይህም ማለት ለችግራችን ምክንያት ያልሆነውን ምክንያት እናደርጋለን ማለት ነው። የግጭታችን ምክንያት ሌላው ሰው ሳይሆን፣ በግል ሕይወታችን ውስጥ በሚፈጠረው ሁከት ወይም ሰላም ማጣት እንደሆነ ብዙ ጊዜ አንረዳም። መጽሐፍ ቅዱስ ትክክለኛውን ይነግረናል። “በእናንተ መካከል ያለው ጦርነትና ጠብ...በሰውነታችሁ ውስጥ ከሚዋጋው ሥጋዊ ምኞታችሁ አይደለምን? የምትፈልጉትን ነገር ማግኘት ሲያችሁትሁ ሰውን ትገድላላችሁ በብርቱ ተመኝታችሁ ማግኘት ሲያችሁትሁ ትጣላላችሁ፤ ትጋደላላችሁ...” (ያዕ. 4፥1-2) በማለት የግጭታችንን ምክንያት ይገልጻል። በአብዛኛው ከሌሎች ሰዎች ጋርም ሆነ በውስጣችን ለሚፈጠረው ግጭት ዋናው ምክንያት ዓለማዊነታችን ነው። ሐዋርያው ያዕቆብ ሊቆጣጠረን ከሚፈልግ ጋይል ጋር የማያቋርጥ ጦርነት እንዳለብን ይናገራል። ከሰው ጋር ሰንጋጭ ሁልጊዜ ችግሩ ሌሎች ሰዎች ናቸው ብለን የምናስብ ከሆነ፣ ምን ጊዜም ቢሆን ለችግራችን ትክክለኛ የሆነ መፍትሄ እናገኛም። ችግራችን ከውጪ የሚመጣ ብቻ ወይም ከሌላ ሥፍራ የበቀለ ሳይሆን ከውስጣችን የመነጨ ሊሆን ይችላል ብለን ራሳችንን መመርመር ከቻልን፣ ችግራችንን ለመፍታት የበለጠ ዕድል ሊኖረን ይችላል። ብዙ ጊዜ የምንፈልገውን ነገር ለማግኘት፣ ወይም ፍላጎታችንን ለማርካት የምናደርገው ትግል በቀላሉ በውስጣችን ሁከትን የሚፈጥር መሆኑን ብዙዎቻችን የተረዳው አንመስልም።

ለምሳሌ፣ አንድ አማኝ በሥጋ ፊትና ሲጠላለፍ፣ ድካሙ ከራሱ ፍላጎት የመነጨ ቢሆንም፣ ብዙ ጊዜ ከሌላው ሰው ጋር የሚጋጭ መሆኑ የታወቀ ነው። ይኸውም፣ የፍትወቱን ፍላጎት እንዳያረካ መንገዱ ላይ የቆመ፣ ወይም ምክንያት የሆነ ከመስለው ሰው ጋር የሚጋጭ መሆኑ ነው። በዚህ ዓይነት ግጭቱ ከሌላ ሰው ጋር ይሁን እንጂ፣ የችግሩ ዋና ምክንያት ሌላው ሰው ሳይሆን እርሱ ራሱ ነው። ችግሩ በውስጡ በተፈጠረው ሁከት ቢሆንም፣ እውቅም ሆነ ባለማወቅ፣ የተጋጨውን ሰው፣ “...የተጣላሁት በጣም ሰላናደደኝ ነው...” ማለቱ እይቀርም። አግባብነት የሌለው ግጭት ከዓለማዊነት መንፈስ የሚመነጭ መሆኑን ከላይ ገልጠናል። በውስጣችን የተፈጠረውን ግጭት ለይተን ካላወቅን፣ ከውጪ ያለውን ችግር መስመር ማስያዝ እንችልም። የተጋጨ ባልና ሚስት “የችግራችን ምክንያት፣ አንዳችን ሌላውን ደስ ለማሰኘት በመፈልግ ፋንታ ሁለታችንም የራሳችንን ፍላጎት ለማሟላት በመጣራችን ይሆናል። ትዳራችንን እንዴት መስመር ማስያዝ እንደምንችል ራሳችንን መገምገም አለብን” ማለት እስካልቻሉ ድረስ የሰላም ኑሮ መኖር አይችሉም። የመጀመሪያዋ ሴት ሔዋን በጋጢእት የወደቀችበት ዋና ምክንያት ራሷን ደስ ለማሰኘት ስለፈለገች ብቻ ነው። “ከቲቱ ዛፋ የሚያምርና ፍሬውም ለመጠጣት የሚያስገመዝና ጥበብን የሚያስገኝ እንደሆነ በተመለከተች

ጊዜ ከፍሬው ወሰኑ በጣም ከፍሬው ሰጠችው እርሱም በጣም ይላል (ዘፍ. 3፥6)። ሐዋን ዛፋን ባዮች ጊዜ ስለጎመጀች፣ በውስጧ ትልቅ ጦርነት መካሄድ ጀመረ። የችግራችንን ምክንያት ሌሎችን አድርገን ለማጥቃት እንሳላ እንጂ፣ በውስጣችን ከፍተኛ ጦርነት በመካሄዱ ነው። ሌላውን ያለአግባብ ሰናጠቃ፣ በውስጣችን ልክ ያልሆነ ነገር እየተካሄደ እንደሆነ እንረዳለን። እንዲሁም አንዱ ክፉ ምላሱ ሌላውን ቢጎዳ፣ በውስጡ ኃጢአት ስልጥኗል ማለት ነው። ሰው የራሱን ችግር በሌላው ላይ እስከመካኑ ድረስ፣ ውስጣዊ ችግሩ ምንጊዜም ቢሆን አይሰተ ካከልም።

“ዓለማዊነት” በትክክል ከገባን፣ ችግራችን ከቁጥጥር የወጣ ፍላጎታችን እንደሆነ እንገነዘባለን። “ዓለማዊነት” ያጠቃቸው ሰዎች ምን ዓይነት እንደሆኑ ጳውሎስ ሲገልጽ፣ “...ሰዎች ራሳቸውን የሚወድዱ፣ ለገዝብ የሚሰገዝቡ፣ ትምክህተኞች፣ ትጠረቶች፣ ተሳታፊዎች፣ ለወላጆቻቸው የማይታዘዙ፣ ውለታቢዎች፣ ሃይማኖተኞች፣ ፍቅር የሌላቸው፣ ከሰዎች ጋር በምንም የማይሰማሙ፣ የሰው ሰው የሚያጠፉ፣ ራሳቸውን የማይቆጣጠሩ፣ ጨካኞች፣ መልካም የሆነውን ነገር የሚጠሉ...” ይላቸዋል (2 ጢዋ. 3፥2-4)። ከላይ ተዘርዝረው ያየናቸው ኃጢአቶች ሁሉ ከሰው ልብ የሚመነጩ ናቸው። የሚገርመው ነገር ግን፣ እነዚህን ሁሉ ኃጢአቶች በሕይወታቸው እየተለማመዱ፣ “ሃይማኖት ያላቸው የሚመስሉ” መሆናቸው ነው (2 ጢዋ. 3፥5)። እንደን ነገር ለማግኘት ከፍተኛ ፍላጎት በውስጣችን ከተፈጠረ፣ በጣም የምንፈልገው ከሆነ፣ ያን የምንፈልገውን ነገር ለማግኘት ማንኛውንም ነገር ለማድረግ ወደ ጓላ አንልም። ለዚህ ነው ደስታን ለማግኘት ሰንል ከፍተኛ ዋጋ የምንከፍለው።

2.3. ከእግዚአብሔር ጋር ጥቂት መፈጠሩ

ሕይወታችን በዓለማዊነት መንፈስ የተሞላ ሲሆን፣ ከሌሎች ጋር፣ እንዲሁም ከራሳችን ጋር ብቻ ሳይሆን ከእግዚአብሔርም ጋር ያጋጨናል። “ዓለማዊነት” ማለት ሁልጊዜ ከእግዚአብሔር ጋር ተጋጭቶ መኖር ማለት ነው። “ዓለምና” እግዚአብሔር አብረው ስለማይሄዱ፣ ሁለቱንም በአንድ ላይ ይዘን መራመድ አንችልም። የዓለም ወዳጆች ከሆንን፣ የእግዚአብሔር ጠላቶች መሆናችን ነው። “ዓለማዊ ክርስቲያኖችን” (Worldly Christians) መጽሐፍ ቅዱስ በኃይለኛ ቃል ይናገራቸዋል። “አመንገድችሁን! ከዓለም ጋር ወዳጅ መሆን የእግዚአብሔር ጠላት መሆን እንደሆነ አታውቁም? ስለዚህ የዓለም ወዳጅ መሆን የሚፈልግ ሁሉ የእግዚአብሔር ጠላት ሆኗል” ይላቸዋል (ያዕ. 4፥4)። “ዓለማዊነት” በእግዚአብሔር ላይ እንደ ማመንዘር ይቆጠራል። ለእግዚአብሔር ጋር በሙሉ ልባችን፣ በሙሉ ኃይላችን፣ በሙሉ ነፍሳችን ልንወደው የገባንለትን የፍቅር ቃል ኪዳን መስበራችን ነው። ያዕቆብ “የዓለም ወዳጅ መሆን የእግዚአብሔር ጠላት መሆን ነው” ያለበት ምክንያት ይሄ ነው። ዓለማዊነት፣ ከጋብቻ ውጪ ሌላ ሰው እንደማ ፍቅር የሚቆጠር ነው። እግዚአብሔርንና ዓለምን፣ ሁለቱንም በአንድ ላይ በመወደድ ከእግዚአብሔር ጋር የቀረበ ግንኙነት ኖሮን ደስ ብሎን መኖር አንች

ልም። ከዓለም ጋር ወዳጅ መሆን፣ “መንፈሳዊ ዝሙት” መፈጸም ይሆናል። እግዚአብሔር ከእኛ ጋር የተቀራረበ ግንኙነት እንዲኖረው ይፈልጋል። ከዓለም ጋር ወዳጅነት ከፈጠርን ግን ከእርሱ ጋር ቅርብ የሆነ ግንኙነት ሊኖረን አይችልም። ዓለማዊነት፣ እግዚአብሔርን የመተው ፍላጎትን የሚያሳይ ነው። እግዚአብሔር ከሚጠላው ዓለም ጋር ቅርብ ግንኙነት ከፈጠርን፣ ራሳችንን ትልቅ ችግር ውስጥ መክተታችን ይሆናል። በሚሰቱ አፍር አብሯት የማይቀመጥ ባል፣ ወይም ሌላ ሴት አምጥቶ “እኛ ሌላዋ ፍቅረኛዬ ነች” ብሎ ከሚሰቱ ጋር ቢያስተዋውቃት፣ ያ ትዳር ጸንቶ እንደማይቆም ግልጽ ነው። ከእግዚአብሔርም ጋር የሚኖረን ግንኙነት ይህንኑ ይመስላል። ከእግዚአብሔር ጋር የሚኖረንን ግንኙነት የሚሻማ ነገር በሕይወታችን ስናሰገባ፣ እግዚአብሔር ጠላታችን እንጂ ወዳጆችን ማድረግ አንችልም። እግዚአብሔር ጠላታችን ከሆነ፣ ምንም ነገር ልክ እይመጣልንም። እግዚአብሔር ከዓለም እንድንደበቅ፣ ወይም ሽሽተን እንድንኖር አይፈልግም። በዓለም ውስጥ መኖር እንዳለብን ያውቃል። ዓሦች ጨው ባለበት ባሕር ውስጥ ጨውን ሳይቀምሱ እንደሚኖሩት ሁሉ፣ እኛም የዓለምን ውሃ ሳንቀምስ በዓለም ውስጥ እንድንኖር ይፈልጋል።

ዓለምንና እግዚአብሔርን በአንድ ላይ ለመውደድ መሞከራችን የሚያስቆጣው፣ እግዚአብሔር ቀናተኛ አምላክ ስለሆነ ነው። እንደ ልጁን ሰጥቶን ያዳንን፣ የራሱ ብቻ ሊያደርገን ስለፈለገ ብቻ ነው። ያዕቆብ “...እግዚአብሔር በውስጣችሁ ያሳደረው መንፈስ ለእርሱ ብቻ እንድንሆን ይጠራል ይመኛል ያለው ሽንጽ ነው” ይላል (ያዕ. 4፥5)። ከእግዚአብሔር ጋር በሚኖረን ግንኙነት ውስጥ ሌላ ነገር በሕይወታችን የምናስተናግድበት ጊዜም ሆነ ቦታ አይበቃንም። እግዚአብሔር በፈጠረው ዓለም ውስጥ ደስ ብሎን እንኖርም ማለት አይደለም። እግዚአብሔር ቀናተኛ አምላክ ስለሆነ፣ በሕይወታችን በሁሉም ሁኔታ ውስጥ መገኘት ይፈልጋል። እግዚአብሔርን ከሕይወታችን ገለል ሰናደርገው፣ በውስጣችን ያለውን መንፈስ ቅዱስን ማሳዘናችን ይሆናል። እግዚአብሔር ቀናተኛ አምላክ በመሆኑ፣ ዓለም ሕይወታችንን እንዲቆጣጠረው አይፈልግም። እግዚአብሔርን ከሕይወታችን ውስጥ ሰናሰወጣው፣ በውስጣችን ሊኖር የሚፈልገውን መንፈስ ቅዱስን የምናሳዝን መሆናችንን መዘንጋት የለብንም። “ዓለማዊነት” ከእግዚአብሔርና እንዲሁም ከራሳችን ጋር የሚያጋጨን እንደሆነ ተመልክተናል። በዚህ ውስጥ አንድ ትልቅ ተስፋ ሰጥቶናል። “...ለትሁታን ግን ጸጋን ይሰጣል” ይላል (ያዕ. 4፥6)። ዓለምን ትተን እርሱን ብቻ ብንወድ፣ የሰማይ መስኮቶችን ከፍቶ ለማያዊ በረከትን እንደሚያፈሰልን፣ ከምንምተው በላይ ራሱን ለእኛ እንደሚገልጽ ተስፋ ገብቶናል። ማወቅ ያለብን እውነት ግን ዓለምን እንድንወድ እግዚአብሔር ራሱንና ኃይሉን እንደሚያስጠን ነው። ለትሁታን ጸጋን ይሰጥ እንጂ፣ እግዚአብሔርን ከሕይወታቸው ለማስወጣት የሚፈልጉ፣ “የእግዚአብሔር ብቻችንን መቆም እንችላለን” የሚሉትን ግን እንደሚቃወማቸው መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል (ያዕ. 4፥6)። ትዕቢት ራሳቸውን ከሚወዱ፣ የዓለማዊነት ሰሜት

ከሚያጠቃቸው ሰዎች ልብ የሚፈልቅ ነው። ይሄም ሁኔታቸው ሁልጊዜ ከእግዚአብሔር ጋር ያጋጃቸዋል። እግዚአብሔር ትዕቢትን ይጠላል። ምክንያቱም ትዕቢተኞች ራሳቸውን “ትናንሽ እግዚአብሔሮች” ስለሚያደርጉ ነው። እግዚአብሔር ትዕቢትን የሚጠላበት ምክንያት በእግዚአብሔር ላይ ከአመጸው ከሰይጣን ልብ የፈለቀ በመሆኑ ነው። ራሳችንን ከእግዚአብሔር ገለል አድርገን ለብቻችን ለመቆም በምንሞክርበት ጊዜ ሁሉ ለይጣን በእርሱ ላይ እንዴት እንዳመጸ እንዲያስብ እናደርገዋለን። በትዕቢተኞች ላይ እርምጃ ይወስዳል እንጂ፤ ዝም ብሎ አይመለከታቸውም። “...ትዕቢተኛውን አዋርጋለሁ፤ እልክኛል፤ ወካዮችህን ውጥራለሁ፤ እኛም ይላል (ኢሳ. 13፡1)።” ከእግዚአብሔር ጋር ከመጋጨት መጻን የምንችለው፤ የጸጋውን ተስፋ የምናገኘው፤ ራሳችንን በእግዚአብሔር ፊት ዝቅ ያደረግን እንደሆነ ብቻ ነው።

3. ዓለማዊነት እግዚአብሔርን ከዕቅዳችን ውስጥ ማስወጣት ነው

ክርስቶስን በመምሰል ውስጥ ለማደግ፤ ፍጹም ክርስቲያን ለመሆን፤ በዕቅዳችን ውስጥ እግዚአብሔር ሙሉ ኃይልና ሥልጣን እንዲኖረው መፍቀድ አለብን። ዕቅዳችን የእግዚአብሔርን ባህሪና ፈቃድ የሚያንጸባርቅ መሆን አለበት። በመንፈስ ቅዱስ ምሪት ውስጥ ሆነን ዕቅድ ካለወጣን፤ የወደፊቱ ሕይወታችን ምን እንደሚመስል ግልጽ አይሆንልንም። የዕቅዳችን ሁሉ መግቢያ የእግዚአብሔርን ኃይልነት ማወቅ ነው። ይህንን ስንቀበል የዕቅዳችን ጀማሪና ፈጻሚ እኛ ሳንሆን፤ እግዚአብሔር ነው ማለታችን ነው። ለእግዚአብሔር ሙሉ መስጠት ሳይኖረን፤ ዕቅዳችንን እርሱ እንደፈቀደው እንዲያርመው፤ እንዲለውጡ፤ እንዲያስተካክለው ሙሉ ሥልጣን ሳንሰጠው ለብቻችን ዕቅድ ማውጣት፤ በእግዚአብሔር ላይ ማመጽ ነው። እግዚአብሔርም ዝም ብሎ አያሳልፈንም። ሐዋርያው ያዕቆብ “እናንተ ዛሬ ወይም ነገ ወደዚህች ወይም ወደዚያች ከተማ እንሄዳለን፤ በእርሷም አንድ ዓመት እንቆያለን፤ እንገናኛለን፤ እናተርፋለን የምትሉ...” (ያዕ. 4፤ 13) ሲል፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ጠይቃችኋል ወይ? ማለቱ ነው። “ዓለማዊነት” በሕይወታችን ውስጥ፤ በማንኛውም ነገር እግዚአብሔር ቦታ እንዳይኖረው ማድረግ እንደሆነ፤ እንዲሁም እርሱ የሌለበት ሕይወት መኖር እንደሆነ ቀደም ሲል ተመልክተናል። በክርስቶስ ውስጥ ደገነነትን ያላገኙ ሰዎች የዓለማዊነት መንፈስ ቢታይባቸው፤ በሕይወታቸው እግዚአብሔርን ስለማያውቁት ይህን ያህል አያስደንቀንም። ክርስቲያኖች ግን የዓለማዊነት መንፈስ ቢታይባቸው፤ ያሉበት መንፈሳዊ ሁኔታ በጣም አጠያያቂ ይሆናል። መጽሐፍ ቅዱስ ዕለታዊ ሕይወታችንን እንድንመለከት በማድረግ ምን ያህል በዓለማዊነት መንፈስ የተሞላን እንደሆንን እንድናይ ዓይኖቻችንን ይከፍትልናል። ከላይ ያዕቆብ እንደገለጸው፤ እግዚአብሔርን ከዕቅዳችን ውስጥ ስናስወጣው፤ “አደርግ ያሰብኩት እንዲህ ነው... ዕቅዴ ይህንን ይመስላል... ዕቅዴ ምን ያህል ጊዜ እንደሚወስድ አውቃለሁ... የት እንደሚሄድ... ምን እንደማድረግ... ትርፌም ምን ያህል እንደሆነ አውቃለሁ...” ማለ

ታችን ነው። እንዲህ ሰንል ድፍረታችን ይታየን ይሆን? በዕቅዳችን ውስጥ እግዚአብሔር ምንም ዓይነት ድምጽ እንዳይኖረው መከልከላችን እንደሆነ ይታወቅን ይሆን? ውስን የሆነው ሰው፤ በሕይወቱ ውስጥ የሚከናወነውን ጥቃቅኑን ነገር ሁሉ በቁጥጥሩ ሥር ማዋል፤ ትክክለኛ የሆነ ዕቅድ ለራሱ ማውጣት የሚችል ይመስለው ይሆን? ይምሰለው እንጂ፤ ሁሉንም ነገር በእርሱ ቁጥጥር ውስጥ ማድረግ አይችልም። እኛ አማኞች የራሳችንን ዕቅድ ማውጣት የማንመርጠው፤ በእግዚአብሔር ላይ የምንደገፍ በመሆናችን ነው። በማንም ላይ የማይደገፈው፤ የማንም ሰው ዕርዳታ የማያስፈልገው፤ ይላሳታል ብለን የማንፈራው እግዚአብሔር ብቻ ነው። ለማድረግ የሚፈልገውን ነገር በፈለገው ሁኔታና ጊዜ ማድረግ ይችላል። የዓየሩ ጠባይ፤ የሰዎች እንቅስቃሴ፤ ወይም ሌሎች ሁኔታዎች የእግዚአብሔርን ዕቅድም ሆነ ፕሮግራም ማስቀረትም ሆነ መለወጥ የሚችል ኃይል የለም። እኔና እናንተ፤ “በዚህ ቀንና በዓት፤ እዚህ ከተማ ውስጥ ይህንንና ያንን አደርጋለሁ” በማለት ዕቅድ አውጥተን፤ ዕቅዶቻችን በእንዳንድ ጥቃቅን ምክንያቶች ሊሰረዙ፤ ወይም ሳይፈጸሙ ሊቀሩ ይችላሉ። እዚህ ላይ መረዳት ያለብን፤ እግዚአብሔር ዕቅድ ማውጣታችንን ይቃወማል ማለት እንዳልሆነ ነው። እንዲያውም መጽሐፍ ቅዱስ ዕቅድ እንዲኖረን ይመክረናል (ምሳ. 6፤6)። ለእዚህ ዕቅድ ማውጣት ኃጢአት አይደለም። እግዚአብሔር የሰጠንን ጊዜም ሆነ ሌላ ነገር በአግባቡ መጠቀም እንዳለብን እናውቃለን። እግዚአብሔር የሚቃወመው ግን፤ ከዕቅዳችን ውስጥ እርሱን ስናስወጣው፤ ያለእግዚአብሔር ዕርዳታ ብቻዬን መቆም እችላለሁ ሰንል ብቻ ነው። ለእርሱ ያላሰረከብነው ዕቅድ ምንጊዜም ቢሆን አይሠራም። ከእግዚአብሔር ውጪ ዕቅድ ማውጣት ያለ ካርታ (ማጥ) ረጅም ጉዞ ለመጓዝ እንደመሞከር ይቆጠራል። ወይም ከር በሌለው መርፌ እንደ መስፋት፤ ቀለም በሌለው ብዕር እንደመጻፍ ይቆጠራል። ዕቅዳችን እግዚአብሔር ከሌለበት፤ ልፋታችን ዋጋ አይኖረውም።

4. ከዓለማዊነት ለመላቀቅ መውሰድ ያለብን እርምጃ

ከዓለማዊነት ለመላቀቅ፤ ከዓለም ሽሽቶ ገዳም መቀመጥ የሚመስላቸው ሰዎች እንዳሉ ቀደም ሲል ገልጸናል። እግዚአብሔር ከዓለም ሽሽተን፤ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተደብቀን እንድንኖር አይፈልግም። ነገር ግን የዓለማዊነት መንፈስ ሳይበርዘን፤ ዓለም በቁጥጥሩ ሥር ሳያደርገን፤ ወደ ዓለም ሄደን እንድናገለግለው፤ ለእርሱ እንድንኖር ይፈልጋል። ዓለማዊነት ከእግዚአብሔር ጋር የሚያጋጨን ከሆነ፤ እንዴት መላቀቅ እንችላለን? ከዓለማዊነት ለመላቀቅ፤

4.1. ራሳችንን ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር መስጠት ይገባል

ከዓለማዊነት ለመላቀቅ እንዴት እንደምንችል መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ ይናገራል። ሐዋርያው ያዕቆብ “...ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አስገዙ...” (ያዕ. 4፤7) ይላል። ክርስቲያኖችም ቢሆኑ “ራስን ማስገዛትን” ደስ ብሏቸው የሚያደርጉት

ነገር አይደለም። ይሁን እንጂ፣ ክርስቶስን ለመምሰል፣ ወይም ተቀድሶ ለመኖር ከዚህ ውጪ ሌላ መንገድ የለም። ቅድስናም ሆነ ዕድገት የሚታይበት ክርስቲያን፣ ራሱን ለእግዚአብሔር ያስገዛ ሲሆን ነው። ራሳቸውን ለእግዚአብሔር ሳስገዙት ሰዎች የተትረፈረፈ በረከትን እንደሚሰጣቸው መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። ራሳችንን ለእግዚአብሔር ለማስገዛት፣ ተመችቶን ከተቀመጥንበት ቦታ መውጣት አለብን። እግዚአብሔር ምን ጊዜም ቢሆን የመፍቀድና የመምረጥ ነጻነታችንን ስለማይጋፋ፣ ጊዜያዊ ምችታችንን ለቅቀን ለመውጣት ምርጫው የራሳችን ነው። ሙሴ እግዚአብሔር ለመረጠውና ለፈለገው ዓላማ ራሱን ለመስጠት፣ የወደፊት ብድራቱን በእምነት ተመልክቶ ለፈረደበት ቤተ መንግሥትና ምችቱን ለቅቆ መውጣት ነበረበት (ዕብ. 11፡24-26)። ራሱን ለእግዚአብሔር ማስገዛት ጊዜያዊ ምችታችን ጥሎ ከእግዚአብሔር ጋር መጣበቅን ይጠይቃል። ይህን ዓይነቱን ውሳኔ ለማድረግ ከባድ ቢሆንም፣ ፍላጎታችን ከልብ የወጣ ከሆነ፣ እግዚአብሔር ልዩ የሆነ ኃይልን እንደሚሰጠን በቃሉ ውስጥ ተሰፋ ሰጥቶናል።

ከእግዚአብሔር ጋር ለመጣበቅ፣ ወይም ራሳችንን ለእርሱ ለማስገዛት ከባድ የሚሆንብን አንደኛው ምክንያት ዓለምን በቁጥጥሩ ሥር ለማድረግ የሚጥረው ለይጣን መንገዳችንን ስለሚያጥርብን፣ ከፍተኛ ውጊያ ስለሚያካሂድብን ነው። ይሁን እንጂ፣ ከእግዚአብሔር ወገን በመሆናችን አሸናፊዎች እንደምንሆን መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። *"...ይደብሩብን ግን ተቃውሙት፣ ከእናንተም ይሸገላል"* (ያዕ. 4፡7) ይላል። ለይጣን እኛው ራሳችን ፈቅደን ካልሰጠነው በእኛ ሕይወት ውስጥ ሥልጣን የለውም። የክርስቶስ ሞት ኃይልን አሳጥቶታል (ዕብ. 2፡14)። ለይጣን በእኛ ሕይወት ሥልጣን አይኑረው እንጂ፣ የፈተና ወጥመድ መዘርጋትና ማታለል የዘወትር ተግባሩ ነው። አማኞች ከሆንን ለይጣን ኃጢአት እንድንሠራ ያባብረናል እንጂ፣ እጃችንን ይዞ ኃጢአት የማሠራት ኃይል የለውም። ኃጢአትን የሚጣፍጥና የሚያምር አድርጎ የማቅረብ ችሎታ ግን አለው። ለይጣን ብልህ ስለሆነ፣ ደካማ ጎናችንን፣ ጠባያችንን፣ ዝንባሌያችንንና ምርጫችንን በደንብ ያውቃል። ይህንን በመረዳት ራሳችንን ለእግዚአብሔር ሙሉ በሙሉ እንዳንሰጥ፣ እንዲሁም ወደ ኃጢአት ሊመሩን የሚችሉትን አንዳንድ ሁኔታዎችንና ሰዎችን በመንገዳችን ላይ አመቻችቶ ያቆማቸዋል። ለይጣን የእኛን ሕይወት ወደ እርሱ ለመቀልበስ የሚያወጣውን ዕቅድ ተመልክቶን፣ ከክርስቶስ ልዩ የሆነውን ኃይል ተቀብለን በብርቱ ልንቃወመው ይገባል። *"ለይጣንን ተቃውሙት ከእናንተ ይሸገላል..."* የሚለውን ሀሳብ ኢየሱስ ከለይጣን ጋር በነበረው ትግል ላይ እንደተጠቀመበት እናውቃለን (ማቴ. 4፡1)። ስለዚህ ራሳችንን ለእግዚአብሔር ለማስገዛት ዲያብሎስን መቃወም አለብን። የምንቃወመውም፣ በእግዚአብሔር ቃል፣ በእጁትና በመንፈሳዊ ሥነ ምግባር (ዲሲፕሊን) ነው።

4.2. ከዓለማዊነት ለመላቀቅ፣ ወደ እግዚአብሔር መቅረብ አለብን

ለይጣን ከእግዚአብሔር ሊለዩን እንደሚያገኝ አንበሳ በዙሪያችን እንደሚዞር መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል (1 ጴጥ. 5፡8)። ብቻችንን ልናሸንፈው ስለማንችል፣

ከእርሱ የበለጠ ኃይል ወዳለው ጌታ መጠጋት አለብን። *"ወደ እግዚአብሔር ቅረቡ፣ እርሱም ወደ እናንተ ይቀርባል..."* ይላል (ያዕ. 4፡8)። እግዚአብሔር ሁልጊዜ እንድንቀርበው ይፈልጋል። ከእግዚአብሔር ጋር የተቀራረበ ግንኙነት ከሌለን የዓለማዊነት መንፈስ ምንጭ የሆነውን ለይጣንን ፈጽሞ ማሸነፍ አንችልም። እግዚአብሔርም የሁልጊዜ እንጂ፣ *"የልሁድ ልሳት ክርስቲያኖች"* ብቻ እንድንሆን አይፈልግም። ከእርሱ ጋር ተጠግተን ወይም ተቀራርብን በሄድን ቁጥር፣ በባሕሪያችን የበለጠ እርሱን እየመሰልን እንመጣለን። ወደ እርሱም መቅረብ የምንችለው ፈልገንና አቅደን እንጂ፣ እንዲሁ እንደ ድንገት አይደለም። ወደ እርሱ መቅረብ እንዴት እንደምንችል ያዕቆብ ሲገልጽ፣ *"...እናንተ ኃጢአተኞች እጆቻችሁን አጽፉ፤ እናንተ ወላጆች ልባችሁን አጥፉ..."* ይላል (ያዕ. 4፡8)። ያዕቆብ *"እጆቻችሁን አጽፉ..."* ሲል ዓለማውያንን ሳይሆን ክርስቲያኖችን ማለቱ እንደሆነ ግልጽ ነው። ምክንያቱም ዓለማውያን ማጽዳት ያለባቸው እጆቻቸውን ብቻ ሳይሆን መላ ለውነታቸውን በመሆኑ ነው። ክርስቲያኖች ግን በክርስቶስ ደም የታጠቡ በመሆናቸው፣ በዕለታዊ ሕይወታቸው የሚነካቸውን የኃጢአት አደጋ ብቻ መታጠብ እንዳለባቸው የታወቀ ነው። በብሉይ ኪዳን ለእግዚአብሔር መስዋዕት ከማቅረባቸው በፊት የእጅ መታጠብ ሥርዓት መፈጸም ነበረባቸው። እጆቻችንን ስናጸዳ፣ *"ኃጢአት ሊያረክለኝ እንደሚችል ስለማውቅ ይህን ተግባርን አቆማለሁ..."* ማለታችን ይሆናል። ኃጢአት የሆነውን ድርጊቶቻችንን ሁሉ እንድናስወግድ እግዚአብሔር ይፈልጋል። ኃጢአትን "ኃጢአት" ማለት ሳንችል፣ ምንጊዜም ቢሆን ወደ እግዚአብሔር መቅረብ (መጠጋት) አንችልም። ያዕቆብ ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ፣ *"ተዉነቱ፣ እዘኑ፣ አልትሱ፣ ባቃችሁ ወደ ለቅሱ ደባታችሁ ወደ ሐዘን ይለወጥ"* በማለት ይመክረናል (ያዕ. 4፡9)።

4.3. ከዓለማዊነት ለመላቀቅ፣ በጌታ ፊት ራሳችንን ማጥረድ አለብን

ከዓለማዊነት ለመላቀቅ መውሰድ ያለብን ሦስተኛው እርምጃ ራሳችንን በእግዚአብሔር ፊት ዝቅ ማድረግ ነው። ያዕቆብ *"በጌታ ፊት ራሳችሁን ዝቅ አድርጉ፤ እርሱም ከፍ ያደርጋችኋል"* ይላል (ያዕ. 4፡10)። ራሳችንን ከፍ ለማድረግ የምንታገል ከሆነ፣ እግዚአብሔር እኛን ከፍ ለማድረግ እርምጃ የሚወስድበት ምክንያት የለውም። ትህትና ማለት፣ እግዚአብሔር ከፍ እንዲያደርገን ዝቅ ብለን ወደ እርሱ መቅረብ ማለት ነው። እውነተኛ ትህትና ትዕቢትን ሁሉ እግዚአብሔር ከሕይወታችን ነቅሎ ሲያወጣ ነው። እግዚአብሔር ከፍ ያደረጋቸው ታላላቅ ሰዎች ሁሉ፣ ራሳቸውን ዝቅ አድርገው ያቀረቡ እንደሆኑ መጽሐፍ ቅዱስ ያሳየናል። እግዚአብሔር በኃይል፣ በብርታትና በድል ከፍ እንዲያደርገን ከፈለግን፣ ዝቅ ብለን መቅረብ አለብን። ካልሆነ ከእግዚአብሔር ጋር ተቀራርብን መሄድ አንችልም። የእግዚአብሔርን ልብ ለመንካት የምንፈልግ ከሆነ፣ ትዕቢታችንን ማስወገድ አለብን። ከፍ ለማለት ያለን መንገድ፣ ሁልጊዜ በእግዚአብሔር ፊት ዝቅ ማለት ነው። ብዙ ጊዜ የራሳችንን ትልቅነት ለማሳየት የምንጠቀምበት

መንገድ ስለሌሎች ከቶ በማውራት እንደሆነ የታወቀ ነው። ይህንን የተረዳው ያዕቆብ፤ "...እርስ በርሳችሁ አትተግሙ፤ ሰውን የሚያግ ወይም በሰው ላይ የሚፈርድ ሕግን የማል፤ በሕግ ላይ ይፈርዳል፤ በሕግ ላይ ብትፈርድ ፈራጅ መሆንህ ነው እንጂ ሕግን ፈጻሚ አይደለህም" (ያዕ. 4፥11) በማለት ይመከረናል። ቀደም ሲል እንደተመለከትነው "የዓለም ወዳጅ የሆነ ሁሉ የእግዚአብሔር ጠላት" ስለሚሆን፤ "የእግዚአብሔር ጠላቶች" ከሚያሰኙን ባህሪ መሸሽ አለብን። ከእግዚአብሔር ቁጥጥር ውጪ ሆኖ መኖር ምችነት ስለሌለበት፤ ከእርሱ ጋር ተቀራርቦን እንኑር። ያኔ የእግዚአብሔር ቅድስኛ በእኛ ሕይወት ውስጥ ኅልቶ መታየት ይችላል።

የሕይወት መስታወት
ቁጥር 118

ፍትወት የማይበልዘው ቅድስና

በዓለም ዙሪያ ያሉት ክርስቲያኖች፤ በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ብዙ ጊዜ ፈተና የሚሆንባቸው፤ ወይም በየጊዜው የሚያጋጥማቸው መንፈሳዊ ትግል ምን እንደሆነ ቢጠየቁ፤ እውነቱን የሚናገሩ ከሆነ አብዛኛዎቹ የሚሰጡት መልስ፤ "...የሥጋ ፈተና...ወይም... ፍትወት...(Lust) " እንደሚሆን ግልጽ ነው። ይህን ዓይነትን ጥያቄ እሚረካውያን ክርስቲያኖች ተጠይቀው፤

...ከመቶ ስድሳ ሁለቱ (62%) የሥጋ ፈተና እንደሆነ ገልጸዋል። ይሄ ፈተና ወይም ችግር የወንዶች ብቻ ሳይሆን የሴቶችም ጭምር እንደሆነ ተረጋግጧል።

...ግብረ-ገባዊ ያልሆነ የሥጋ ግንኙነት (Sexual Immorality) ኅልቶ የሚታየው በዓለማውያን መካከል ብቻ ሳይሆን፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥም እንደሚታይ የማይካድ እውነት ነው።

በአሁኑ ጊዜ የክርስቲያኑን ሕብረተሰብ ችግር ላይ የሚጥሉት፤ የቅድስና ሕይወት እንዳይኖር እንቅፋት ከሚሆኑበት ልዩ ልዩ ኃሊኦች መካከል አንደኛውና ትልቁ "ግብረ-ገባዊ ያልሆነ የሥጋ ግንኙነት" ቢሆንም፤ በዚህ አቅማጫ ቤተ ክርስቲያን ምዕመናኖቿን በማስተማርና በማስጠንቀቅ የሚገባውን ያህል ትጋት እንዳላሳየች ብዙዎች ይገልጻሉ። "በዚህ ዓለም ውስጥ ፍጹም ቅዱስ ሆኖ መኖር የማይቻል ነው" ብለው በማመን፤ አንዳንድ ክርስቲያኖች በተስፋ መቁረጥ መንፈስ ተሞልተው ከክርስትና ሕይወት ውጪ በመሆን፤ በጨለማና በብቸኝነት እንደሚኖሩ የታወቀ ነው። ብዙዎች "እግዚአብሔር ሰው ስላለው ሥጋዊ ፍላጎት ያውቃል ወይ? የሚያውቅ ከሆነ፤ በሥጋዊ ፍላጎት ምክንያት የሚያጋጥመውን ልዩ

ልዩ ችግሮች ላለመመልከት ዓይነት ጨፍኖ ይሆን?" የሚል ጥያቄ የሚጠይቁ እንደሚኖሩ እንጠራጠርም። እግዚአብሔር ሰውን ወንድና ቤት አድርጎ፤ እንዲሁም ከፍተኛ የሥጋ ፍላጎት እንዲኖራቸው አድርጎ የፈጠራቸው እንደሆነ ግልጽ ነው። ይህንንም ሲያደርግ፤ እንዲደሰቱበት ከፍተኛ የሆነውን ሰጦታ መስጠቱ እንጂ፤ እንዲጎዱበት አይደለም። ይሁን እንጂ፤ አንዳንድ አማኞች በዚህ መልካም ሰጦታ በመጠቀም ፈንታ የሚጎዱበት ምክንያት፤ እግዚአብሔር በማይወደውና በማይፈልገው ሁኔታ ስለሚገለገሉበት ብቻ ነው። ግብረገባዊ ያልሆነ የሥጋ ግንኙነት ፈተና የሚሆንባቸው፤ ወይም ስቅድስና እንዳይኖሩ እንቅፋት ሊሆንባቸው የሚችለው ያላገቡትን ክርስቲያኖች ብቻ የሚመስላቸው አሉ። ይሄ ትልቅ ስህተት ነው። ይህ ፈተና ያገቡትንና ያላገቡትን፤ ሁለቱንም እኩል ይደፍራል።

1. ግብረገባዊ ያልሆነ የሥጋ ግንኙነት (Sexual Immorality) ቅድስናን የጎድፋል

ግብረገባዊ ያልሆነ የሥጋ ግንኙነት በአሁኑ ጊዜ በክርስቲያኖች መካከል እየበዛ የመጣበት ምክንያት ምን ይሆን? "ኃጢአት ከምንጊዜውም የበለጠ በሚበዛበት በመጨረሻው ዘመን በመኖራችን ነው" ብለን ዘመኑን ምክንያት ማድረግ ትክክል ይሆን? የምንሰጠው ምክንያት ችግራችንን ያቃልልን ይሆን? ወይስ ቤተ ክርስቲያን "ቅድስናን" እንደሚገባው ምዕመናኖቿን ስለማታሰተምር ይሆን? ለዚህ ችግር እንድ ዓይነት ምክንያት ብቻ መስጠት ትክክል አይመስለንም።

እንደ ጊዜ ከአንድ ትልቅ ሆቴል አገራሽ ውስጥ ለወጣት ክርስቲያኖች የተዘጋጀ መንፈሳዊ ሴሚናር ነበር። በዚሁ ሰብሰባ ላይ ለመካፈል ከመጡት ክርስቲያኖች መካከል የተወሰኑት ዋና ከመዋኛው አካባቢ ቆመው በሴሚናሩ ላይ ስለተማሩት ትምህርት ይወያዩ ስለነበር፤ ሴሚናሩን የሚመሩት አስተማሪ ጤን ብለው ውይይቱን ማዳመጥ ጀመሩ። አስተማሪው የራሳቸውን ስምና ከየት እንደመጡ ከተናገሩ በኋላ፤ እዚያ ስፍራ ለነበሩት የሴሚናሩ ተካፋዮች፤ ሰማቸውንና ከየት እንደመጡ በአጭሩ እንዲናገሩ ዕድል ሰጧቸው። ሰማቸውንና ከየት እንደመጡ ተራ በተራ ሁሉም መናገር ጀመሩ። መጨረሻ ላይ አንዲት ወጣት ስሟንና ከየት እንደ መጣች ስትናገር፤ ሰብሰባውን ለመካፈል ከወንድ ጓደኛዋ ጋር ከሩቅ ስፍራ በአይርፕላን በርራ እንደመጣችና እስካሁን በተሰጠው ትምህርት በጣም እንደተባረከች ተናገረች። የወንድ ጓደኛዋ ለምን ሰብሰባውን እንዳልተካፈለ ስትናገር፤ መቻታ ከያዘበት ሆቴል ውስጥ በቴሌቪዥን የእግር ኳስ ግጥሚያ እየተመለከተ እንደሆነ ገለጸች። ተናጋሪውም ፈገግ ብለው "የመጣው ሰብሰባውን ለመካፈል አይደለም እንዴ?" ብለው ጠየቁት። እርሷም "አይደለም! ከእኔ ጋር ጊዜ ለማሳለፍ ሲል ብቻ ነው የመጣው። እንዲያውም እርሱ ክርስቲያን አይደለም" ብላ መልስ ሰጠች። መንፈሳዊ ሰብሰባ ለመካፈል መጥታ ካላገባቸው ወንድ ጋር እንደ ክፍል ማደሯ አስተማሪውን ገረማቸውና ፈገግ ብለው። "...ለመሆኑ ባለፉት ሁለት ቀናት ውስጥ አንድ አልጋ ላይ ነው የተኛችሁት?" ብለው ጠየቁት። ወጣቷም

ጥያቄው አሰገራሚት ምንም ዓይነት ሆፍረት ሳይሰማት ፈገግ ብላ፤ "አዎን! እንዲያውም አብረን መናገር ከጀመርን ሁለት ዓመት አልፎናል" አለቻቸው። አስተማሪውም "ክርስቲያን ነሽ? ወይስ ክርስቲያን ለመሆን እያሰብሽ ነው?" ብለው ጠየቁት። እርሷም፤ "ክርስቲያን ነኝ። ክርስቲያን ከሆንኩ 5 ዓመት አልፎናል። በክርስትና ሕይወቴም በጣም እያደግሁ ነው" ስትል መልስ ሰጠች። አባል የሆነችበትን ቤተ ክርስቲያን ስም ጠርታ፤ በየሳምንቱ በምትከታተለው የሰንበት ትምህርት በጣም ደስተኛ እንደሆነች ጨምራ ተናገረች። "ሳትጋቡ ከዚህ ከወንድ ጓደኛሽ ጋር አብራችሁ እንድ አልጋ ላይ በመተኛታችሁ እግዚአብሔር ምን የሚሰማው ይመስልሃል?" ብለው ጠየቁት። ፈገግ ብላ "መጥፎንቱ እይታዋኝም! እንድ ቀን እርሱም ክርስቲያን እንደሚሆን አምናለሁ። ክርስቲያን ከሆነ በኋላ እንጋባለን" አለች። አስተማሪውም፤ "እግዚአብሔር፤ ከመጋታችሁ በፊት የሩካዜ ሥጋ ግንኙነት መፈጸም የለባችሁም ቢል ለመሆኑ ምን ታደርግ ነበር?" ብለው ጠየቁት። ስለዚህ ነገር ከዚህ በፊት አሰባበት እንደማታውቅ፤ በንግግር ሳይሆን በሰውነት እንቅስቃሴዋ ገለጸች። ጥቂት ቆይታ "እግዚአብሔር የማይደግፈው ከሆነ፤ የወንድ ጓደኛዬን ከነፈ ጀምሮ አብረን መናገር አንችልምና፤ መውጣት አለብህ ብዬ እነሣረዋለሁ። እርግጥ ነው ሁኔታው በጣም ከባድ እንደሚሆንብኝ አውቃለሁ። ቢሆንም እግዚአብሔርን ስለምወደው ተይ ያለኝን አተዋለሁ" አለች። አስተማሪውም በአካባቢው መጽሐፍ ቅዱስ ሰማገኙ፤ "ክፍልሽ ሄደሽ መጽሐፍ ቅዱስ ብታመጪልኝ፤ ለአንቺና ለወንድ ጓደኛሽ የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንደሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አሳይሻለሁ" አሏት።

ወጣቷም መጽሐፍ ቅዱስ ለማምጣት ወደ ክፍሏ ሮጣ ሄደች። በዚህ ሁሉ ወቅት በዚያ ተሰብስበው ከነበሩት ሰዎች ውስጥ ከማዳመጥ በስተቀር እንደምቃል የሚናገር ሰው አልነበረም። ምናልባት አንዳንዶቹ በጸሎት መንፈስ ውስጥ ይሆናሉ። መጽሐፍ ቅዱስን ይዛ እንደ መጣች አንዳንድ ሥፍራ ስለ ሥጋ ግንኙነት የሚናገረውን ጥቅስ ካወጡ በኋላ ራሷ ጮክ ብላ እንድታነብ አደረጓት። በአጭር ጊዜ ውስጥ የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንደሆነ ተረዳች። ራሷ ከመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሰማከበችው፤ ማንም እንዲህ ነው ብሎ እንዲነግራት አላስፈለገም። ለመጀመሪያ ጊዜ ሁኔታው ቆረቆራት። የአስተማሪው ንግግር ነክቷት ነው። እንዳይባል፤ ጥቅሱን ለማሰራዳት ምንም ቃል አልተናገሩም ነበር። መንፈስ ቅዱስ ኃጢአቷን ሰማሳያት ብቻ ነው ልሷ በዚያን ወቅት የተነካው። እርሷም "እንግዲያ ውስ እስካሁን የነበርኩት ዝሙት እየፈጸምኩ ነበር ማለት ነዋ! ይሄም በእግዚአብሔር ፊት ትልቅ ኃጢአት ነው። አይደለም?" ብላ ጠየቀች። አስተማሪውም መንፈስ ቅዱስ እንዲነካት እየጠበቁ ስለነበረ፤ ራሳቸውን በማነቃነቅ "አዎን!" የሚል መልስ ሰጧት። ወዲያው ዐይኖቿ በዕንባ ተሞልቶው "ጓደኛዬን ከነፈ ጀምሮ ሳንጋባ አብረን እንኖርምና ውጣ እለዋለሁ" አለች። አስተማሪውም ራሳቸውን በማነቃነቅ በውሳኔው እንደተሰማመቡት ገለጹላት። ያችን ወጣት፤ ጌታ በሚያስደንቀው ጸጋና ፍቅሩ ወደ እውነት እንድትመጣ አደረገት። በሁኔታው ተገርማ

“ያደግሁት ክርስቲያን ባልሆነ ቤተሰብ ውስጥ ነው። ከዚህ በፊት ክርስቲያን የሆነ ሰው አይኛ አላውቅም።” ባለፉት ሁለት ዓመታት ሲያገቡ ከወንድ ጋር ይተኛሉ። ከገጠኑ ወንድ ጋር መተኛት ትከክል መሆን አለመሆኑን አላውቅም አረ። ይሁን እንጂ ክርስቲያን ከሆነኩ 5 ዓመት ሆኖኛል። በየሳምንቱ ቤተ ክርስቲያን እጅግ ሁሉንም ከገጠሁት ወንድ ጋር መኖር ወይም አንድ አልጋ ላይ መተኛት ኃጢአት መሆኑን እነሱን እንዴት አንድ ሰው እንኳ ያልነገረኝ ለምንድነው? ብላ ጠየቀችሁ። ዛሬ አንዳንድ ክርስቲያኖች ቅድስና በሌለው ሕይወት፣ ወይም በዝሙት ውስጥ የሚኖሩት እንደዚህ ወጣት ኃጢአት መሆኑን ሰላሳውቁ ይሆን? አይመስለኝም። አብዛኛዎቹ ኃጢአት መሆኑን በደንብ ያውቃሉ። ቢያውቁም፣ ደጋግመው ለሰላም መታየት ህሊናቸው ደንዝዝ በዝሙት ሕይወት ውስጥ መኖር እግዚአብሔርን የሚያስቀይምና የሚያሳዝን መስሎ አይለማቸውም።

2. ኃጢአት ምንድነው?

ግብረገባዊ ያልሆነ የሥጋ ግንኙነትን (Sexual Immorality) በሰፊው ከመመልከታችን በፊት፣ ስለ ኃጢአት ስፋ ያለ መረዳት ቢኖረን ይጠቅማል። “ኃጢአት” የሚለውን ቃል ስንሰማ፣ መጀመሪያ ወደ አፅምሯችን የሚመጣው፣ “...አድርግ...አታድርግ...” የሚል ትዕዛዝ መጣስ እንደሆነ ነው። ይሁን እንጂ፣ “ኃጢአት” የተከለከለውን ማድረግ፣ ያልተከለከለውን አለማድረግ ብቻ አይደለም። “ኃጢአት” ምን እንደሆነ የበለጠ ለመረዳት በግሪክ ቋንቋ የተጻፈውን አዲስ ኪዳን ማየት ይጠቅማል። የግሪኩ አዲስ ኪዳን “ኃጢአት” የሚለውን ቃል በአምስት የተለያዩ ቃላት ይገልጻል። ይኸውም፡

1ኛ) “ሆግርትያ” ይለዋል። “ሆግርትያ” ማለት አጥጣሮ ወርውርም ሆነ ተኩሰ ለመምታት የሚፈልገውን ዓላማ ሲሰጥ፣ ማለት ነው። በአጭሩ ዓላማውን የሳተ ማለት ነው። የእግዚአብሔር ዓላማ ለእኛ ምንድነው? መግቢያችን ላይ የጠቀሰው፣ “...የሰማይ አባታችሁ ፍጹም እንደሆኑ እናንተም ፍጹማችሁ ነው” ነው። ስለዚህ “ኃጢአት” ማለት ልንሆን የምንችለውን ሳንሆን ስንቀር፣ ወይም የእግዚአብሔርን ዓላማ ስንሰጥ ነው። አልፈን የመጣንበትን ሕይወት ወደ ጓላ መለስ ብለን ስንመለከት ብዙ ምኞቶችን እንዲሁ...መሆን እችላ ነበር...” የምንላቸው ብዙ ነገሮች አሉን። መሆን እንደሚገባን ያህል “ጥሩ ባል... ጥሩ ሚስት... ጥሩ አባት... ጥሩ ጎረቤት... ጥሩ አለቃ... ጥሩ ሠራተኛ መሆን እንችላ ነበር።” ብንሆንም ገና ብዙ ይቀረናል። ትልቁ ነገር ግን በእግዚአብሔር ፊት መሆን የምንችለውን መሆን አለመቻላችን፣ የእግዚአብሔርን ዓላማ መሳታችን ነው። ስለዚህ ነው ሐዋርያው ጳውሎስ “ሁሉም በድስድስ የእግዚአብሔርም ክብር ንድጓችዋል” ያለው (ሮሜ 3፣23)።

2ኛ) “ፓራቤዚስ” ብሎ ይጠራዋል። “ፓራቤዚስ” ማለት “ድንበር መጣስ”

ወይም ሥፍራውን ለቅቆ ወደ ሌላው ተሻግሮ መሄድ ማለት ነው። ስለዚህ “ኃጢአት” ማለት በከፉና በደግሞ ልክ በሆነውና ባልሆነው መካከል የተሰመረውን መስመር ወይም ገደብ አልፎ ከፉ ወደ ሆነው መሄድ ማለት ነው። እግዚአብሔር ለአዳምና ለሔዋን በገነት ውስጥ ድንበር አበጅቶላቸው ነበር። “ሁሉን ብሉ” ግን ከፉውንና ደንቡን ከምታስታውቀው ፍሬ ግን እንዳትብሉ” (ዘፍ. 3፣2-3)። ከተሰመረበት መስመር (ድንበር) ከወጡ እንደሚሞቱ ተነግሯቸዋል። ከመስመር በመውጣታቸው ምክንያት መጨረሻቸው ምን ዓይነት ጉዳት እንደደረሰባቸው ታሪኩን ታውቁታላችሁ።

3ኛ) “ፓራፓቶማ” ይለዋል። “ፓራፓቶማ” ማለት መንሸራተት ማለት ነው። ፓራቤዚስ አውቆ ድንበር ጥሶ መሄድ ሲሆን፣ ፓራፓቶማ ግን ሆን ብሎ የሚፈጽመው መተላለፍ ሳይሆን፣ ተንሸራትቶ የሚያደርገው ነው። የምንኖርበት ዓለም በጣም የሚያንሸራተት ነው። ምንም ያህል በሕይወታችን ጠንቃቃዎች ብንሆንም እንሸራተቱን የምንወድቅበት ጊዜ አለ። በመንፈሳዊ ሕይወታችን ብዙ ጊዜ እያንሸራተተን ከመስመር የምንወጣበት ጊዜ እንዳለ ሁላችንም እናውቃለን። ለዚህ ነው እሸ ፍሬ መንፈሳዊ ሕይወት መኖር የምንችልበትን መንገድ የሚያስተምረን ሰው የሚያስፈልገን። እየተንሸራተቱ መውደቁ ሲበለቻቸው፣ በሕይወታቸው ተስፋ ቆርጠው “እንደ እኔ ዓይነት ሰው ክርስቲያን መሆን አይችልም” ብለው፣ ጉዟቸውን አቋርጠው ወደ ዓለም የተመለሱ ጥቂቶች አይደሉም።

4ኛ) “አኖሚያ” ብሎ ይጠራዋል። “አኖሚያ” ማለት ሕገ ወጥ ማለት ነው። “አኖሚያ” ከፉ ወይም ትክክል አለመሆኑን እያወቀ ዓይነትን ጨፍኖ ኃጢአት የሚሠራውን፣ ወይም “ኃጢአት ከሠራሁ በኋላ ንስህ እገባለሁ” በማለት የድፍረት ኃጢአት ሠራውን ይገልጻል። የተከለከለውን ነገር እያወቁ ማድረግ የለው ሁሉ የተፈጥሮ ድካም ነው። አዳምና ሔዋን ሕጉን በደንብ ቢያውቁትም፣ የተከለከለውን አደረጉ። ዛሬም ብዙዎች ሕጉን ቢያውቁትም፣ ሆኖ ብለው ይጥሱታል። የዘመኑ ክርስቲያኖች ትልቁ ችግራቸው “የድፍረት ኃጢአት” መሥራታቸው ነው። ለምሳሌ ብዙዎች ከጋብቻ ከልል ውጪ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት መፈጸም ኃጢአት እንደሆነ በደንብ ያውቃሉ። ይሁን እንጂ፣ አንዳንዶች በድፍረት ሲፈጽሙት ይታያሉ። የሚያሳዝነው፣ ንስህ ገብተው ሕይወታቸውን ሲያስተካክሉ፣ አገልጋዮች መሆናቸው ነው።

5ኛ) “አፊሌማ” ይለዋል። “አፊሌማ” ማለት ዕዳ ማለት ነው። ኢየሱስ ለደቀመዛሙርቱ እንዴት መጸለይ እንዳለባቸው በሕስተማራቸው “በአባታችን ሆይ! ጸሎት” ውስጥ “በደላችንን ይቅር በለን...” (ዮሐ. 6፣13)

ሲል፣ የተጠቀመው ቃል "አፈሌማ" የሚለውን ቃል ነው። "ዕዳችንን ተውልን" ወይም "ሠርዝልን" ማለት ነው። "በደላችንን ይቅር በልልን" በንል፣ ለማለት ያህል ሳይሆን፣ ኃጢአታችን በአርግጥ ሲያቃጥለን፣ ሰላማችንን በመስረቅ ያለአንቅልፍ እንዳሳደረን ተሰምቶን የምንጸልየውን ጸሎት ጌታ ይሰማል። ዛሬ በክርስቲያኖች መካከል ብዙዎች "ገህ ነመ እሳት" አጠገብ እየኖሩ፣ ኃጢአታቸው ፍጹም የማይቆረቁረው፣ የእግዚአብሔር መንፈስ ጨርሶ የማይነካቸው፣ ሀሊናቸው ጨርሶ የምተባቸው አሉ። በጥላቻ፣ በመራራነት፣ በቅናትና በምቀኝነት፣ ሌላውን በማጥፋት እየኖሩ፣ የሚሠሩት ኃጢአት፣ ክፉ ሥራ ፈጽሞ የማይሰማቸው አማኞች እንዳሉ የታወቁ ነው። በዓለማዊነት መንፈስና ቅድስና በሌላው ሕይወት ውስጥ እየኖሩ፣ "ክርስቶስን መምሰል እንችላለን።... የሰማዩ አባታችን ፍጹም እንደሆነ፣ ፍጹሞች እንሆናለን" ብሎ መጠበቁ፣ ከዛፋ ተገንጥሎ መሬት የወደቀው ቅርንጫፍ አደጎ ትልቅ ዛፍ ይሆናል ብሎ እንደ መጠበቅ ይሆናል።

3. ሰው የሩካቤ ሥጋ ፍላጎት ቢኖረው ኃጢአት ይሆን?

ሰው ለብቻው ቢኖር የተሟላ ሕይወት ሊኖር እንደማይችል ስለ ተረዳ ነው እግዚአብሔር 'ከው ብቻውን መኖሩ መልካም አይደለም' ስለሆነ ተስማሚና ረዳት ጓደኛ እፈጥራለሁ" ያለው (ዘፍ. 2፥18)። ለብቻ መኖር፣ ሙሉነት የሌለው ሕይወት መኖር ስለሆነ፣ ተቃራኒ ጾታ ካለው ሰው ጋር የሥጋዊ ግንኙነት ፍላጎቱ ሲቀሰቀስ፣ "ሙሉ መሆን" መፈለጉን ያሳያል። በወንድና በሴት መካከል ያለው መሳሳብ (መፈላለግ) ኃይለኛ ነው። እግዚአብሔር ለሰው ያለው ሙሉ ዕቅድ በተፈጥሮ ባለው የሥጋ ፍላጎቱ ሥር እንዲኖር ነው። አዳም ብቻውን እንዳይሆን ሔዋንን ፈጥሮ፣ አዳም ሔዋንን የመቅረብ ፍላጎት ባይኖረው፣ ወይም ሔዋንን የመፈለግ ዝንባሌ ባይኖረው፣ የእግዚአብሔር ዓላማ አይፈጸምም ነበር። የሔዋን መፈጠር የአዳምን ብቸኝነት ለማጥፋት ብቻ ሳይሆን፣ ምድረን በሰው ለመሙላት ነው። አዳም ከሔዋን ጋር የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ለመፈጸም ፍላጎት፣ ወይም የሚቀሰቅሰው ኃይል ባይኖር፣ የሰው ልጅ ዘር በምድር ላይ መብዛት ባልቻለም ነበር። "ብዙ ተባዘ" የሚለውን መለኮታዊ ትዕዛዝ መፈጸም ባልቻሉም ነበር። እግዚአብሔር ኃይለኛ የሥጋ ፍላጎት በውስጡ ባያኖር ኖሮ፣ አዳም ሄዋንን ዞር ብሎ አይመለከታትም ነበር። ፍጹም አዋቂ የሆነው እግዚአብሔር ይህንን ስለሚያውቅ ነው ሥጋ ለባሽ ሰው የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ፍላጎት እንዲኖረው አድርጎ የፈጠረው። አንድ ሰው ዕድሜው ሲደርስ፣ ምንም ዓይነት የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ፍላጎት ባይኖረው፣ 'ሃሌ ሉያ! እግዚአብሔር ይመስገን!' በማለት ደስታውን አይገልጽም። አስተዋይ ከሆነ "ምን ሆኛለሁ?" ብሎ በማሰብና በመጨነቅ ዕርዳታ ፍለጋ ወደ ሀኪሞች እንደሚሄድ የታወቀ ነው። በአገራችን ባህል የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት የግል ጉዳይ እንጂ፣ ሌላ ሰው ሊያውቀው አይገባም ተብሎ ስለ

ሚታመን፣ የሩካቤ ሥጋ ፍላጎቱ ሲጠፋ፣ ወጣ ብሎ ምክርም ሆነ ዕርዳታ በመፈለግ ፈንታ ችግራቸውን ደብቀው በመኖራቸው ምክንያት፣ ትዳራቸው ሊፈርስ ትንሽ የቀረው፣ ወይም ደስታ የሸሸውና የጨፈገገ ኑሮ የሚኖሩ ብዙዎች እንደሚሆኑ እንገምታለን።

ወንዱንም ሆነ ሴቷን እግዚአብሔር ሲፈጥራቸው የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ፍላጎት እንዲኖራቸው አድርጎ ነው። ይሁን እንጂ፣ በተለያዩ ምክንያት ለሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ወንዱ ፍላጎት ሲኖረው፣ ሴቷ የማይኖራት፣ ወይም ሴቷ ፍላጎቱ ሲኖራት ወንዱ የማይኖረው ሊሆን ይችላል። ግንኙነቱ ያለሁለቱም ፍላጎት ሊደረግ የማይችል በመሆኑ፣ እንዲህ ዓይነት ሁኔታ ሲፈጠር አንዱን ብቻ ሳይሆን ሁለቱንም ያሳስባቸዋል። አስፈላጊውን እርዳታ ካላገኙ፣ ከሚስቱ ማግኘት ያልቻለውን ከሌላ ሴት ለማግኘት ሲል፣ ከጋብቻው ውጪ ከሌላ ሴት ጋር ዝሙት ይፈጽማል። ሴቷም ከባሏ ማግኘት ያልቻለችውን ከሌላ ወንድ ጋር በመገናኘት ዝሙት ትፈጽማለች። ዓለማዊው በዚህ ዓይነት የድብብቆሽ ጨዋታ ለመኖር ይሞክራል። በቅድስና ወይም በፍጹምነት የሚያምን ክርስቲያን ግን ይህን ዓይነትን ችግር የሚወጣው እንዴት ነው? ብለን መጠየቃችን አይቀርም። በአሁኑ ጊዜ ያላገቡት ክርስቲያኖች ብቻ ሳይሆኑ ያገቡትም በዝሙት የሚወድቁበት እንደኛው ምክንያት ይሄ ሊሆን ይችላል። በምዕራቡና በሰላጠነው ዓለም እንዲህ ዓይነቱ ችግር ሲፈጠር፣ በህፍረት ተሞልተው "ሰው እንዳይሰማው" በማለት ደብቀው ከነችግራቸው ለመኖር አይሞክሩም። "ችግራችንን መረዳት ይችላል" ብለው የሚያምኑት ሰው እንዲረዳቸው ይፈልጋሉ። ለሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ፍላጎት እንዳይኖራቸው ያደረጋቸው ምክንያቱ የጤና መታወክ እንደሆነ ለማወቅ ሙሉ ምርመራ ያደርጋሉ። ችግራቸው ስነ ልቦናዊ (Psychological) ከሆነ ከአዋቂዎች ምክር ይጠይቃሉ። በቅርቡ የሩካቤ ሥጋ ፍላጎትን የሚጨምሩና በዚህ አቅጣጫ ሊረዱ ይችላሉ ተብለው የተፈጠሩ የተለያዩ መድሐኒቶች ገበያ ስለ ወጡ፣ በመድሐኒቶች ብዙዎች ይጠቀማሉ።

በሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ምክንያት በኢትዮጵያውያን መካከል የሚፈጠረውን ችግር መቋቋም የሚቻለው በምን ዓይነት ሁኔታ ይሆን? ኢትዮጵያውያን በዚህ አቅጣጫ ችግር እንዳለባቸው አንስማም። የማንሰማው የተለዩ ሕዝቦች በመሆናቸው ችግር ስለሌላቸው ይሆን? ወይስ ችግራቸውን ስለሚደብቁ ነው? ጥንት አንዲት ኢትዮጵያዊት ከባሏ ማግኘት የምትፈልገውን የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ስታጣ፣ የጋብቻ አማካሪ (Marriage Counselor) ስለሌለ፣ ወደ ነገር አባቷ ሄዳ "ባሌ የሥጋ ፍላጎቱን አያሟላልኝም" ብላ በግልጽና በድፍረት እንደማትናገር ግልጽ ነው። በትዳሯ ውስጥ ሁሉም ነገር ቢሟላትም፣ ባሏ በጣም ጥሩ ሰው፣ የምትጠይቀውን ሁሉ የሚያደርግላት ቢሆንም፣ በሕይወቷ ትልቁ ነገር ስላልተሟላት፣ ፍቺ ትጠይቃለች። ሽማግሌዎች ለማስታረቅ ከፍተኛ ጥረት ያደርጋሉ። ችግሯን ገልጣ ለመናገር ሀፍረት ስለሚሰማት፣ 'ሃእኔና የእኔ/ሌ... እህል ውሃችን አልቋል... ከእርሱ ጋር እብሮ መኖር አልፈልገም... ሞቼ እገኛለሁ' ትላለች።

ከአስታራቂ ሽማግሌዎች መካከል አስተዋይ ሰው ካለ፣ ችግሩ የተፈጠረው “የጋ ብቻ መብቷን” በመከላከል ምክንያት መሆኑን ተረድቶ ባልየውን ለብቻው ወሰደ እስከላረውን ምክር ይሰጠዋል። በዚህ ዓይነት እንዳንዶች ችግራቸውን ያቃልሉ ክር። በዘመናችን በተለያዩ ምክንያት የሩካቤ ሥጋ ፍላጎቱ የጠፋባቸው ወንዶች፣ ችግራቸውን ከሚሰታቸው ጋር ቁጭ ብለው ተክረው መፍትሄ በመፈለግ ፈንታ።

- አልጋቸው ላይ ላለመተኛት ዘዴ አድርገው የሚጠቀሙበት ብልሃት ፈጥረዋል። አንደኛው ሌሊቱን መላው ቁጭ ብለው ቴሌቪዥን በማየት ነው። ሚስትም ከዚህ ጋር ከምትተኛበት ይልቅ ብቻዋን የምትተኛበት ጊዜ ይበልጣል። ጠዋት ስትጎታ ሶፋው ላይ ወድቆ ሲያንከራፋ ታገኘዋለች።
- ክርስቲያኖች ደግሞ በዚህ አቅጣጫ ለችግራቸው ትክክለኛ መፍትሄ በመፈለግ ፈንታ ዘዴ ብለው የሚጠቀሙበት ነገር አላቸው። ጸሎታቸውን ያራዝገሉ። የአጽ ጸሎትን ከሁኔታው ለመሸሽ የሚጠቀሙበትም አሉ።
- አንደኛው ወገን ፍላጎቱን በተለያዩ መንገድ ከገለጸ፣ መንፈሳዊነት የጎደለው አድርገው ይመለከቱታል። አንዳንዶችም በድፍረት “...ከሩካቤ ሥጋ ግን ኘነት ውጪ አታሰብም/አታስቢም እንዴ!” በማለት የራሳቸውን መንፈሳዊ ነት፣ የሌላውን ሥጋዊነት ለማሳየት ይሞክራሉ።
- በተለይ ወንዱ በዚህ አቅጣጫ ችግር እንዳለበት መናገሩ ወንድነቱን የሚያሳጣው፣ የሚያስንቀው ስለሚመስለው ችግር ቢኖርበትም ድርቅ ብሎ “...እኔ ችግር የለብኝም... ችግር ያለብሽ አንቺ ነሽ... ከሴት ሁሉ የተለየ ኃይልኛ ፍላጎት ስላለሽ አንቺን ማርካት የሚችል ወንድ የለም...” በማለት ልዩ ፍጡር እንደሆነች አድርጎ ይሰላታል። ይሁን እንጂ፣ ችግራቸውን አያቃልለውም።

ያም ሆነ ይህ፣ ሰው የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ፍላጎት እንዲኖረው አድርጎ እግዚአብሔር የፈጠረው በመሆኑ፣ ይህን ዓይነት ጤናማ የሆነ ፍላጎት እንዲኖረን አድርጎ የፈጠረንን እግዚአብሔርን ከልባችን ልናመሰግነው ይገባል እንጂ፣ ኃጢአት የሠራን መስሎን ያለእግባብ የሕሊና ክስ እንዲያጠቃን መፍቀድ የለብንም። “እታመንዝር” የሚለው ትዕዛዝ፣ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ፍላጎት አይነረን ማለት አይደለም። እግዚአብሔር ሌሎች ስሜቶቻችንን እንደፈጠረው ሁሉ፣ የሥጋ ፍላጎት ስሜታችንንም የፈጠረው እርሱ ነው። የረሀብ ስሜት ኃጢአት እንዳልሆነው ሁሉ “የሩካቤ ሥጋ ፍላጎት ስሜትም” ኃጢአት አይደለም። መራብ ኃጢአት የሚሆነው የራሳችን ያልሆነውን ሠርቀን ወይም ነጥቀን ስንበላ ነው። ሲርበን ሠርቆ መብላት ኃጢአት እንደሚሆነው ሁሉ፣ የሩካቤ ሥጋ ፍላጎታችን ተቀስቶ ስጋ ብቻ ክልል ውጪ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት መፈጸም ኃጢአት ነው። አንዳንድ ክርስቲያኖች የሩካቤ ሥጋ ፍላጎት በውስጣቸው ሲሰማቸው “ኃጢአት ሠራን” በማለት በሀፍረትና በበደለኛነት ስሜት ውስጥ ይኖራሉ። “ቅዱስ ቂርባን

አልወስድም” ይላሉ። ፍላጎቱን የፈጠረው እግዚአብሔር እንደሆነ፣ እንዲሁም የጤናማነት ምልክት መሆኑን ተረድተው እግዚአብሔርን በማመስገን ፈንታ፣ በራሳቸው ያዝናሉ። ይህንን ፍላጎት የፈጠረው እንደንደሰትበት እንጂ ጦርነት ወይም ትግል እንደንገጥምበት አይደለም። ከፍትወት ጋር ያለን ትግል የሚያይ ሰው እግዚአብሔር የፈጠረውን የግብረ ሥጋ ግንኙነትን እንደ ረከሰ ነገር የተመለከትነው እንደሆነ ነው። ለሩካቤ ሥጋ ግንኙነት የሚኖረን ፍላጎትን እግዚአብሔር እንደፈጠረውና መልካም እንደሆነ ሰንቀበል፣ በትክክለኛው መንገድ ደስ ብሎን ለመጠቀምና ለመደሰት እንችላለን። በቀድሞ የአይሁድ ባህል በጋብቻ ውስጥ የሚፈጸመው የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት እንደ “ቅዱስ” ይቆጠር ክር። በሠርጋቸው ዕለት ወንድ ከሚሰቱ ጋር የሩካቤ ግንኙነት ሲፈጽም፣ ቤተ መቅደስ ውስጥ በተለይ “ቅዱስ ቅዱሳን” ውስጥ እንደገባ ይቆጠር ክር። ስለዚህ እግዚአብሔር “ቅዱስ ነው” ያለውን እኛ “የረከሰ ነው” እንበል። የሥጋዊ ግንኙነት ፍላጎት እንዲኖረን አድርጎ እግዚአብሔር ይፍጠረን እንጂ፣ ከመስመር ለሚወጣው የሩካቤ ሥጋ ፍላጎታችን ኃላፊነት ወይም ተጠያቂነት የለብንም ማለት አይደለም። በብሉይ ኪዳንም ሆነ በአዲስ ኪዳን የተፈቀደው የሥጋ ግንኙነት ምን ዓይነት እንደሆነ በግልጽ ተዘርዝሯል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ ኢየሱስ፣ አንድ ሰው ሚስቱ ያልሆነችውን ቤት “ተመልከቱ ቢመኛት ያን ጊዜ በልቡ ከእርሷ ጋር እንዳመዘፈ ይቆጠራል” አለ (ዮማቴ. 5፣28)። አንዱ ጾታ በሌላው ጾታ ሥጋዊ ግንኙነት ለመፈጸም የመሳብ ዝንባሌ ኖሮት የተፈጠረ በመሆኑ ከመስመር እንዳይወጣ ሁልጊዜ ብርቱ ጥንቃቄ ማድረግ የራሱ ኃላፊነት ነው።

4. ጋብቻና ወሲባዊነት (Sexuality)

- ወንድና ቤት በጋብቻ ሲተሳሰሩ፣ በሁለት ዓይነት “ኪዳን” ውስጥ ያልፋሉ።
    - ♦ አንደኛው፣ በእግዚአብሔርና በእግዚአብሔር ሕዝብ ፊት ቆመው ሞት እስኪለያቸው ድረስ አብረው ለመኖር ቃል ኪዳን በመለዋወጥ ነው።
    - ♦ ሁለተኛው የሚያያይዛቸው በሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ውስጥ በሥጋ በኩል ስና በመንፈስ አንድ ሲሆኑ ነው።
- አንዳንድ የነገረ መለኮት ምሁራን ወንድና ቤት የሥጋ ግንኙነት ከፈጸሙ ተጋብተዋል፤ ወይም ባልና ሚስት ሆነዋል ማለት ነው ይላሉ። እንደ እነርሱ አባ ባል፣ የሥጋ ግንኙነት ማድረግ መጋባት ማለት ከሆነ፣ ከጋብቻ ውጪ የሚደረግ የሥጋ ግንኙነት (Premarital Sex) የለም ማለት ነው። ይህን ዓይነት አባባልና እምነት ብዙ ወጣቶችን ፍቅር ሳይኖራቸው የሩካቤ ሥጋ በመፈጸማቸው ምክንያት ብቻ እንዲጋቡ አድርጓቸዋል። የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ማለት “ጋብቻ” ማለት አይደለም። አንድ ወንድና አንዳት ቤት ተጋቡ ማለት የምንችለው በእግዚአብሔርና በእግዚአብሔር ሕዝብ ፊት ቆመው ቃል ኪዳን ሲለዋወጡ ነው። ቃል ኪዳናቸውን ከፈጸሙ በኋላ የሥጋ ግንኙነት ባይፈጽሙ፣ “አልተጋቡም” ማለት አይደለም። እግዚአብሔር እስራኤላውያን ወንዶችን በቃል ኪዳን ላገቧቸው ሚስቶቻቸው ታማኞች ባለመሆናቸው መለዋወጣቸውን የማይቀበል እንደሆነ

ይነግራቸዋል። “...በመግባታችሁ ጊዜ ላገባችኋቸው የሕግ ሚስቶችሁ የገባችሁ ሁላቸውን ቃል ኪዳን አፍርሳችኋል፤ እነርሱ እኮ የቃል ኪዳን ባደረጉት ክፍል እናንተ ግን በእግዚአብሔር ፊት በቃል ኪዳን ባገባችኋቸው ሚስቶችሁ ላይ ተንክል በመሥራት ታግኝታችሁን አገድሳችኋል” (ሚልክያስ 2፥14)። የሚፈጽሙት የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ትክክል መሆኑን የሚያጸናው የሚገቡት ቃል ኪዳን ነው። የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት መፈጸማቸው ብቻ “ቃል ኪዳን” ተፈጻሚ ማለት አይደለም። ዛሬ ብዙ ክርስቲያን ወጣቶች ትክክለኛ የሆነ ቃል ኪዳን ሳይለዋወጡ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ይፈጽማሉ። “ሠርጉንና የቃል ኪዳኑን ልውውጥ ገንዘብ ሲኖረንና ሲመቸን እናደርጋለን። እስከዚያው ድረስ ግን የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ብናደርግ ኃጢአት አይደለም” በሚሉት የሥጋ ግንኙነት በሰው ሥራ የሚፈጽሙ ብዙዎች እንዳሉ የታወቀ ነው። በዚህ ዓይነት ብዙ ጊዜ ከኖሩ በኋላ ሴቷም ሌላ ወንድ፣ ወንዱም ሌላ ሴት የሚያገቡ አሉ። ኃጢአት የሚሆነው ሳይጋቡ ሲቀሩ ብቻ ሳይሆን፤ ቢጋቡም እነዚህ ሁለት ወጣቶች የኖሩት በቅድስና ሳይሆን በኃጢአት ውስጥ እንደሆነ መዘንጋት የለብንም። በዚህ ዓይነት ግንኙነታቸው ጊዜያዊ እርካታ ያገኙበት ይመስሉ እንጂ፤ ህሊናቸው ትክክል እንዳልሆነ ስለሚነግራቸው ሁልጊዜ በህዘንና በጸጸት ውስጥ እንደሚኖሩ የታወቀ ነው። ይህን ዓይነት የድብብቆሽ ሕይወት ሲኖሩና ህሊናቸው በኃይል ሲወቅላቸው ሊቆጣጠሩት የማይችሉት የመንፈስ መረበሽ ወይም ጭንቀት ይደርስባቸውና በአዕምሯቸው ብቻ ሳይሆን፤ በሥጋዊ አካላቸውም ላይ ሕመም ሊሰማቸው ይችላል። በእሁኑ ጊዜ በጋብቻ ቃል ኪዳን ውስጥ ሳያልፉ አብረው የሚኖሩ፤ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት የሚፈጽሙ ክርስቲያኖች ቁጥር ከጊዜ ወደ ጊዜ እየጨመረ እንደመጣ ግልጽ ነው። የሚያሳዝነው የተደበቀውን ኃጢአታቸውን ግንም ሰው እስካወቀ ባቸው ድረስ ዓይናቸውን ጨፍነው ቤተ ክርስቲያን ውስጥ በአገልግሎት መሳተፋቸው ነው። በዚህ ዓይነት ክርስትና ያለቅድስና ይቻላል? በኃጢአት ውስጥ እየኖሩ ራሳቸውን “ክርስቲያን” ብለው መጥራት ይችላሉ? “ከክርስቲያን የሚኖር ሰው ሁሉ ኃጢአት አይሠራም። ኃጢአት የሚሠራው ሰው ክርስቲያን ላላቸው ወይም ላላቸውም” (1 ዮሐ. 3፥4) ስለሚል፤ ለመሆኑ እንደዚህ ዓይነቶች የዳኑ ክርስቲያኖች ናቸው? በኃጢአት ውስጥ እየኖሩ፤ መስበክ፣ መዘመር፣ መጸለይ፣ አሥራት መስጠት ወዘተ. ይችላሉ። ፍርሃታችን ግን እየዘመሩና እያሸበሸቡ ሰተት ብለው ሲላል እንዳይገቡ ነው። አንዳንድ ወጣቶች የሥጋ ፍላጎታቸው ሲያይል የሚፈልጉትን ለመፈጸም ሲፈልጉ አንዳንድ የሚጠቃቅሟቸው ትክክል ያልሆኑ ምክንያቶች አሉ። ይኸውም፤

- (1) “አንዴ ታምተናልና ለምን አናደርገውም” በማለት በኃጢአት ውስጥ መኖራቸውን ይገልጻሉ። አንድ ጊዜ አንድ ክርስቲያን ወንድም “መልካም ምስክርነት የለህም ብለው ከአገልግሎት አሰጠውኝ” ብሎ ቅሬታ ውን እንዲህ ሲል አጫውተኝ። “እኔ ከእህት እስሊት ጋር ብዙ ጊዜ አብረን ሆነን ይዩን እንጂ፤ በመካከላችን ምንም ነገር አልነበረም። እኔ እርሷን የማያት እንደ ክርስቲያን እህት አርሷም የምታየኝ እንደ ክርስቲያን ወንድም ብቻ ነበር። ግን አንዳንድ ቦታ አብረን ሰዎን መጠራጠርና ስለ እኛ እውነት ያልሆነ ወሬ አንዳንዶች ያስወሩ ጀመር። ወሬው ጀርሐችንን ሊበጥሰው ሲል፣ “ከታማን አይቀር ለምን አንፈጽመው ተባብለን ገባንበት” አለኝ። ከጋብቻ ውጪ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ለመፈጸም፤ እግዚአብሔርን የሚያሳዝነውን ኃጢአት ለመፈጸም ይሄ በቂ ምክንያት አይደለም። ከዚህ ሁሉ “በሥጋ ድካም ምክንያት በኃጢአት ወደቅን” ብለው ንብሩ መመለሱ የተሻለ ይሆን ነበር።

- (2) “ጋብቻን ጋብቻ የሚያደርገው ሠርግ ደግሞ ሕዝቡን ማጠላት አይደለም” የሚል ምክንያት መስጠት፤ “ጋብቻ ፈጽመናል” እያሉ ከቅድስና ሕይወት ውጪ የሚኖሩ ክርስቲያኖች አሉ። “ሠርግ መደዝገጥ ትቅሙ ምንድነው? እኔና እርሷ ከተሰማማን በቂ አይደለም ወይ?” በማለት በቀላሉ ራሳቸውን አሳምነው በዝሙት የሚወድቁ ወጣቶች አሉ። አንድ ጊዜ በዚህ ዓይነት ፈተና የወደቀ ወንድም ሲያጫውተኝ እንዲህ አለኝ። “እኔና እህቱ እከ ሊት በጣም እንዋደዳለን። በእሁኑ ጊዜ ሠርግ ለመደዝገጥ አቅም ስለሌለን፤ ያለችንን ሳንቲም አጠራቅመን ቀለበት ገዝንና ኮካ ኮላችንን ይዘን እኔና እርሷ ብቻ ቁጭ ብለን ቃል ኪዳን ተለዋውጠን አንድ ግታ ጋብቻችንን ፈጸምን። ሰው ካልተሰበሰበና ሕዝቡን ደግሰን ካላበላን አልተገባንም ግለት ነው እንዴ?” አለኝ። እነዚህ ሁለት ወጣቶች ከላይ ባየነው ሁኔታ ተጋብተናል ብለው አወጁ። በዚህ ምክንያት በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ትልቅ ችግር ተፈጠረ። ጋብቻ በዚህ ሁኔታ የሚመሠረት ከሆነ፤ ወጣቶች የሥጋ ፈተና ሲያይልባቸው ፍላጎታቸውን ለማሟላት አቋራጭ መንገድ መፈለጋቸው አይቀርም። የሚያሳዝነው እነዚያ በሁለት ኮካ ኮላ ተጋባን ያሉት ወጣቶች በአንድ ዓመት ጊዜ ውስጥ ልጅቷ ያንን ሰው ጥላ በመሄድ ጋብቻቸው በአጭሩ አስተመ።

የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት፤ የሁለት ሰዎችን ነፍስ በአንድ ላይ የሚያይዝ ዓይነት ትኛ ኃይል ነው። ከሩካቤ ሥጋ የበለጠ ሁለት ሰዎችን በአንድ ላይ ሊያቀራርብ ወይም ሊያያይዝ የሚችል ምንም ዓይነት ኃይል የለም። መጽሐፍ ቅዱስ “እኛም ሔዋንን አወቃት” (ዘፍ. 4፥1) ይላል። “አወቃት” የሚለው ቃል፤ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት መፈጸማቸውን የሚገልጽ ብቻ ሳይሆን፤ ከፍተኛ የሆነ የሰዎች ግንኙነትን (interpersonal communication) የሚገልጽ ነው። ግንኙነታቸው ወይም መተዋወቃቸው በቀላሉ ሊሰረዝ የሚችል አይደለም። ወንድና ሴት የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ከፈጸሙ በኋላ በሁለቱ ሰዎች መካከል ያለው ስሜት ምንጊዜም ከዚህ በፊት እንደ ነበረው ዓይነት አይሆንም። ተዋደው በቃል ኪዳን በተሳሰሩ በአንድ ወንድና በአንድ ሴት መካከል የሚፈጸመው የመጀመሪያው የሥጋ ግንኙነት፤ ፍጹም ልዩ የሆነ ደስታ ያለበት እንዲሆን እግዚአብሔር ያቀደው ነው። ሁለቱን የሚያስተሳስራቸው፤ ጤናማ የሆነ ስምምነት ከተመሠረተ በኋላ፤ ንጹህና ቅዱስ እንዲሆን፤ ጠንካራ እንዲሆን እስልላጊው እንክብካቤ ሊደረግለት ይገባል። ይሄም በሁለቱ በኩል እርስ በርስ መተማመንና መከባበር አንዲኖራቸው በማድረግ ነው። በሁለቱ መካከል ያለው አንድነትና ግንኙነት አሳሳቢ ሁኔታ ላይ ሲሆን፤ በሩካቤ ሥጋ ግንኙነታቸው የሚኖራቸው ደስታና እርካታም በዚያው መጠን እየቀነሰ ይመጣል።

5. ከጋብቻ ውጪ የሚፈጽሙ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ዝሙት ነው

ዝሙት፣ ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ግንኙነት የሚያበላሽ፣ ቅድስናን የሚገድል ዓይነት ምርጫ ነው። የዝሙት ፈተና ያገባ፣ ያላገባ፣ የቆየና አዲስ ክርስቲያን በማለት ሰውን ሳይመርጥ ሁሉንም ይደፍራል። "እኔ በዚህ ፈተና አልሰናከልም" ብሎ በትምክህት የሚኖር ቢኖር፣ ጳውሎስ የሰጠውን ማስጠንቀቂያ ችላ ያለ ሰው መሆን አለበት (1 ቆሮ. 10፥12)። በዘመናችን ከጋብቻ ውጪ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነትን የሚፈጽሙ ሰዎች ቁጥር ከጊዜ ወደ ጊዜ እየጨመረ እንደሄደ ግልጽ ነው።

...በቅርቡ አሜሪካ ውስጥ የተደረገው ጥናት እንደሚያሰራዳው በአንድ ሳምንት ውስጥ 35 ሚሊዮን አሜሪካኖች ከጋብቻ ውጪ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት እንደሚፈጽሙ ታውቋል።

...በጥናት የተደረሰበትም ባይሆን በኢትዮጵያውያን መካከልም ክርስቲያን ሆነው ዝሙትን የሚለማመዱ እንዳሉና ቁጥራቸውም እያደገ መምጣቱን አንዳንዶች ይናገራሉ።

ዝሙት፣ የድብቅ ኃጢአት ስለሆነና በአደባባይ የማይታይ በመሆኑ እንዲሁም ክርስቲያኖች ድካማቸውን በድፍረት ስለማይገልጹት ብቻ ችግሩ የሌለ ሊመስል ይችላል። ዓይነቱና መጠኑ ይለያይ እንጂ፣ ሥጋ ለባሽ የሆነ ሰው ሁሉ የሥጋ ፍትወት ፈተና አለበት። አንዳንዶች ያልተረዱት ነገር ቢኖር፣ መፈተን ኃጢአት አለመሆኑን ነው። "ፈተና" ኃጢአት እንድንሠራ መጋባዝ ነው። ይሁን እንጂ፣ ፈተና ፈጽሞ እንዳይደርስብን የማድረግ ችሎታ የለንም። ሰይጣን በፈለገበት ጊዜና ቦታ፣ በፈለገው መንገድ ሊፈትነን ይችላል። የፈተናውን ዓይነትም ሆነ ጊዜ መምረጥ አንችልም። ሰይጣን እኛን ለመጣል በተለያዩ አቅጣጫ ያለመ ታከት ከፍተኛ ጥረት ያደርጋል። ይሁን እንጂ፣ አንገታችንን እንቆ ኃጢአት የማስደረግ ኃይልና ችሎታ ግን የለውም። ኃጢአት የመሥራት ውሳኔው የእኛው የራሳችን ነው። ኃጢአት የሚሆንብን ስንፈተን ባይሆን፣ ለፈተናው እጆቻችንን ስንሰጥ ብቻ ነው። ደስ የሚለን፣ ለሥጋ ፈተና "እምቢ" የምንልበትን ኃይል ጸጋ እግዚአብሔር የሰጠን መሆኑ ነው።

የሥጋ ፈተና ከምኞት ይጀምራል። እንስሳት በውስጣቸው አንድ ነገር የመፈለግ ግፊት እንዳላባቸው ሁሉ፣ ሰውም አለው። አንዳንድ ጊዜ በሰው ላይ የሚታየው ፍትወት "እንስሳዊ ግፊት" በሚል የቅጽል ስም ይጠራል። እንስሳት የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ፍላጎታቸው የሚፈጠረው በእንስሳቸው ውስጥ ተምረውት ባይሆን፣ በተፈጥሮ የሚያገኙት (instinct) ነው። ለምሳሌ፣ ወንድ ውሻ ሌላ ሴት ውሻ ሲያይ፣ ፍላጎቱ የሚቀስቀሰው በእንስሳቱ ቆንጆ ሴት ውሻ መሆኗን ተረድቶ ባይሆን፣ በማሽተት ወይም በጠረን ብቻ ነው። የሰው የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ፍላጎት የሚፈጠረው ግን በእንስሳቱ በተለይ "ኮርቲክስ" ተብሎ ከሚጠራው አዲስ ነገር መማር ከሚያስችለው የአንጎል ክፍል ተረድቶ ነው። ብሩህ አንጎል ስላለው

የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት መቼ? እንዴት? የት? እንዲሁም ከግን ጋር? መፈጸም እንዳለበት ወይም መፈጸም እንደሌለበት መወሰን ብቻ ባይሆን፣ ለሚቀርብለት ፈተናም "እኒ!" ወይም "እምቢ!" ማለት ይችላል። ስለዚህ ሰው የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ፍላጎቱ በተቀሰቀሰ ጊዜ ሁሉ እንደ ዝቅተኛ እንስሳ ለግፊቱ ራሱን መስጠት የለበትም። ሰው በውስጡ ባለው ንጥረ ነገር (ሆርሞን) ብቻ የሚመራ ስላልሆነ፣ "አልፈጽምም" ብሎ ራሱን የመግታት ኃይል አለው። ስለዚህ አንዳንዶች የሩካቤ ሥጋ ባይፈጽሙ መኖር የማይችሉ ይምስላቸው እንጂ፣ ሰው ከመረጠ ዕድሜውን ሙሉ ድንግል ሆኖ ወይም ባያገግ እስከ መጨረሻው መዝለቅ ይችላል። የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ምኞት (lust) የተራ እንስሳዊ የተፈጥሮ ግፊት አይደለም። የትኛውም እንስሳ ቀንና ማታ ስለ ሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ቁጭ ብሎ እያሰብም፣ ፍላጎቱ የሚቀስቀሰው፣ ፍላጎቱን ሊቀስቅስ የሚችል እንስሳ በእካባቢው ባለበት ጊዜ ብቻ ነው። የሰው ፍላጎት ግን ተቃራኒ ጽኑ ያለው ሰው በእካባቢው ባይኖርም ምኞቱ (ፍላጎቱ) ሊቀስቅስ ይችላል። ምኞት ወይም ፍትወት (lust) ሌላ ነገር ባይሆን የሩካቤ ሥጋ ግንኙነትን በተግባር ለመፈጸም መፈለግ ነው። በትክክል ከለኛው መንገድ ከሆነ መፈለግ ወይም መመኘት መጥፎ አይደለም። ባል ከሚሰቱ፣ ሚስትም ከባሏ ጋር የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ለመፈጸም በፈልጉ ኃጢአት አይደለም። ከዚያ ውጪ ግን፣ ቅድስናቸውን የሚበልዝ ኃጢአት ይሆንባቸዋል።

6. ብልትን ነካክቶ ዘርን በማፍሰስ ስሜትን ማርካት (Masturbation) ኃጢአት ነው

ከተቃራኒ ጽኑ ጋር ሥጋዊ ግንኙነት ሳያደርጉ በሥጋ ኃጢአት ውስጥ የሚኖሩ ክርስቲያኖች አሉ። ይኸውም፣ ብልትን ነካክቶ ዘርን ለማፍሰስ ስሜትን በማርካት ነው። ይህን ዓይነት ኃጢአት በእማርኛችን መጠሪያ ስም የለውም። በእንግሊዝኛ "ማስተርቤሽን" (Masturbation) የሚለው ቃል ነው። "ማስተርቤሽን" ማለት ከተቃራኒ ጽኑ ጋር ባይገናኙ የራሱን ፍላጎት በራሱ ማርካት ማለት ነው። ኢትዮጵያውያን ገልጠው ለመናገር ይፈሩ እንጂ፣ ችግሩ በነጮች ላይ ብቻ ያለ ችግር አይደለም።

...አሜሪካን አገር በወንዶች መካከል 90% (ከመቶ ዘጠና)፣ ከሴቶች ደግሞ 50% (ሃምሳ ከመቶ) የማስተርቤሽን ልምምድ እንዳላቸው ታውቋል።

...በእኛ በኢትዮጵያውያን መካከል ምን ያህል ተለማምዶት ይሆን? ድብቅ ኃጢአት በመሆኑ ምን ያህል የዚህ ልምምድ እንዳለው አይታወቅ እንጂ፣ ብዙዎች የዚህ ችግር እንዳላባቸው ግልጽ ነው።

ቤተ ክርስቲያን ለዚህ ችግር መልስ ካልሰጠች፣ ወይም በግልጽ "ኃጢአት" ነው ብላ ካሰበተማረች ክርስቲያኖች መልስ ፍለጋ ወደ ዓለም መሄዳቸው አይቀርም። መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ ስለ "ማስተርቤሽን" አይናገር እንጂ፣ በእግዚአብሔር ዘንድ አሳፋሪ የሆነ ኃጢአት እንደሆነ እናውቃለን። ፍትወት (lust)

ሳይቀላቀልበት ወይም ሳይኖርበት "ማስተርቤሽን" መለማመድ ስለማይቻል፤ ፍትወት ደግሞ የሥጋ ሥራ በመሆኑ ኃጢአት ነው (ገላት. 5፥19)። ማስተርቤሽን ኃጢአት መሆኑን መለኪያው "ምኞት" ነው። "ወደ ሴት ያየ ሁሉ የተመኛትም ያን ጊዜ በልቡ ከእርሱም ጋር አመንዝሯል" (የማቴ. 5፥28) ይላል። "ማስተርቤሽንን" የሚለውም ሰዎች በአዕምሯቸው የሌላ ሰው ስዕል ይዘው ስለሆነ፤ በዚህ ዓይነት ኃጢአትን እየተለማመዱ ነው። "ማስተርቤሽን" ባርነት ነው። ሰው ከሥጋ ምኞት መላቀቅ ሲያቅተው ለዚህ ኃጢአት ባሪያ ይሆናል (ሮሜ 6፥12-13፥ 1 ቆሮ. 6፥12)። አልፎ አልፎ አንዳንድ ክርስቲያኖች "ከማስተርቤሽን" ሱስ መላቀቅ ያቃታቸው፤ ምክር ፍለጋ የሚጽፋልን አሉ። እማኞች ለዚህ ችግራቸው መልስ የሚሰጣቸው ወይም የሚመክራቸው ሲያጡ፤ በውስጣቸው የሚፈጠረው ትርምስና ትግል ያይልና ተስፋ ቆርጠው ከክርስትና እምነት ስለሚሸሹ፤ ስለ "ማስተርቤሽን" ቤተ ክርስቲያን ምዕመኖቿን በግልጽ መምከርና ማስተማር አለባት። ለመሆኑ "ከማስተርቤሽን" ኃጢአት እንዴት ነጻ መሆን ይቻላል?

1ኛ/ ኃጢአት መሆኑን ማመንና መቀበል ያስፈልጋል። ሰው በሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ውስጥ ያለውን ደስታ ትክክል ባልሆነ መንገድ እንዲያገኝ የእግዚአብሔር ዕቅድ እንዳልሆነ ማወቅ ይጠቅማል። እማኝ ማስተርቤሽን ኃጢአት መሆኑን ካሳመነ፤ ምንም ዓይነት እርምጃ መውሰድ አይችልም።

2ኛ/ ከዚህ መጥፎ ልማድ ለመውጣት ዛሬውኑ ውሳኔ ማድረግ አለበት። ነጻ ለመሆን መፈለግ ብቻሳይሆን፤ ቁርጥ ያለ ውሳኔ ማድረግ አስፈላጊ ነው።

3ኛ/ እማኝ አዕምሮውን መጠበቅ አለበት። ሁልጊዜ መንፈሳዊ ጦርነት የሚካሄደው በሰው አዕምሮ ውስጥ በመሆኑ፤ ማንኛውም እማኝ አዕምሮውን መጠበቅ ያስፈልገዋል። እማኝ ንጹህ ያልሆነውን ሀሳብ በማሰብ ብዙ ከቆየ፤ ራሱን ለጠላት አጋልጦ መስጠቱ ስለሚሆን በቀላሉ ይሸነፋል። ስለሆነም ያልጸዱ ሀሳቦች አዕምሮውን ሲከቡት በእግዚአብሔር ቃል መከላከል አለበት።

4ኛ/ የሥጋ ፍላጎቱን የሚቀስቅሱትን፤ ቅድስና የሌላቸውን ነገሮች ለምሳሌ ወሲባዊ ጋዜጠኝነት መጽሔቶችና የቴሌቪዥን ፕሮግራሞችን ከመመልከት ራሱን መጠበቅ አለበት።

5ኛ/ ፈተና ውስጥ ሲከቱት ከሚችሉ ሁኔታዎችና አካባቢዎች መሸሽ አለበት።

6ኛ/ ጸምና ጸሎት አስፈላጊ ነው።

7ኛ/ የሌሎችን ሰዎች ዕርዳታ መፈለግ ይጠቅማል።

7. የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት "ሱስነት" ይኖረው ይሆን?

ዓለማችን ሕገ ወጥ የሆነ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት የሚፈጽሙ ሰዎች የበዛበት ዓለም ነው። ሕገ ወጥ የሆነ ስንል፤ የጋብቻ ቃል ኪዳን ከሌላቸው ሰዎች ጋር የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት የሚፈጽሙ ማለታችን ነው። ይህን ዓይነቱ ግንኙነት ትክክል አለመሆኑን ሐዋርያው ጳውሎስ ሲገልጽ፤ "ከውነታችሁ የክርስቶስን አካል ከፍል መሆኑን ታውቁ የለምን? ታዲያ የክርስቶስን አካል ከፍል ወሲጆ የአመንዝራ ሴት አካል ከፍል እንዲሆን ሳይሆን ይገልጻል? ከቶ አይገባም! ከአመንዝራ ሴት ጋር በጥብረ ሥጋ የሚተባበር ሰው ከእርሱም ጋር አንድ አካል መሆኑን ታውቁ የለምን?" ይላል (1 ቆሮ 6፥15-16)። ከጋብቻ ውጪ የሚፈጸም የግብረ ሥጋ ግንኙነት፤ የእርስ በርስ ፍቅር፤ እኩልነትና ኃላፊነት፤ እንዲሁም ሙሉ መስጠት የሌለበት፤ ግንኙነት ነው። አንድ ሰው ካላገባት ሴት ጋር የግብረ ሥጋ ግንኙነት ሲፈጽም፤ ከእርሷ ጋር የአንድ አካል ከፍል እንደሆነ ጳውሎስ ይገልጻል። ይህ መሆኑን የምናውቀው የእግዚአብሔር ቃል "...ሁለቱም አንድ ይሆናሉ" (ዘፍ. 2፥24) ስለሚል ነው። አዳምና ሔዋንን በገነት አንድ ያደረጋቸው እግዚአብሔር ነው። ማንኛውም ዓይነት የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ሁልጊዜ ወንድምና ሴትን ሥጋቸውን፤ መንፈሳቸውንና ነፍሳቸውን እንድ ያደርጋል። በጋብቻ ቃል ኪዳን ካልተሳሰሩት ጋር የሚደረግ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ሕገ ወጥ መሆኑ ብቻ ሳይሆን፤ የእግዚአብሔርን ዓላማና ዕቅድን ይቃረናል። አንድ ጊዜ ሕገ ወጥ የሆነ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት የፈጸመ ሰው፤ በአንድ ጊዜ ብቻ አያበቃም። ሁልጊዜ ግንኙነቱን መቀጠል ይፈልጋል። ከዚያች ሴት ጋር ካልሆነለት እርሷን የሚተካ ሌላ ሴት ይፈልጋል። አንድ ጊዜ አንድ ሰው፤ በቃል ኪዳን ያገባት ሚስቱ በሠርጉ ዕለት ድንግል ሆና ስላላገኛት በጣም ተብላጭቶ "ብድራን መመስሰ አለብኝ" በማለት በማግሥቱ ከቤቱ ወጥቶ ከአመንዝራ ሴት ጋር የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ፈጸመ። ያ ሰው በአንድ ጊዜ ብቻ አላበቃም። ሱስ ስለሆነበት እየተደበቀ በሳምንት ውስጥ ሦስትና አራት ጊዜ ከአመንዝራ ሴቶች ጋር የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ይፈጽም ነበር።

በአሁኑ ጊዜ በምዕራቡና በሰለጠነው ዓለም፤ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ሱስ ስላለባቸው ሰዎች ብዙ ይጻፋል። ለሥጋ ፍትወት ባሪያ መሆን የሚጀምረው ሕገ ወጥ የሆነ ግንኙነት በፈጸሙበት በመጀመሪያው ቀን ነው። ሕገ ወጥ የሥጋ ግንኙነት የሚፈጽሙ ሰዎች፤ በዚህ ተግባር ውስጥ እንዲቀጥሉ የሚያደርጋቸው፤ ማግኘት የማይችሉትን እርካታ ለማግኘት ሲታገሉ ነው። ሕገ ወጥ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት፤ እውነተኛነት ያለውን የፍቅር ስሜት ለመግለጽ ሳይሆን፤ ከውስጥ የሚሰማቸውን ባዶነት ለማርካት ወይም ለመሙላት፤ ሱስ እንደሚያሰይዝ ዕጽ (drug) ለመጠቀም ነው። ብዙ ሰዎች በሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ውስጥ ፍቅርንና ተቀባይነትን ለማግኘት ይፈልጉ እንጂ፤ በዚያ ውስጥ አያገኙትም። ለምሳሌ፤ ከሥጋ አባቷ ፍቅርና ተቀባይነትን አጥታ ያደገች ሴት ልጅ ትልቅ ስትሆን፤ ከሌሎች ወንዶች ለማግኘት ትፈተናለች። ጊዜ ወስዳ ከፈለገች፤ ፍላጎቷን የሚያሟላት ወንድ የምታገኝ መስሎ ይሰማታል። በየጊዜው በመንገዱ አዳዲስ ወን

ዶች ሲያጋጥሟት፤ “ይሄኛው ከሌሎች ሁሉ የተለየ ነው” ብላ ታስባለች። ጥቂት ካየችው በኋላ ከሌሎች የተለየ እንዳልሆነ ትገነዘብና የነበራትን ግንኙነት ትወርዛለች። በውስጧ የሚሰማት ባዶነትና የበደለኛነት ስሜት በጨመረ ቁጥር፤ ይሆናል ብላ የምታስበውን ወንድ እስከታገኝ ድረስ ሕገ ወጥ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት በማድረግ ፍለጋዋን ትቀጥላለች። እንዲህ ዓይነቷ ሴት፤ እውነተኛ ፍቅርና ተቀባይነትን የማታገኘው፤ ጤናማ ባልሆነ ሥፍራና ሁኔታ በመፈለግ ነው።

በሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ኃጢአት ወድቀው እውነተኛ ንስህ ገብተው ጌታ ይቅርታ ከሰጣቸው ሰዎች መካከል ጎልቶ የሚታየው ንጉሥ ዳዊት ነው። ዳዊት ይቅርታን ለማግኘት ከልቡ “...እኔ ያመጃሁት በአንተ ላይ ነው-፤ የበደልሁትም አንተን ብቻ ነው-፤ አንተ የምትጠላውን ነገር አደረግሁ...” (መዝሙር 51) በማለት በጌታ ፊት የንስህ ለቅሶ አለቀለ። እግዚአብሔርም ሙሉ የሆነውን ይቅርታ ሰጠው። ይህን ሰንል ኃጢአቱ ዋጋ አሳስቧልውም ማለት አይደለም። አንዳንድ ሰዎች ሕገ ወጥ የሆነ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት መፈጸማቸው ተሰምቷቸው፤ ኃጢአታቸውን ከተናዘዙና ባሕሪያቸውን ለመለወጥ ፍላጎታቸውን ከገለጹ በኋላ ተመልሰው ተመሳሳይ ኃጢአት ውስጥ የሚወድቁት በሩካቤ ሥጋ ሱስ በመያዛቸው እንደሆነ የሥነ ልቦና ምሁራን ይገልጻሉ። “የሩካቤ ሥጋ ሱስ” ልክ እንደ መጠጥ፤ እንደ አደንዛዥ ዕጽ አሥር የመያዝ ኃይል ስላለው በቀላሉ መላቀቅ አስቸጋሪ ነው። አንድ ጊዜ፤ አንድ ክርስቲያን ሰው ትዳር ያለው ሰው ቢሆንም፤ ቤተ ክርስቲያኑ ውስጥ አንዲት ሴት ወድዶ በድብቅ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ይፈጽም ነበር። ሚስቱ ሁኔታውን ጠርጥራ ፊት ለፊት ሲታነጋግረው፤ ፍጹም አላደረግሁም ብሎ ካደ። እንዲያውም “ዋሽቴሽ እንደሆነ እግዚአብሔር በሞት ይቅጠፈኝ...” ብሎ ማለላት። እግዚአብሔር “በሞት ይቅጠፈኝ” እንዳለው በሞት ሰላልቀጠ ፈው፤ ከሴትየዋ ጋር ማመንዘሩን ቀጠለ። ይሁን እንጂ፤ በመጨረሻ ኃጢአቱ እየቆረቆረውና የበደለኛነት ስሜት እያስጨነቀው መኖር ሰላቃተው፤ አንድ ቀን እያለቀሰ ኃጢአቱን ሳይደብቅ ገላጦ በመናገር ሚስቱንና እግዚአብሔርን ይቅርታ ጠየቀ። ከሚስቱ ጋር እውነተኛ የሆነውን እርቅ እየፈለገ፤ በሌላ በኩል ግን በድብቅ ከዚያችው ሴት ጋር ያለውን ግንኙነት ቀጠለ። በመጨረሻም ሚስቱን ትቶ ከዚያችኛዋ ሴት ጋር ተጠቃለለ። በኋላም ስለነበረበት ሁኔታ ሲናገር፤ “ልክ አለመሆኔን በደንብ አውቃለሁ። ይሁን እንጂ፤ ካለሁበት ሁኔታ ለመውጣት ፈጽሞ አቅምም ሆነ ጉልበት የለኝም። ምንም ዓይነት ዋጋ ቢያስከፍላኝም፤ ከእርሷ መላቀቅ በፍጹም አልቻልኩም” አለ። ይህንን ሰንሰማ፤ “የዚህ ሰው ችግር ዋና ምክንያት እውነተኛ ንስህ ሰላልገባ ነው” ማለታችን አይቀርም። ይሁን እንጂ፤ መርሳት የሌለብን ነገር ቢኖር ሕገ ወጥ በሆነ የሥጋ ግንኙነት ውስጥ የተሳሰሩ ሰዎች፤ እርስ በርሳቸው የተያያዙበት ግንኙነት ጠንካራ ስለሆነ፤ አንዱን ከሌላው ለማላቀቅ በጣም ከባድ መሆኑን ነው። ይሄ ከላይ ያየነው ሰው ከዚያች ሴት ጋር ለመላቀቅ ቢፈልግም፤ ኃይልና ጉልበት አልነበረውም። እርሷም ከእርሱ ለመላቀቅ ብትፈልግ በቀላሉ መላቀቅ አልቻለችም። ይህ ሰው ሚስቱን ፈትቶ

ያቺን ሴት ቢያገባትም፤ ጋብቻቸው ባጭር ጊዜ ውስጥ በሚያሳዝን ሁኔታ ፍርስርሱ ወጣ። ስለዚህ ከዚህ ኃይለኛ መጥፎ ጠባይ ለመላቀቅ ልዩ የሆነ ኃይልና ጸጋን ከእግዚአብሔር መቀበል ያስፈልጋል። አደገኛ የሚሆነው፤ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ኃጢአት ብዙ ጊዜ በአደባባይ ወይም በግልጽ የሚሠራ ኃጢአት ሰላልሆነ፤ ኃጢአታቸው በሌሎች እስካልታየና እስካልታወቀ ድረስ፤ ምንም አይደለም በማለት ተደብቀው ኃጢአት በመሥራት የሚቀጥሉ ከሆነ ነው። “አመንዝሮች የእግዚአብሔርን መንግሥት አያይም” ስለሚል፤ ቅድስና የሌለው ሕይወት እየኖሩ፤ ኃጢአታቸውን ማንም ሳያውቅ፤ ቤተ ክርስቲያን እየተመላለሱ፤ መንፈሳዊ አገልግሎት እየሰጡ እነርሱ ግን የጠፉ፤ ራሳቸውን ለገሀነመ እሳት የሚያዘጋጁ እንዳይሆኑ መጠንቀቅ አለባቸው። እንደነዚህ ዓይነቶቹ “ክርስትና ያለቅድስና” እንደማይቻል እውቀው፤ ንስህ ገብተውና ራሳቸውን አስተካክለው በጌታ ፊት መመላለስ አለባቸው። ካልሆነ ግን አንድ ቀን በጌታ ፊት ሲቀርቡ የሚፈረድባቸው መሆኑ ማወቅ አለባቸው።

ዕውቀት የማያስፈራው ቅድስና

“ሰው ተና መሳሉ የሚታይ መንገድ አለ፤ በመጨረሻ ግን ወደ ሞት ያደርሳል።”
(ምሳሌ 14፥12)

“እናንተ መካከል ጥበቃና አስተዋይ የሆነ ሰው ግን ነው?
ሥራውን ከጥበብ በሆነ በመልክም አድርጎ ያሳይ።”
(ያዕቆብ 3፥13)

በራሳቸውም ሆነ በሌሎች ሰዎች ሕይወትና ንብረት ላይ እደጋ ሳያደርሱ መኪናቸውን እንዴት በጥንቃቄ መንዳት እንዳለባቸው ልጆችን ማስተማርና መመሪያ መስጠት ምን ያህል ከባድ እንደሆነ ልምምዱ ያላቸው ወላጆች ያውቃሉ። ከልጆቹ መካከል በተለይ ሙሴ መኪና ለመንዳት ከሚችልበት ዕድሜ ደርሶ በነጻነት የሚነጻበትን ቀን በናፍቆትና በጉጉት ይጠብቅ ነበር። ጊዜው መድረሱ አይቀርምና ሙሴ 16 ዓመት ሆኖት የመንዳት ልምምድ ማድረግ ጀመረ። የመኪናውን መሪ እንዲይዝ ከመፍቀዱ በፊት በቅድሚያ ይጠቅመዋል ብዬ ያሰብኩትን እንዳንድ ምክርና መመሪያ ሰጠውት። “...አትፍጠን፤ ከኋላህ ያለው መኪና እንዳይገደብ ወዴት እንደምትታጠፍ ቀደም ብለህ ምልክት አሳይ... ዓይንህን ከመኪናህና ከመንገዱ ላይ አታንሳ... ስትጠመዝዝ ከመሰመር እንዳትወጣ እግርህን ፍሬን ላይ አድርገህ አብርድ... በየመንገዱ የሚገኙትን የትራፊክ ምልክቶችን ችላ አትበል...” እነዚህና እነዚህን የመሳሰሉ ጠቃሚ የሆኑ መመሪያዎችና ምክሮችን እንዲከተል አጥብቄ አሳስብኩት። ከብዙ ትግል በኋላ መንጃ ፈቃዱን አግኝቶ ራሱን ችሎ መንዳት ጀመረ። በወቅቱ አሳብ የሆነበኝ፤ ሙሴ ራሱን ችሎ መንዳት

ሲጀምር የሰጠውትን መመሪያና ምክር ጠብቆ በጥንቃቄ ይነጻል ወይ? የሚል ነበር። እንደ ፈራሁትም ሙሴ የሰጠውትን መመሪያና ምክር በተግባር ላይ ባለማዋሉ፤ በተደጋጋሚ የመኪና ግጭት ደረሰበት። በወቅቱ በሌላው ሰው መኪና ላይ ለደረሰው ጉዳት ወጪውን ኢንሹራንሱ ይክፈል እንጂ፤ በዓመት የሚከፍለው የኢንሹራንስ ዋጋ በጣም ከፍ እንዲል ምክንያት ሆኖበታል። በዕድሜና በአዕምሮ ከበለለ በኋላ የተሰጠውን ምክር በተግባር ላይ ማዋል ባለመቻሉ ምክንያት የሠራቸው ስህተቶች ምን ያህል ከፍተኛ ዋጋ እንዳስከፈሉት እያስታወሰ ብዙ ጊዜ ራሱን ይታዘባል።

ከሙሴ ጋር የነበረኝ ይህን ዓይነት ልምምድ፤ በግል መንፈሳዊ ሕይወቴም ሆነ ለማስተምረው ትምህርት ጥሩ ምሳሌ ሆኖኛል። ሰማያዊው አባታችን በቃሉ ውስጥ ለእኔና ለእናንተ ብዙ ጠቃሚ የሆኑ መመሪያዎችና ምክሮችን ሰጥቶናል። ይሁን እንጂ፤ የሰጠንን መመሪያዎች በተግባር ላይ በማዋል ፈንታ በራሳችን ፈቃድና ውሳኔ ለመመራት በመሞከራችን፤ በሕይወታችን ውስጥ ልናስወግዳቸው ያልቻልናቸው ልዩ ልዩ ጉዳቶች ደርሰውብናል። እንዳንደቻችን በትምክህተኝነት መንፈስ ተሞልተን “ማንም ይህንና ያንን አድርግ እንዲለኝ አልፈልግም።” የራሴን ሕይወት ጥሩ አድርጌ ለመምራት ብቃት አለኝ፤ ...በዚህ ዓለም ውስጥ የምኖረው ኑሮ ምንም ዓይነት መንፈሳዊነት ስለሌለው፤ እግዚአብሔርን አያገባውም፤ ጣልቃ ገብቶ እንዲወሰንልኝ አልፈልግም፤... ተምራለሁ፤ አውቄአለሁ፤ የማንም ዕርዳታ አያስፈልገኝም” በማለት በእንዳንድ ውሳኔዎቻችንና እንዲሁም በምናደርጋቸው ነገሮች ላይ እግዚአብሔርን ሳናስገባ የራሳችንን ሕይወት ለመምራት የቃጣንበት ጊዜ አለ። ያም በመሆኑ ያልጠበቅናቸው ብዙ ነጂ የሆኑ ነገሮች በሕይወታችን ደርሰውብናል። የሚያሳዝነው በትምክህተኝነት መንፈስ ተሞልተን፤ በወሰንናቸው ውሳኔዎች ምክንያት ከፍተኛ ጉዳት ደርሶብን፤ ተላልጠንና ቆስለን ያየነው ቢሆንም፤ ያ ያለፈው መጥፎ ልምምዳችን ለሃራውና ለነገው ሕይወታችን ጠቃሚ ትምህርት ትቶልን ያላለፈ መሆኑ ነው። በፍቅርና በርህራሄ የተሞላው እግዚአብሔር የሚሰጠንን የሕይወት መመሪያ ለመቀበልና እንዲሁም በተግባር ላይ ለማዋል እኔና እናንተ ለእግዚአብሔር ምን ያህል አስቸጋሪዎች ሆነንበት ይሆን? ችግራችን ያለማወቃችን ብቻ ሳይሆን፤ ያወቅነውን በተግባር ላይ ለማዋል ፈቃደኞች አለመሆናችን ጭምር ነው።

ማንኛውም መኪና እገኝከካሪ፤ መኪናውን በትክክል ለመንዳት፤ ራሱንና ሌሎቹን ከጉዳት ጠብቆ መኪናውን ለማገኘቱ እንዲችል፤ ከሚመለከታቸው ክፍሎችና ባለሥልጣናት የሚሰጡትን እንዳንድ መመሪያዎችና ትዕዛዞችን መጠበቅ እንዳለበት የታወቀ ነው። ከሕግና ከደንብ ውጪ መኪናውን ቢያስከረክር፤ እንዳጋጣሚ ሆኖ በራሱም ሆነ በሌሎች ሰዎች ሕይወትም ሆነ ንብረት ላይ ምንም ዓይነት አደጋ ባያደርስም፤ የወጣውን ሕግ ባለመጠበቁ ብቻ በጥፋቱ መጠን ተመጣጣኝ የሆነ ቅጣት እንደሚደርስበት የታወቀ ነው። ልክ እንደዚሁ፤ ማንኛውም ሰው በዚህ ዓለም ውስጥ ሲኖር፤ ኑሮው የተሳካና ፍሬያማ እንዲሆን፤

በወረቀት ላይ የሰፈሩትንና ያልሰፈሩትን ልዩ ልዩ የሕይወት መመሪያዎችንና ሕጎችን መጠበቅ እንዳለበት የታወቀ ነው። ከተሰጠው መመሪያና ሕግ ውጪ ቢኖር ግን፤ በሕጉ መሠረት የሚቀጣ መሆኑ ብቻ ሳይሆን፤ በሕይወቱ ላይ ይህ ናሉ ብሎ ያልጠበቃቸው አንዳንድ ጉዳዮች ሊደርሰበት እንደሚችል ያውቃል። ብዙዎች በመንገዳቸው ላይ የሚያጋጥሟቸውን ችግር፤ በተለይ ጠመዝግሳቸውን፤ ቁልቁለቱንና ዳገቱን እንዴት መውጣት እንዳለባቸው ባለማወቃቸው ምክንያት አንዳንድ ትክክል ያልሆኑ እርምጃዎችን በመውሰዳቸው ብዙ ነገር በሕይወታቸው ተበላሽቶባቸዋል። እንዲሁም የትሰጣቸውን ማለጠንቀቂያ ችላ በማለት፤ በተከለከለ መንገድ በመሄዳቸው ብዙ ጌዳት እንደደረሰባቸው፤ ዕድገታቸውንም ወደ ጓላ እንዳስቀረባቸው ይመስክራሉ። እንደ ገና የመኖር ዕድል ቢኖራቸው፤ ብዙዎች ከዚህ በፊት በሄዱበት መንገድ ተመልሰው እንደማይሄዱበት፤ ቀደም ሲል የመረጡትን ምርጫ መልሰው እንደማይመርጡ፤ ቀደም ሲል የወሰኑትን ዓይነት ውሳኔ እንደማይወስኑ ይናገራሉ። የሚያሳዝኘው ግን አንዳንዶች ያለፈው ስህተታቸው፤ ዛሬ ለሚወስኑት ውሳኔ ትምህርት እንዲሆናቸው የማይጠቀሙበት መሆናቸው ነው። “ትላንት በመንገዱ ላይ ያደናቀፈኝ ድንጋይ መልሶ እንዳያደናቅፈኝ፤ ትላንት ያንሸራተተኝ መንገድ፤ ዛሬ እንደገና አንሸራትቶ እንዳይጥለኝ መጠንቀቅ አለብኝ” አይሉም።

በዚህ ዓለም ውስጥ የሚያጋጥሙንን ችግሮች ሁሉ ለመፍታት ያለን ዕውቀትም ሆነ ጥበብ በጣም የተወሰነ በመሆኑ፤ ሁሉን ከሚያውቅ እግዚአብሔር የሚፈልቅ እውነተኛና ሰማያዊ የሆነ ጥበብና ዕውቀት ሁላችንም ያስፈልገናል። በሕይወታችን ትክክለኛ ያልሆነ ምርጫ በመምረጥ፤ ትክክለኛ ያልሆነ ውሳኔ በመወሰን ጉዳት ላይ እንዳንወድቅ፤ እግዚአብሔር ሰማያዊ የሆነውን ጥበብን በመስጠት ሊረዳን ፈቃደኛ ነው። ነገር ግን፤ የእግዚአብሔር ጥበብ ምን እንደሆነ በትክክል ተረድተን እርሱ በሚሰጠን ጥበብ ካልተጠቀምን፤ በመንፈሳዊ ሕይወታችን እንደሚገባው ማደግና መብሰል አንችልም። እግዚአብሔር በቃሉ ውስጥ የሚሰጠንን መመሪያ ከተቀበልን፤ የግል ሕይወታችንን እንዴት መምራት እንዳለብን፤ በየትኛው አቅጣጫ መሄድ እንደሚገባንና እንደማይገባን፤ መቼ መሄድና መቼ መቆም፤ እንዲሁም መቼ መሮጥና መቼ ቀስ ብለን መሄድ እንዳለብን እናውቃለን። በራሳችን ዕውቀትና ጥበብ ሳንደገፍ፤ እግዚአብሔር በሚሰጠን ጥበብ ብቻ ከታመንን፤ ትክክለኛ የሆነ ምርጫ መምረጥና መወሰን የሚያስችለንን ዕውቀት ይሰጠናል። ሕይወታችንን በጥሩ ሁኔታ መምራት እንድንችል እርሱ የሚሰጠንን ጥበብ በዕለታዊ ሕይወታችን ውስጥ ሁልጊዜ እንድንጠቀምበት እግዚአብሔር ይፈልጋል። እዚህ ላይ የእኔና የእናንተ ችግር ሁለት ዓይነት ነው፤

አንደኛው፤ የራሳችን መንገድ፤ ያወጣው መመሪያ “...ትክክል ነው...” በማለት መሥመር የለቀቀውን አቋማችን ለመለወጥ ፈቃደኞች አለመሆናችን ነው። ለዚህ ነው ጠቢቡ ሠለሞን “**ሰው ተና መላኩ የሚታይ መንገድ ለላይ በመሠረት ግን ወደ ሞት ያደርሳል**” (ምሳሌ 14፥12) በማለት ሊያሰጠ ነቅቱን የሞከረው።

ሁለተኛው ችግራችን፤ “ጥበብ አለኝ፤ የማደርገውን አውቃለሁ...” ማንም

እንዲወስንልኝ አልፈልግም... እድገአለሁ፤... የማንም ምክርና አሳብ እያሰፈልገኝም...” ማለታችን ነው። ይሁን እንጂ፤ ዕውቀታችን በምንኖረው ዕለታዊ ኑሯችን ውስጥ አይታይም። ለዚህ ነው ያዕቆብ “**ከእናንተ መካከል ጥበብኛና አስተዋይ የሆነ ሰው ግን ነው? ሥራውን ከጥበብ በሆነ በመልካም አኗኗር ያሳይ**” (ያዕቆብ 3፥13) በማለት የመከረን።

1. እውነተኛው ጥበብና ዕውቀት ምንጩ ከእግዚአብሔር ነው

ከመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች መካከል አንደኛው “**ጥበብን መናገር**” ሲሆን፤ ሁለተኛው “**ብዕውቀት መናገር**” ነው (1 ቆሮ. 12፥8)። በግሪክ ቋንቋ፤ “**ጥበብ**” የሚለውን ቃል “**ሶፊያ**” ሲለው፤ “**መናገር**” የሚለውን ደግሞ፤ “**ሎጎስ**” ይለዋል። “**መናገር**” የሚለው ማንኛውንም ዓይነት ንግግር ሳይሆን፤ መለኮታዊነት ያለውን ንግግር የሚገልጽ ነው። “**ሶፊያ**” የሚለው ቃልም፤ የሰው የተፈጥሮ ጥበብን የሚገልጽ ሳይሆን፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ፤ ወይም የመንፈስ ቅዱስን አሳብ ተረድቶ ለሰዎች የመግለጽ ችሎታ ነው። በአሁኑ ጊዜ በአዕምሮም ሆነ በመንፈሳዊ ሕይወታችን ብስለት በማጣት ምክንያት ብዙ ነገር በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሲበላሽ እና ያለን። አንድ ነገር አንዱ ካደረገ፤ ወይም በአንድ ዓይነት ልምምድ ውስጥ ሲያልፍ ካየ፤ ሌላውም እንደ እርሱ ያንን ማድረግ ያለበት ይመስለዋል። የጥበብ ስጦታቸውን በተግባር ላይ የሚያውሉ አማኞች በመጥፋታቸው፤ በቤተ ክርስቲያናችን ውስጥ የሚፈጠሩትን እንቅፋቶች መሥመር የሚያረዙበት መንገድ በማጣት፤ አማኞች እርስ በርሳቸው ሲከፋፈሉ ማየት በአሁኑ ጊዜ በጣም የተለመደ ሆኗል። በዚህ ነጥብ ላይ ሰፋ ያለ መረዳት ለማግኘት “የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎችን ማወቅና በእግዚአብሔር መጠቀም” የሚለውን መጽሐፈን እንድታነሱ እጋብዛችኋለሁ። በዓለም ውስጥ ሁለት ዓይነት ጥበብና ዕውቀት አለ። እነርሱም፤

1.1. የግለሰብ ጥበብና ዕውቀት

ጥበብና ዕውቀት ምን ያህል አሰፈላጊ እንደሆነ አለማወቅ፤ እግዚአብሔር እንድንገለግልበት የሰጠንን መልካም ስጦታ እንዳንጠቀምበት ምክንያት ይሆንብናል። ማንኛውም ሥጋ የለበሰ ሰው፤ ገና ሲወለድ ከእግዚአብሔር ከተሰጠው በቀር፤ የራሱ የሆነ ጥበብም ሆነ ዕውቀት የለውም። ከእግዚአብሔር ያገኘውን የማሰብ ችሎታውን ከሕይወት ልምምዱ ጋር በማያያዝ፤ በኑሮው ላይ የሚያጋጥሙትን ልዩ ልዩ ችግሮችና እንቅፋቶችን መፍታት ያስችለዋል። ይህን ዓይነቱ ጥበብ እግዚአብሔርን የሚቃወም ባለመሆኑ ልንሸሸው የሚገባ አይደለም። ይሁን እንጂ፤ ይሄኛው ጥበብ እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈልገውን (የሚጠይቀውን) እንድናውቅና እንድናደርግ የሚያስችለን አይደለም። ለዎች ከእግዚአብሔር ውጪ ሲሆኑ፤ እውነተኛውን ጥበብ ከየት ማግኘት እንደሚችሉ የማያውቁ መሆናቸውን መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። የዓለምን ጥበብ ከሚከተሉት ውስጥ፤ እውነተኛውን ጥበብ ሰላገጥና፤ የትኛው መልካም ወይም ክፉ እንደሆነ መለየት ስለማይ

ችሉ፡ “...ስታደርገው (ስትፈጽመው) ደስ ካለህ፤ ስህተት ሊሆን አይችልምና ደስ ያለህን አድርግ...” ብለው ያስተምራሉ። ይሁን እንጂ፤ ይህን ዓይነቱን መመሪያ የሚከተሉ ሰዎች ደስ ብሏቸው የፈጸሙት ነገር ልክ ከሆነ፤ ታዲያ ካደረጉት በኋላ ለምን ደስተኞች ሊያደርጋቸው አልቻለም? ደስ ያላቸውን ካደረጉ ሕይወታቸው ምስቅልቅሉ የሚወጣበት ምክንያት ምንድነው? ብለን መጠየቃችን አይቀርም።

ሥጋዊ ጥበብ “ለእምነት” ከሚሰጠው ቦታ ይልቅ፤ “ለሰሜት” የሚሰጠው ቦታ ከፍተኛ ነው። እግዚአብሔር በሚሰጠው መገለጥ ከመመራት ይልቅ ሰሜታችን እንዲቆጣጠረን ይሆናል። በዚህ ዓይነት “እግዚአብሔር ምን ይላል?” ብለን በመጠየቅ ፈንታ፤ “ሰሜቱ ይፈቅደዋልወይ? ሳደርገው ደስ ይለኛል ወይ?” ብለን እንጠይቃለን። እንዲህ ዓይነቱን ጥበብ በእግዚአብሔር ፊት ሞኝነት እንደሆነ ሐዋርያው ጳውሎስ ይናገራል (1 ቆሮ. 3፥19)። ከእግዚአብሔር የሆነው ጥበብ፤ ሰሜታችን ለእግዚአብሔር ሕግና መመሪያ መታዘዝ እንዳለበት ያውቃል። እግዚአብሔር እንደሚፈልገው ዓይነት ጥበብና ዕውቀት እንዲኖረን ከፈለግን፤ በእምነት እንጂ፤ በሰሜታችን መመራት የለብንም። ምድራዊ ጥበብ ሰዎችን ከእምነት ይልቅ በሰሜታቸው እንዲመሩ የሚያደርጋቸው ብቻ ሳይሆን፤ በራሳቸው ዕውቀትና ጥበብ ስለሚታመኑ እግዚአብሔርን ከሕይወታቸው ፈጽሞ ያሰወጣሉ። የእግዚአብሔር ቃል በሚለው ከመመራት ይልቅ ሰሜታቸውን ተከትለው መሄድ ይቀላቸዋል። ሐዋርያው ያዕቆብ የእግዚአብሔር የሆነውን ጥበብ፤ ከምድራዊው ጥበብ ጋር በማነጻጸር፤ “...እንዲህ ዓይነቱ ጥበብ የሚገኘው ከእምነት ከሥጋ ከሰሜት ነው እንጂ፤ ከእግዚአብሔር አይደለም። ቅንነትና ራስ ወዳድነት ባለበት ሰፍራ፤ ሁከትና ከፋ ሥራ ሁሉ ይኖራል። ነገር ግን ከእግዚአብሔር የሚገኘው ጥበብ በመጀመሪያ ገዥ ነው፤ ተገዥ ሰላም ወዳድና ደዝ ታላቅ፤ ያሕረት አድራጊ፤ ጥሩ ፍሬ የሞላበት፤ አድልዎና ግብዝነት የሌለበት ነው” ይላል (ያዕ. 3፥15-17)። እግዚአብሔር “...የጥበባችን ጥበብ አጠፋለሁ፤ የአስተዋጥችንም ግስተዋል እጥላለሁ...” (1 ቆሮ. 1፥19) ያለው፤ በዓለም ላይ ያለውን ማንኛውንም ዓይነት ጥበብ ማለቱ ሳይሆን፤ ከፋ የሆነውን ጥበብ እንደሆነ ማወቅ አለብን። ይህንን ጥበብ የሚቃወምበትም ዋና ምክንያት “እግዚአብሔር ዓለምን አልፈጠረም፤ ሰው መጥን የሚችልበት ሌሎች መንገዶች አሉት፤ ሰው ለይህንነቱ በእግዚአብሔር ብቻ መታመን የለበትም” ስለሚል ነው። ያዕቆብ፤ “...ይህ ጥበብ ከላይ የሚወርድ አይደለም፤ ነገር ግን የምድር ነው፤ የሥጋም ነው፤ የሥጋንንትም ነው” (ያዕ. 3፥15) ያለው እንዲህ ዓይነቱን ጥበብ ነው። ይህንን እውነት በትክክል ባለመረዳት፤ አንዳንድ ክርስቲያኖች “በመንፈስ እንጂ በዕውቀት አይደለም” በማለት ዕውቀትንና ጥበብን ሲጠሉ እናያለን። ስይጣንም እንዲህ ዓይነቱን የተሳሳተ አቋማቸውን በመጠቀም፤ በዓለማዊ ዘንድ ክርስቲያኖችን ሞቾች፤ የማለብ ችሎታቸው በጣም ዝቅተኛ እንደሆነ አድርጎ ለማሳየት ይሞክራል። በቤተ ክርስቲያናችንም የምናሳያቸው አንዳንድ ልምምዶቻችን፤ ዓለማዊ ዓለሚሰነዝሩ ብን ነቀፋዎች እንደ መረጃ አድርገው ሲያቀርቧቸው እናያለን። ለጠላት ነቀፋ

በር ላለመከፈት፤ በሕይወታችን መንፈሳዊነትን የማይጨምሩልንን፤ እግዚአብሔርን ወደ መምበል ደረጃ የማያስጠጉንን እንዳንድ ስሜታዊ የሆኑ ልምምዶቻችንን መተው፤ ይጠቅመናል እንጂ አይሳዳንም።

1.2. ሰማያዊ ጥበብና ዕውቀት

በምንኖረው ኑሮ ሰማያዊ በሆነው ጥበብ ሰንጠቀም፤ እግዚአብሔር ለእኛ ያለው ፈቃድ ምን እንደሆነ ማወቃችን ብቻ ሳይሆን፤ ሕይወታችን እርሱ በሚሰጠን በረከት የተሞላ ይሆናል። ኤርምያስ እግዚአብሔር ለሕዝቡ ያለውን ፈቃድ ሲገልጽ፤ “እኔ እናንተ ያለኝን ዕቅድ የማውቅ እኔ ብቻ ነኝ፤ ይህም ዕቅድ ከፋትን ሳይሆን ሰላምን በማስገኘት እናንተ በተሰፉ የምትጠብቁት መልክም ነገር የሚፈጽምበት ነው” ይላል (ኤር. 29፥11)። ጥበብ በዕውቀት ላይ የተመሠረተ ነው። ሰማያዊው ዕውቀታችን ሌላ ነገር ሳይሆን፤ የእግዚአብሔርን ቃል እንደሚገባ በማወቅ ላይ የተመሠረተ ነው። የእግዚአብሔርን ቃል በሕይወታችን ውስጥ በተግባር ላይ ስናውል፤ ለሕይወታችን የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንደሆነ እናውቃለን። ጥበብና ዕውቀት “የደህንነትን ታሪክ” መረዳት ብቻ ሳይሆን፤ በአስቸጋሪ ሁኔታ ውስጥ ስናልፍ፤ ምን ዓይነት ውሳኔ መወሰን እንዳለብን ግራ በተጋባዝነት ወቅት፤ መለኮታዊ የሆነውን ጥበብና ዕውቀቱን ይሰጠናል። ብዙ ጊዜ የእግዚአብሔርን ጥበብ ከምድራዊው ጥበብ ለመለየት ብዙዎች ይቸገራሉ። የዚህ ዓለም ሰዎች በምድራዊ እሳብ የተሞሉና የሚመሩ ቢሆኑ፤ ይህን ያህል አይደንቅንም። የዓለም ጥበብ ምንም ያህል ረቂቅ ቢመስልም፤ ሞኝነት እንደሆነ ሐዋርያው ጳውሎስ ይናገራል። “...የዚህ ዓለም ጥበብ በእግዚአብሔር ፊት ሞኝነት ነው።...” ይላል (1 ቆሮ. 3፥19)። ሰማያዊው ጥበብ፤ ሰሜታችን ለእግዚአብሔር መገዛት አለበት ይላል። አስተዋጥች ለመሆን፤ ሰሜታችን ከእምነታችን ጋር አብሮ መሄድ አለበት። ይሁን እንጂ፤ ሰሜታቸው ከእግዚአብሔር ቃል ጋር አብሮ እንደማይሄድ በግልጽ ቢያውቁም፤ አንዳንድ አማኞች ፍላጎታቸውንና ሰሜታቸውን ለማርካት ሌላ ዓይነት መመሪያና ምክር እንደሚፈልጉ የታወቀ ነው። ለምሳሌ፤ መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ “የማያምን ከሚያምን ጋር መጠመድ እንደሌለበት” ቢገልጽም፤ ክርስቲያን ያልሆነውን ሰው ለማግባት ልባቸው የተነሳሳ ከሆነ፤ እሳባቸውን የሚደግፍ ከመስላቸው ወይም ከማይቃወሟቸው ዓለማዊ ሰው ምክር የሚፈልጉ ክርስቲያኖች አሉ። ለምሳሌ፤ ክርስቲያን ያልሆነ ወንድ ለማግባት ልቧ የተነሳሳ ክርስቲያን ሴት፤ ውሳኔዋ ትክክል እለመሆኑን ሊያስረዷት የሚሞክሩትን “...ይህንን ሰው እንዳገባ እግዚአብሔር ባይፈልግ ኖሮ፤ ወደ ሕይወቴ ለምን አመጣው? ይህን ዓይነቱን ፍቅር ለእርሱ እንዲኖረኝ ለምን ሆነ?... ” በማለት ትክክል ያልሆነ ምክንያት በመስጠት ትክክል ካልሆነ ውሳኔ ውስጥ ለመግባት ትከራክር ይሆናል። ይሁን እንጂ፤ እንዲህ ዓይነቱ ሰማያዊ ሳይሆን ምድራዊ ጥበብ እንደሆነ ግልጽ ነው። የእግዚአብሔር ቃል ግልጽ ባለ ሁኔታ፤ “ከማያምን ሰዎች ጋር አግብባ ባለሆነ መንገድ አትጠመዱ፤ ጻድቅ ከዐመፅ ጋር ምን ግንኙነት አለው? ብርሃን ከጨለማ ጋር ምን ግብረት አለው?... ” (2 ቆሮ. 6፥14) ቢልም፤ የሰሜታቸውን ፈቃድ

የሚከተሉ አንዳንድ ክርስቲያኖች ቃሉን ችላ ብለው የራሳቸውን እርምጃ እንደሚወስዱ የታወቀ ነው። የሚያሳዝኑ የጠበቁትን ዓይነት ውጤት ሳያገኙ ሊቀሩ እንዲሁም በሕይወታቸው ጉዳት ሊደርሰባቸው “ይህን ዓይነት እርምጃ እንዳልወሰድ እግዚአብሔር ለምን አልከለከለኝም?” በማለት በእግዚአብሔር ላይ የሚያገረመርሙ መሆናቸው ነው። እዚህ ላይ ያልተረዱት ነገር ቢኖር እግዚአብሔር ምን ጊዜም ከእኛ ፈቃድ ውጪ የማይሠራ ወይም ፈቃዳችንን የማይጥስ መሆኑን ነው።

2. በሰማያዊ ጥበብና ዕውቀት አለመጠቀማችን ይነፃፃራል

እግዚአብሔር በሚሰጠን ጥበብ መጠቀማችንን አይቶ “ጥበቦችና አስተዋዮች...” ናችሁ ብሎ እግዚአብሔር ለእኔና ለእናንተ ቢመሰክርልን፤ ሁላችንም ደስ እንደሚለን እርግጠኞች ነን። ለመሆኑ እግዚአብሔር በሚሰጠን ጥበብ እየተጠቀምን ይሆን? ሐዋርያው ያዕቆብ እንዲህ ሲል ይጠይቀናል፤ “እኔናንተ መካከል ጥበቦችና አስተዋይ ሰው ማን ነው?... ” “እኔ ነኝ...” የሚል መልስ የምንሰጥ ከሆነ “በጥበብና በትሕትና የፈጸመውን ሥራ በመልካም አኗኗሩ ያሳይ” በማለት ይመክረናል (ያዕ. 3፡13)። መልካም አኗኗራችን ለመሆኑ በምን ይታወቃል። መልካም አኗኗራችንን ከምናሳይባቸው መንገዶች መካከል አንደኛው የሚሰጠን በእግዚአብሔር በትክክለኛው መንገድ ሰንጠቀምበት ነው። ምላሳችን የማልማትም ሆነ የማጥፋት ሃይል ያለው ብልት እንደ ሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። ስለሆነም የምላሳችንን በትክክል ተጠቅመንበት ከሆነ እናለማለን፤ በትክክል ካልተጠቀምን በት ደግሞ በማልማት ፈንታ እናጠፋለን። አንዳንዶቻችን እግዚአብሔርን ለመባረክ እንዲሁም ሰዎችን ለመርገምና ለመስደብ ያንኑ አንዱን ምላሳችንን ሰንጠቀምበት እንታያለን። ከአንዱ ምላስ በረከትና እርግጥንን የሚያወጣ ሰው በሕይወቱ ውስጥ ትክክል ያልሆነ አቅጣጫ እንደያዘ፤ ከእግዚአብሔር ጥበብ ውጪ እንደሚኖር ግልጽ ነው። ሠለሞን “እውነት ነገር በፊት ጥበብን ግጥምን በጥም አስፈላጊ ነው፤ ስለዚህ ሌላ ነገር ለግጥም ከምትጣጣር ይልቅ ግዝተዋልን ለግጥም ትጋ። ጥበብን ወደፊት እርሰጥም ከፍ ከፍ ታደርግለህ፤ አጥብቀህ ብትይዙት ክብርን ትሰጥላለች። የጥበብን አካል ታቀዳጅላለች፤ የተጥበቡንም ሙድ ትሰጥላለች ይላል (ምሳሌ 4፡7-9)። ከማንኛውም ነገር የበለጠ ከእርሱ የሚገኘውን ጥበብን እንድንመኝ እግዚአብሔር ፍላጎቱ ነው። ምክንያቱም፤ ጥበብ ከምንፈልግበት ከፍተኛ ሥፍራ ወይም ደረጃ ሊያደርስን የሚያስችለን መሣሪያ በመሆኑ ነው። ለዚህ ነው እግዚአብሔር ሠለሞንን “ምን እንድሰጥህ ትፈልጋለህ?” ብሎ ሲጠይቀው “ጥበብን እንድትሰጡኝ እፈልጋለሁ...” በማለቱ የተደሰተበት። የእኔና የእናንተስ ፍላጎት ምን ይሆን? ምኞታችን፤ የልባችን ጥማት የበለለና የተሟላ ሕይወት እንዲኖረን፤ የክርስቶስ ውበት የሚታይብን፤ ፍጹምነት ያለን ክርስቲያኖች ለመሆን ይሆን? ምኞታችን ከላይ የገለጽነውን ዓይነት ሕይወት እንዲኖረን ከሆነ፤ ሰማያዊው ወይም ከእግዚአብሔር የሆነው ጥበብ ያስፈልገናል። “ሰማያዊው

ዊው ጥበብ ከየት እንደምትገኝ ጠቢቡ ሠለሞን ሲገልጽ፤ “ጥበብ በየመንገዱና በየአደባባዩ ድምፅን ከፍ አድርጋ ትግራለች። በሁሉም በርችና ሰዎች በሚሰጡበት ጥበብ በፍራዎች ሁሉ ትግራለች። ...ተግዳጅን ሰው፤ መልካም ምክርን እሰጣችኋለሁ፤ ከዕውቀቱም አካፍላችኋለሁ” (ምሳሌ 1፡20, 21, 23) በማለት የጥበብ ሁሉ ምንጭ ወደ ሆነው ጌታ ያመለክታል። አስተዋዮች እግዚአብሔር ያዘጋጀልንን እውነተኛዋና ትክክለኛዋ ጥበብ በየመንገዱና በየአደባባዩ ድምጹን ከፍ አድርጋ ሰትጣራ ስምተው ይፈልጓታል። በዚህ ጨለማ በሆነው ዓለም ውስጥ የእግዚአብሔር የሆነው ጥበብ እንዲመራቸው በመንፈስ ቅዱስ ይታመናሉ። ሞኞችና ፊዘኞች ግን የእግዚአብሔርን ጥበብ ይንቃሉ። ሠለሞን እግዚአብሔር የሚሰጠውን ጥበብ የሚንቁ ሰዎች ሊደርሰባቸው ስለሚችለው ከፍተኛ አደጋ በሰፊው ከዘረዘረ በኋላ፤ አንድ ቀን ጥበብን ቢፈልጉ ፈጽሞ ማግኘት የማይችሉበት ጊዜ እንደሚመጣ ጨምሮ ይገልጻል (ምሳሌ 1፡24-32)።

የእግዚአብሔርን ጥበብ በሚፈልጉበት በማንኛውም ጊዜ፤ ወዲያው ብቅ ብሎ የሚረዳቸው መስሎ የሚሰማቸው አንዳንድ ሰዎች እንዳሉ የታወቀ ነው። እንደዚያም ቢሆን እንኳ እንደሚገባው ተግባራት አይፈልጉትም። ችግር ሊደርሰባቸው፤ መከራ ሊከባቸው ብቻ ነው እርዳታ ፍለጋ ድምጻቸውን ከፍ አድርገው የሚጮኹት። ይሁን እንጂ፤ እግዚአብሔር የሚሠራው በዚህ ዓይነት መንገድ አይደለም። በችግራችን ጊዜ ብቻ ሳይሆን፤ ሁልጊዜ በሕይወታችን የእግዚአብሔር ጥበብ በጣም አስፈላጊያችን እንደሆነ አምነን፤ የሕይወታችን መመሪያ አድርገን ልንወስደው ይገባል። ለመሆኑ ጥበብ ያለው ጥቅምና የሚሰጠው አገልግሎት ምንድነው? ከሕይወት ጋር ምንም ዓይነት ግንኙነት የሌለው ተራ የሆነ የፍልስፍና ሥርዓት ብቻ እንዳልሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። ሰማያዊ ጥበብ የቅድስና ወይም የጽድቅ ሕይወት መኖር ነው። ይህም ማለት፤ ጥበብ የእግዚአብሔርን ቃል (እውነት) በሕይወታችን በትክክለኛውና በተገቢው መንገድ እንድንጠቀም ያስችለናል ማለት ነው። ሰማያዊው ጥበብ፤ ምድራዊ የሆነውን ዕውቀትን ከማግኘት በላይ ነው። በምድራዊ ዕውቀት ከፍተኛ የትምህርት ሠርተፊኬት ያለን ሆነን፤ እግዚአብሔርን ወይም መንፈሳዊነትን በሚመለከት ነጥብ ላይ ግን የአንደኛ ደረጃ ትምህርትን የሚያከል ጥበብና ዕውቀት ሳይኖረን ይችላል። መዘንጋት የሌለብን ነገር ቢኖር ጥበብ፤ ዕውቀትን አይፈልግም ማለት እንዳልሆነ ነው። ጥበብ አገልግሎት ላይ እንዲውል ልዩ ልዩ መረጃዎች ወይም ዕውቀቶች አስፈላጊዎች ናቸው። ያም መረጃ የሚገኘው መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ነው። በእምነታችን ለማደግ በሕይወታችን ክርስቶስን ለመምሰል ትክክለኛ የሆነ ዕውቀት እንዲኖረን ያስፈልጋል። የእግዚአብሔር ጥበብ የተመሠረተው በቃሉ ወይም በእውነት ላይ ነው። የእግዚአብሔር ቃል እውነት ነው (ዮሐ. 17፡17)፤ የጥበባችንም ምንጭ ሌላ ነገር ሳይሆን ቃሉ ነው። ጊዜ ወስደን ቃሉን እንደሚገባው አለማጥናት፤ እግዚአብሔር በሚሰጠን ዕውቀት “መጠቀም አልፈልግም” ማለታችን እንደሆነ በእሁኑ ጊዜ ብዙዎች የተረዱት አይመስሉም።

3. ዕውቀትና ጥበብ ከቅድስና ጋር ምን ግንኙነት አለው?

አንዳንድ ሰዎች የእግዚአብሔርን ቃል (እውነትን) ያውቃሉ፤ ዕውቀታቸው ከድርጊታቸው ወይም ከሚኖሩት ኑሮ ጋር አብሮ ሲሄድ ግን አይታይም። ትክክለኛ የሆነ መረዳት ስለሌላቸው የእግዚአብሔርን ጥበብ ተግባር ላይ ማዋል አይሆንላቸውም። መረዳት ወይም ማወቅ ማለት ያገኙትን መረጃ ሀሳብ በመጠቀም በሕይወታቸው ትክክለኛ የሆነውን ነገር ማድረግ መቻል ማለት ነው። ይሄም እግዚአብሔር የሚገልጸውን ሀሳብ የመረዳትን ልብ ማግኘት እንደሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ይገልጻል። ዕውቀት፣ መረጃ በመስጠት የአንድን ነገር “እውነት” መሆን ያመለክታል። “ጥበብ” ደግሞ “አሁን ባገኘው መረጃ መሠረት እውነቱን አውቀሃል፤ አንጻሩን ማድረግ ያለብህ እንዲሆን እንዲያው” ይላል። ዕውቀት መረጃን ይሰጠናል፤ ጥበብ ደግሞ ያገኘውን መረጃ በምን ዓይነት ሁኔታ መጠቀም እንደምንችል አሳብ ይሰጠናል። ብዙዎቻችን በሕይወታችን ትክክለኛ የሆነ መረዳት በማጣት በብዙ ችግር ውስጥ እንደምናልፍ የታወቀ ነው። ለምሳሌ፣ በምናገኘው ደሞዝ ያለብንን የኑሮ ወጪ መሸፈን አቅቶን ሁልጊዜ በብድር መኖራችን ለልችቶን እናማርር ይሆናል። ማማረፋት ብቻ እንደማይጠቅም ተረድተን ያለንበትን ሁኔታ በትክክል ለመመልከት ወረቀትና እርሳስ ይዘን እንቀመጣለን። በወር ወይም በሁለት ሳምንት የምናገኘውን የተጣራ ገቢ እንጽፋለን። ቀጥለን ወጪያችንን እንድም ሳይቀር ዘርዝረን ከጽፍነው በኋላ ስንደምረው ወጪያችን ከገቢያችን እንደሚበልጥ በትክክል እንረዳና “ለዚህ ነው ሁልጊዜ ከብድር የማልወጣው...” ብለን እንላለን። ለዚህ ችግራችን መፍትሄ የሚሆነውን ገቢያችን ከወጪያችን እኩል እንዲሆን ወይም እንዲበልጥ “አሁን ከማገኘው ደሞዝ የበለጠ ማግኘት አለብኝ፤ ያኔ ከዕዳ ነጻ ሆኜ መኖር እችላለሁ...” ብለን እንደመድግለን። ገቢና ወጪያችንን ዘርዝረን በማውጣት ያለንበትን ሁኔታ በማወቃችን ብቻ ችግራችን አይቃለልም። ምክንያቱም ያገኘው ዕውቀት ሁኔታችንን በትክክል ለመረዳት ስለማያስችለን ነው። ለምን ፅዳ ውስጥ እንደምንገባ፣ ወደ ፊትም ተመልሰን በተመሳሳይ ችግር ውስጥ እንዳንወድቅ የሚያደርገንን ትክክለኛ መረዳት አላገኘንም። እዚህ ላይ እውነተኛው ችግራችን በቂ ገንዘብ አለማግኘታችን ሳይሆን፣ ያገኘውን ገንዘብ በአግባቡና በጥበብ መጠቀም አለመቻላችን ነው። ገንዘብ ሳይኖረን በዱቤ የማያስፈልገንን ዕቃ መግዛታችን ነው። ብዙ ገንዘብም ብናገኝ ችግራችን ይቃለላል ማለት አይደለም። እንዲያውም ብዙ ገንዘብ ማግኘታችን የበለጠ ብዙ ነገር እንድንፈልግና እንድንገዛ ምክንያት ይሆናል። የሚያስደንቀውን ገቢያችን በጨመረ ቁጥር ዕዳችንም በዚያው መጠን እየጨመረ የሚሄድ መሆኑ ነው።

አንድ ቀን እግዚአብሔር ዓይኖቻችንን ከፍቶልን ሁኔታዎችን በትክክል ማየት የሚያስችለንን መረዳት ስናገኝ፣ ሁልጊዜ በብድር ለምን እንደምንኖር፣ ዕዳ በላያችን ላይ ለምን እንደሚጠራቀም መገንዘብ እንጀምራለን። ችግራችን የምናገኘው ገንዘብ አነስተኛ መሆኑ ሳይሆን፣ በዱቤ ብዙ ዕቃ መግዛታችን፣ ከአ

ቅማችን በላይ የሆነ ኑሮ ለመኖር በመሞከራችን እንደሆነ እንረዳለን። ይህንን መጥፎ ልማዳችንን፣ ይኸውም ገንዘብ ሳይኖረን፣ በዱቤ ዕቃ መግዛታችንን መስመር ማሰያዝ እንዳለብን እንገነዘባለን። ይህንን ካሳስተካክልን፣ ብዙ ገንዘብም ብናገኝ ከችግራችን ነጻ መሆን እንደማንችል እናውቃለን። ይሄን ዓይነቱ መረዳት መጽሐፍ ቅዱሳዊ ወደ ሆነው ጥበብ መቅረባችን እንጂ፣ አሁንም ሙሉ በሙሉ ገና አላገኘንም። ይሁን እንጂ፣ ይሄ ትክክለኛ መረዳት፣ የጥበብ እርምጃ እንደሆነ ግልጽ ነው። እግዚአብሔር በገንዘብ እንዲባርከን እንጸልያለን። ያለንን ገንዘብ በአግባቡና በአቅማችን መጠቀም ያለመቻላችንን የሚያውቀው እግዚአብሔር ለምን ይባርከናል? ስለዚህ፣ የሚባርከን እንደ ገና ያለአግባብ እንድንጠቅምበት ነው? ያለንን ገንዘብ በአግባቡ ሳንጠቀም፣ እግዚአብሔር በገንዘብ ይባርከናል ብሎ መጠበቁ ትክክል አይደለም። ያዕቆብ *“የጥበብና በትሕትና የሥራ ስራ በሙሉም አድርጎ ግብሩን አለብኝ”* (ያዕ. 3፡13) ይላል። ከላይ እንደ ምሳሌ የጠቀስነው፣ “ከመንፈሳዊ ቅድስና ጋር ምን ግንኙነት አለው?” ብለን መጠየቃችን አይቀርም። እግዚአብሔር የሚሰጠንን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ጥበብ በአግባቡ ባለመጠቀማችን ምክንያት፣ ኃጢአት ሕይወታችንን ሊበርዘው፣ የክርስቶስ ቁንጅና በሕይወታችን እንዳይታይ ሊሸፍነው እንደሚችል ግልጽ ነው። በገቢያችን መጠን ወጪያችንን አስተካክለን ለመኖር እግዚአብሔር በሚሰጠን ዕውቀትና ጥበብ መጠቀም ሲያቅተን፣ ትክክል ባልሆነ መንገድ ተጨማሪ ገንዘብ ለማግኘት እንሞክራለን። ይኸውም በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ መንገድ ለመሰረቅ፣ ጉቦ ለመቀበል፣ እንዲሁም ለእግዚአብሔር መስጠት ያሰብንን አሥራት የራሳችንን ቀዳዳ መሙያ ለማድረግ እንፈተናል። ይሄንንም ስናደርግ በኃጢአት ውስጥ መመለሳችንን እንጂ በቅድስና መኖራችንን አያሳይም።

4. ትልቁ ችግራችን አለማወቅ ሳይሆን፣ ያወቅነውን አለማድረጋችን ነው

ብዙዎቻችን አብዛኛውን ጊዜ ማድረግ ያለብንን ትክክለኛውን ነገር እናውቃለን። እግዚአብሔርን ለመታዘዝና ለማስደሰት ምን ማድረግ እንዳለብን፣ ትክክለኛ የሆነ መረዳት አለን። በቅድስና እንዴት መኖር እንዳለብን የመረዳት ችግር የለብንም። ችግራችን ያወቅነውን በተግባር ላይ ማዋል አለመቻላችን ነው። ለምሳሌ፣ በትዳሩ ላይ ትልቅ ችግር ያጋጠመው ሰው በእግዚአብሔር ፊት ተንበርክኮ “ትዳሩ ሲፈርስ የቀረው ትንሽ ነው። እግዚአብሔር ሆይ! እባክህን ተላምር ሠርተህ ትዳሪን አስተካክልልኝ...” ብሎ ቢጸልይ፣ ስህተት ይሆናል? እርግጥ ነው ጋብቻው ለመኖረሰ የተቃረበ ይሆናል። ይሁን እንጂ፣ ለምን እንደዚያ እንደሆነ ግን ያውቃል? የተሰበረውን ለመጠገን፣ መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያዘው የራሱን ኃላፊነት እንደሚገባው ተወጥቷል? ቀደም ሲል በተሰጠን መረዳትና ዕውቀት ለመጠቀም ፈቃደኞች ሳንሆን “እርዳን” ብለን እግዚአብሔርን መጠየቅ እንችላለን? ሁልጊዜ እግዚአብሔር እኛ እንደወደድን ለጸሎታችን መልስ መስጠት አለበት? ቀደም ሲል የሰጠንን መመሪያና ዕውቀት ካልተጠቀምንበት፣ ተጨማሪ

መመሪያ ቢሰጠን ምን ያደርግልናል? “የችግረ ምክንያት ምን እንደሆነ እውቃ ለሁ? ያለኝ መረዳት ምንድነው? እስካሁን ያደረግሁት ነገር፣ የወሰድኩት እር ምጃ ምንድነው?” ችግራችንን ለማቃለል፣ እነዚህን እነዚህን ለመሳሰሉት አስፈላጊ ጥያቄዎች መልስ ለማግኘት ራሳችንን መጠየቅ አለብን። ያወቅነውን በተግባር ላይ ካላዋልነው፣ በእግዚአብሔር ጥበብ ካልተጠቀምን፣ በእግዚአብሔር ፈቃድ ሥር መኖርን ገና ያልተረዳን መሆናችንን ያሳያል። ጳውሎስ “እንግዲህ እንዴት እንደምትኖሩ በጥንቃቄ አስተውሉ፤ እንደ ጥበባች እንጂ እንደ ምኞች አትትሩ። ይህ ዘመን ከሱ ስለሆነ በግናቸውም ሊጋጥሟ ጊዜ ተጠተ” (ኤፌ. 5፥ 15-16) በማለት ያስጠነቅቀናል። ዘማሪው “ጥበባችንን ለመሆን እንድንችል ልዩ ሚዛኑን ምን ያህል አዋር እንደሆነ አስተምረን” (መዝ. 29፥12) ብሎ ይዘምራል። ስለሆነም፣ እኔና እናንተ በዚህ ዓለም ውስጥ የተመደበልን ዕድሜ በጣም አዋር መሆኑን ተገንዝበን፣ ያለችንን ትንሽ ዕድሜ በአግባቡና በሥርዓት ልንጠቀምበት ይገባል። ለዚህም በመጀመሪያ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለይተን ማወቅ አለብን። የእግዚአብሔርን ፈቃድ አለማወቅ ሞኝነት እንደሆነ ጳውሎስ ሲገልጽ፣ “...የጌታ ፈቃድ ምን መሆኑን አስተውሉ እንጂ ምኞች አትሁኑ” (ኤፌ. 5፥17) ይላል።

ብዙዎቻችን “ጌታ ሆይ! ፈቃድህን አሳየኝ” ብለን እንጸልያለን። ይሁን እንጂ በቃሉ ውስጥ የተገለጸውን ፈቃዱን ሳንፈጽም፣ ግልጽ ያልሆነውን ፈቃዱን እንደ ማያሳውቀን የተረዳነው እንመስልም። ግልጽ የሆነውን ፈቃዱን ስንፈጽም፣ ግልጽ ያልሆነው ፈቃዱን ይገልጽልናል። እግዚአብሔር በእንዳንድ ሁኔታ ውስጥ ፈቃዱን እንዲያሳየን ወይም እንዲገልጽልን የጠየቅነውን ጸሎት የማይመልስልን፣ ከዚህ በፊት በደንብ ያወቅነውን ፈቃዱን በተግባር ላይ ባለማዋላችን ምክንያት እንደሆነ መገንዘብ ይገባናል። የእግዚአብሔርን ጥበብ በሕይወታችን ውስጥ ስንጠቀም፣ በቃሉ ውስጥ በግልጽ በተዘረዘረው መሠረት ሕይወታችንን መምራት ስንችል፣ የእግዚአብሔር በረከት ለእኛ ክፍት ይሆናል። እግዚአብሔር “እኔ እና ጉተ ያለኝን ዕቅድ የግድግዳ እኔ ብቻ ነኝ፤ ይህም ዕቅድ ከፋትን ባይሆን፣ ለሌላም በማንነገኝት እናንተ በተሳሳተ የምትጠብቁት መልካም ነገር የሚፈጸምበት ነው” (ኤር. 29፥11) በማለት ተስፋ ሰጥቶናል። ጥበብ የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንደሆነ ያሳየናል። ምክንያቱም ጥበብ የእግዚአብሔርን ቃል በዕለታዊ ሕይወታችን እንዴት እንደምንጠቀምበት የሚያሳየን በመሆኑ ነው። በዓለም ላይ ሁለት ዓይነት ጥበብ ይኸውም አንደኛው ምድራዊ የሆነ ሁለተኛው ደግሞ ለማያዊ የሆነ ጥበብ እንዳለ ቀደም ሲል ተመልክተናል። ትክክለኛውና ከላይ የሆነው ጥበብ ምን ዓይነት እንደሆነ ሐዋርያው ያዕቆብ ሲገልጸው፣ “... ከእግዚአብሔር የሚገኘው ጥበብ በመጀመሪያ ገዱሕ ነው፤ ተጥሎ ሰላም ወዳድና ደዝ ታዋኝ፣ ምሕረት አድራጊ፣ ጥሩ ፍሬ የጥላበት፣ አድልዎና ግብዝነት የሌለበት ነው” (ያዕ. 3፥17) ይላል። በዚህ ዓይነት መጽሐፍ ቅዱስ ትክክለኛ ጥበብ ምን ዓይነት እንደሆነ ይገለጻል። እንጂ፣ ብዙዎቻችን ስለ ጥበብ ትክክለኛ የሆነ መረዳት የለንም። ባለንበት ሕብረተሰብ ውስጥ ብዙዎች በምድራዊው ጥበብ የሚጠቀሙ ናቸው።

የሚያሳዝነው ግን አንዳንድ ክርስቲያኖችም በእግዚአብሔር ጥበብ በመገልገል ፈንታ፣ በምድራዊው ጥበብ የሚገለገሉ መሆናቸው ነው። ይህን በማድረጋቸውም ከፍተኛ ዋጋ እንደሚከፍሉ መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። “እውነት የምትመነል መንገድ አለች፤ ፍጻሜዋ ግን የምትመንገድ ነው” (ምሳሌ 14፥12)። እኔና እናንተ ከየትኛው የጥበብ ምንጭ እንደምንጠቀም ራሳችንን መመርመር አለብን። ከእግዚአብሔር በሚገኘው ጥበብ የሚገለገሉ ለዎች ስለሚኖራቸው በረከት መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። “በክፉ ሰዎች ምክር የማይሄድ፣ በጋጣጣት ማን ገድ የማይቆም፣ በፈዛኞች ወንጌር የማይቀመጥ የተረከ ነው። እንዲህ ያለ ሰው በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ይላዋል፤ ቀንና ሌሊትም ያሳዝናል” (መዝ. 1፥1-2)። እግዚአብሔር ከሰው የሚፈልገው ነገር ምን እንደሆነ ለማወቅ፣ የዓለም ጥበብ ፍጹም ችሎታ የለውም። እውነተኛው የጥበብ ምንጭ እግዚአብሔር ስለሆነ፣ ከእግዚአብሔር ውጪ የሆኑ ለዎች ጥበብን ከየት ማግኘት እንደሚችሉ አያውቁም።

5. “ቅድስና” ድንቁርና ማለት አይደለም

አንዳንድ ክርስቲያኖች ዕውቀትን የሚፈሩበት ምክንያት ምን ይሆን? ማወቅን፣ መመራመርንና ጠይቆ መረዳትን ለምን ይሸሹታል? አለማወቅ፣ አለመጠየቅ፣ አለመመራመር የቅድስና ምልክት መስሏቸው ይሆን? ቢጠይቁ፣ ቢመራመሩ እምነታቸውን የሚያጠፋባቸው ይመስላቸው ይሆን? እርግጥ ነው፣ ክርስትናን የተቀበልንው በእምነት ነው። ይሁን እንጂ፣ ያመንነው መሠረት በሌለው፣ ባዶና ፍጹም ተጨባጭነት በሌለው ነገር እንዳልሆነ እርግጠኞች ነን። ማናችንም እግዚአብሔርን በሥጋዊ ዓይኖችን አላየነውም። ይሁን እንጂ፣ መኖሩን ወይም ህያውነቱን የምናምነው እንዲሁ ሳይሆን፣ የእርሱን መኖር የሚያረጋግጡልን ብዙ ሁኔታዎች በዙሪያችን ስላሉልን ነው። በአሁኑ ዘመን ያለነው ክርስቲያኖች ዕውቀትን፣ መመራመርንና መጠየቅን እንፍራው እንጂ፣ በጥንት ዘመን የነበሩ ክርስቲያኖች የሚያምኑበትን፣ የተቀበሉትን በአደባባይ በሰፊው ይወያዩበትና ይከራከሩ በት እንደነበረ ታሪክ ይመስከራል። የታወቁት የሥነ መለኮት ምሁራን ሦረን ኪርኪጂድ፣ ካርል ባርት፣ እንዲሁም እነርሱን የመሳሰሉ ብዙ ምሁራን ስለ እግዚአብሔር ያላቸውን ዕውቀትም ሆነ መረዳት ከዓለማውያን ፈላስፎች ጋር ሳያፍሩና ሳይፈሩ የእምነታቸውን አቋም በአደባባይ በመከራከር ይገልጹ ነበር። እምነት የጭፍን ነገር፣ ከአስተሳሰብ ውጪ የሆነ ስሜት ብቻ አይደለም። የዕብራውያን መጽሐፍ የጻፈው ሰው፣ እምነት “ተስፋ የምናደርገው ነገር እንደሚፈጸም እርግጠኛ የምንሆንበት፣ የጥናየውም ነገር እውን መሆኑን የምንረዳበት ነው” ይላል (ዕብ. 11፥1)። ይህን ሲል “እምነት” ማለት ከአስተሳሰብ ውጪ የሆነ ወይም እንስሳዊ የሆነ ስሜት ነው ማለቱ አይደለም። በየቀኑ በምንኖረው ሕይወት ውስጥ ከፍተኛ ሥፍራ እንዳለው እናውቃለን። ያለእምነት አንድ እርምጃ መራመድ አንችልም። ይሁን እንጂ፣ እምነታችን በዕውቀትና በልምምድ ላይ ያልተመሠረተ፣ በዓይን ጭፍን ብቻ የሚሆን አይደለም። “እምነት ከመስማት ነው፤ መስማት

ትም ከእግዚአብሔር ቃል" የሚመጣ ከሆነ፤ ስለ እግዚአብሔር የበለጠ የሚያሳውቅንን ዕውቀትም ሆነ ትምህርት አንፈልግም ብንል፤ በእግዚአብሔር ላይ የሚኖርን ረን እምነት አነስተኛ ነው። ስለዚህ ስለ ክርስትና እምነት አንብበንም ሆነ ጠይቀን እውነትን በተረፍነው መጠን፤ ቀደም ሲል የነበረን ጥርጣሬ እየጠፋ፤ እምነታችን ግን እየጠነከረ ይመጣል። እውነትን መርምሮ ማወቅ፤ "እምነተ-ብሉ" መሆን ማለት አይደለም። የክርስትና እምነት እውነትና ትክክለኛ ከሆነ፤ ምንም ዓይነት ጥያቄ ብናመጣ ጸንቶ መቆም ይችላል ብለን እናምናለን። በከባድ ጥያቄ ውስጥ ጸንቶ መቆም ካልቻለ፤ በመሠረቱ ልንቀበለው አይገባም። ይህን ስንል ውስን በሆነው አዕምሯችን ስለ ክርስትና እምነት ፅሁፍን ጥያቄ ሁሉ መረዳት እንችላለን ማለት አይደለም። ያመንነውና የተቀበለው የክርስትና ሃይማኖት እውነተኛ መሆኑን ስለምናምን፤ ጥያቄ ለመጠየቅም ሆነ እኛም ራሳችን ለመጠየቅ አንፈራም። "በመንፈስ እንጂ በዕውቀት አይደለም" የሚለው የአንዳንድ ሰዎች አባባል መንፈሳዊነት ያለው ይመስል እንጂ ለመጠየቅ፤ ለመመርመር፤ ለማጥናት ትጋት እንዳናደርግ፤ ሰነዶች እንድንሆን፤ የሰጡንን ሁሉ "አሜን!" ብለን እንድንቀበል የሚያደርገን እንዳይሆን መጠንቀቅ አለብን። በአሁኑ ጊዜ አንዳንድ እውነት መሳይ ልምዶች በአንዳንድ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሲካሄዱ ስለምናይ ከእግዚአብሔር ቃል ጋር ሳናመሳክር እንዲሁ መቀበል የለብንም።

ከእግዚአብሔር ቃል ጋር ሳናመሳክር ዝም ብለን መቀበላችን፤ የእምነት ሰው መሆናችን አይደለም። ዕውቀትና ጥበብ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች መሆናቸውን በመዘንጋት አንዳንድ አስተማሪዎች ዕውቀትን፤ ጥበብንና ማስተዋልን ሲቃወሙ እንሰማለን። አማኙን "አትጠይቅ... አትመራመር ዝም ብለህ እመን፤... በእምነት እንጂ፤ በዕውቀት አይደለም" ይሉታል። አባባላቸው በጣም መንፈሳዊነት ያለው ይመስላል። አባባላቸውን ተቀብሎ ሕዝቡ ካላስተዋለ፤ ተጠራጥሮ ካልጠየቀ፤ እነዚህ ዕውቀትን የሚጠሉ ሰዎች መድረኩ ላይ ወጥተው የፈለጋቸውን ለማለትም ሆነ ለማድረግ፤ እንደ ፈለጉትም ሕዝቡን ለማሞኘት ነጻነት ያገኛሉ። ሰይጣን በአሁኑ ጊዜ ክርስትናን የሚዋጋበት አንደኛው መንገድ፤ በዓለማዊያን ፊት ክርስቲያኖች ሞቾች እንዲመስሉ በማድረግ እንደሆነ የሥነ መለኮት ምሁራን ይናገራሉ። የክርስትና እምነትን በማወቅ እንጂ፤ በዓይነ ጭፍን የሚሆን፤ ማስብ የማይችሉ ሰዎች ብቻ የሚቀበሉት ሃይማኖት አይደለም። መጠየቃችን፤ መመራመራችን፤ የሰጡንን ሁሉ "አሜን!" ብለን አለመቀበላችን እግዚአብሔርን ቅር እንደማያሰኘው ማወቅ አለብን። ይህንን ስንል ውስን በሆነው አዕምሯችን ስለ መንፈሳዊ ነገር ሁሉንም መረዳት እንችላለን ማለት አይደለም። እርግጥ ነው፤ በእምነት ብቻ የምንቀበለው ነገር አለ። ያልገባንን መጠየቅና መረዳት፤ ይሄ እንዴት እንዲህ ሊሆን ይችላል? ብሎ መጠየቃችን ግን፤ ቅድስናችንን አይቀንሰውም። "ቅድስና" ማለት ድንቁርና ማለት አይደለም። በአንዳንድ ሌዎች ላለመሞኘት፤ ከጠባብ አስተሳሰብ ራሳችንን መጠበቅ ይገባናል።

የሕይወት መስታወቅ
ቁጥር 120

ፈተና የማያሸንፈው ቅድስና

"ፈተናን ታግሦ" የሚለው ሰው የተባረከ ነው...።"
(ያዕቆብ 1፥13)

"ሰው በሚፈተንበት ጊዜ እግዚአብሔር ፈተናችንን አይበል፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር በኩሉ ነገር አይፈትንም፤ እንዲያውም እርሱ ማንንም አይፈትንም።"
(ያዕቆብ 1፥14)

መጽሐፍ ቅዱስ "...በሰው ከሚደርሰው ፈተና በቀር ሌላ ፈተና አልደረገባችሁም..." ሲል፤ ፈተና በማንኛውም ክርስቲያን ላይ ሲደርስ እንደሚችል መግለጹ ነው። ሌላው በተጨማሪ መረዳት ያስብን እውነት ቢኖር፤ ፈተና በሁላችንም ላይ የሚደርስ መሆኑ ብቻ ሳይሆን፤ ለሚቀርብልን ፈተና "እምቢ!" ማለት እንድንችል በውስጣችን ልዩ ኃይል እንዳለንም ጭምር ነው። በተመሳሳይ ፈተና እየደጋገምን ስንወድቅ፤ ያ ፈተና ልዩ እንደሆነ፤ እንዲሁም በእኛ ላይ ብቻ የሚደርስ ብንመስሉ ሊሰማን ይችላል። በዚህ ምክንያት አንዳንዶች በሕይወታቸው ተደጋጋሚ የሆነ መሸነፍ ሲደርሱባቸው፤ ስለ ፈተና የሚሰጡት የራሳቸው የሆነ የተሳሳተ እምነትና አስተያየት አላቸው።

⇒ "...ይህን ያስደረገኝ ሰይጣን ነው።..."።

⇒ "ያጋጠመኝ ፈተና ከአቅሜ በላይ ስለሆነ፤ እጄን ከመስጠት በቀር ምንም ማድረግ አልችልም።"

⇒ "ይህን ዓይነቱን ድካም ከዘር የወረሰኩት ነው፤ ፈጽሞ መተው አልችልም።"

⇒ “ብዙ ጊዜ ደጋግሞ ሰላደረግሁት፤ አሁን ግብዓዎ አልቻልም።”

⇒ “የእኔ ሰህተት አይደለም፤ ከአቅሜ በላይ ስለተፈተንኩ ነው።”

⇒ “ብዙ ጊዜ ብጽልይም፤ ግብዓዎ አልቻልኩም።” “ተውኝ እባካችሁን ማንም ፍጹም የሆነ የለም።”

⇒ “በሌፈተና ፈጽሞ አልፈራም፤...ምንም ዓይነት ፈተና እንደማያሸገግኝ አውቃለሁ።...”

⇒ “...ጥፋቱ የእግዚአብሔር ነው፤ ደካማነቴን እያወቀ ይህን ዓይነት ፈተና ሲደርስብኝ ለምን ዝም አለ?”

በማለት እውነትነት የሌላቸውን አስተያየቶችን ለሽንፈታቸው ምክንያት አድርገው የሚያቀርቡ አሉ። የሚያሳዝኘው፤ ከላይ የሰማናቸውን አስተያየቶች እንደ እውነት አድርገው በመቀበል፤ ኃጢአትን ለመለማመድ ለራሳቸው ነጻነት የሚሰጡ መኖራቸው ነው። ያዕቆብ “ሰው ሁሉ በሚፈተንበት ጊዜ...” ሲል፤ ፈተና በሁሉም ላይ የሚደርስ መሆኑን መግለጽ ነው። “...ከተፈተኝ...” ሲል ኖሮ፤ ሊፈተንም ላይ፤ ሊፈተንም ይችላል ብለን እንገምት ነበር። የክርስቲና ሕይወት ምንም ዓይነት ፈተና የሌለበት ቢሆን ኖሮ እንዴት ግሩም ይሆን ነበር? ይሁን እንጂ፤ ፈተና የማይደርስበት ሥፍራ፤ ወይም ፈተና የማይደፍረው አማኝ የለም። ከዓለም ወጥተን ለብቻችን ገጽም ውስጥ ብንኖርም እንኳን ከፈተና እናመልጥም። ቻክ ሰዊንድል፤ በብዙ ሕዝብ ዘንድ የታወቁ አሜሪካዊው ሰባኪ፤ “ፈተና ፈጽሞ የማይደርስበት፤ ሁልጊዜ አሸናፊ ሕይወት የምትኖርበት ሥፍራ፤ ወይም ቤተክርስቲያን አለ ቢሉህ፤ እነዚያ አትሂድ። ምክንያቱም አንተ ከሂድክ ሥፍራውን ታጠሽጥለህ። አዕምሮህ የፈተና ጦር ሚዳ ስለሆነ፤ አንተ ስትሄድ አዕምሮህን፤ አስተሳሰብህን ይዘህ እንጂ፤ አስቀምጠህ አትሄድም” አሉ። ይህን ሲሉ፤ ከፈተና ነጻ የሆነ ሥፍራ የትም አይገኝም ማለታቸው ነው። በፈተና ውስጥ ማለፍ ኃጢአት አይደለም። መፈተን ኃጢአት ቢሆን ኖሮ፤ ኢየሱስ በምድር በነበረበት ወቅት በልዩ ልዩ ፈተና ውስጥ ባላሰፈም ነበር (ዕብ. 4፥15)። ለይማን ኢየሱስን ፈትና ታል። እዚህ ላይ ኢየሱስ ከእኛ የሚለይበት ነገር ቢኖር፤ ፈጽሞ ኃጢአት ያልሠራ መሆኑ ነው።

በክርስቶስ ውስጥ ደኅንነትን ያገኘን ክርስቲያኖች የሕይወታችን ዋና ዓላማ ሌላ ነገር ሳይሆን ክርስቶስን መምሰል ነው። የክርስቶስም ፍላጎት እርሱን መምሰላችን ስለሆነ፤ በምርጫችን ደስ ይለዋል። “...የሰግዶ አባታችሁ ፍጹም እንደሆነ እናንተም ፍጹማን ሁኑ” (የማቴ. 5፥48) በማለት ያዘናል። ክርስቲያኖችን በዕለታዊ ሕይወታችን ውስጥ እንዲታይ፤ እንዲሁም ክርስቶስን ወደ መምሰል ደረጃ እንድንደርስ እግዚአብሔር ከእኛ ከልጆቹ ይጠብቃል። ሰይጣን ግን እግዚአብሔር ከሚፈልግብን የፍጹምነት ደረጃ እንዳንደርስ ከፍተኛ ጦርነቱን በእኛ ላይ ያካሂዳል። ጠልፎ የመጣሉን ዓላማ የሚፈጽመው በመንገዳችን ላይ ልዩ

ልዩ እንቅፋቶችንና ፈተናዎችን በመዘርጋት ነው። እዚህ ላይ የብዙዎቻችን ጥያቄ፤ በዚህ ፈተና በበዛበት ዓለም ውስጥ አሸናፊ የሆነውን የክርስቲና ሕይወት መኖር፤ እንዲሁም እግዚአብሔር ከሚፈልገው የቅድስና ደረጃ መድረስ ይቻላል ወይ? የሚል ነው። እርግጥ ነው ሰው በራሱ ኃይል አሸናፊ ሆኖ መቆም ሆነ ራሱን መለወጥ አይችልም። ሁሉን ማድረግ ወደሚችለው ጌታ ከተጠጋና በእርሱ ከታመነ ግን፤ እግዚአብሔር እንደሚፈልገው መሆን ይችላል።

1. ፈተና ማለት ምንድን ነው?

መግቢያችን ላይ ባየናቸው ሁለት የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች ውስጥ “ፈተና” የሚለው ቃል ተጠቅሶ እናያለን። ቃሉ አንድ ዓይነት ይሁን እንጂ አንድ ዓይነት አላብ ወይም ትርጉም የያዘ አይደለም። ይህንን ባለመረዳት ነው አንዳንድ ሰዎች መጽሐፍ ቅዱስ እርስ በርሱ ይጋጫል ብለው የሚያስቡት።

1.1. ፈተና (Trial)

አግርኞችን ውስን ስለሆነ፤ ከላይ ባየናቸው ጥቅሶች ውስጥ ሁለቱንም ሀሳቦች ለመግለጽ የተጠቀመው “ፈተና” የሚለውን ቃል ነው። መጀመሪያው ጥቅስ ላይ ያለው “ፈተና” የሚለው ቃል “መከራ” ወይም “የአንድ ድርጊት መጥፎ ገጠመኞች (trial) ማለት ነው። ከእግዚአብሔር የሚመጣውን ፈተናን የእንግሊዝኛ ቋንቋ “ትራያል” (trial) ይለዋል። ሐዋርያው ያዕቆብ “...ልዩ ልዩ ፈተና (መከራ) ሲደርስባችሁ በጣም ደስ ይጠጃችሁ” (ያዕ. 1፥2) ያለው ይህን ዓይነት ነው። ክርስቲያኖች በልዩ ልዩ መከራ ውስጥ በማለፍ እንፈተናለን። እግዚአብሔር ሲጠራን ማናችንንም “ከችግር ሁሉ ነጻ የሆነ ሕይወት ትኖራላችሁ” ብሎ ተስፋ አልገባልንም። ላውሎስ በክርስቲያኖች ላይ ሊደርስ ስለሚችለው ከፋ ነገር ሲጽፍ፤ “ገሡሉ እንገፋለን እንጂ አንጨነትም፤ እናመነታለን እንጂ ተስፋ አንቆርጥም፤ እንስደዳለን እንጂ አንጣልም፤ እንወድቃለን እንጂ አንጠፋም” አለ (2 ቆሮ. 4፥8-9)።

◆ “ገሡሉ እንገፋለን” ሲል፤ በዕለታዊ ሕይወታችን ደስታችንን፤ ምቹታችንን የሚገፍ፤ የሚያስጨንፍና የሚያስቆጣን አንዳንድ ጥቃቅን ነገር ይደርስብናል ማለቱ ነው። ከጥቅት እስከ ማታ ድረስ አፋችን በላቅ ተምልፋቱ ደስ ብሎን እንውልም።

◆ “እንወድቃለን፤ ግን አንጠፋም” ሲል ደግሞ፤ ትላልቅ አደጋ ወይም ከፍተኛ ጉዳት ሊደርስብን ይችላል ማለቱ ነው። ይኸውም፤ ይሆናል ብለን ባልጠበቅነው ነገር ድንገት እንመታለን። የመሬት መንቀጥቀጥ፤ የሞት አደጋ፤ ኃይለኛ የመኪና አደጋ ሊደርስብን ይችላል። ራሳችንን መጠየቅ ያለብን ነገር ቢኖር፤ በዚህ ሁሉ መከራ ውስጥ ስናልፍ ቅድስናችንን ጠብቀን እንቆያለን ወይ? የሚል መሆን አለበት።

ጳውሎስ ከላይ የዘረዘርናቸው ክፉ ነገሮች አይደርሱብንም አላለም። “ይደርስ ብናል” ግን “እንጠፋም” ነው ያለው። የማንጠፋብትም ምክንያት ውጪ ካለው ኃይል ይልቅ በውስጣችን ያለው ኃይል ስለሚበልጥ ነው። በውስጣችን ያለው ኃይል የተሰጠን፤ ስይጣን በሚያደርስብን መከራ ውስጥ ለንሆን ልንቋቋምበት እንድንችል፤ ኃይልና ጥልበት እንዲሆንን ነው። እግዚአብሔርም በመከራ ውስጥ እንድናልፍ የሚፈቅደውም፤ ተሰባብረን እንድንጠፋ ሳይሆን፤ በውስጣችን ያለውን ኃይል በተግባር ላይ እናውል እንደሆነ ለማየት ነው። በውስጣችን ያለውን ኃይል የማንጠቀምበት ከሆነ፤ በመከራ ስንፈተን አጥረምራሚዎችና መራራዎች እንሆናለን። ይሄም “ቅድስናን” የሚገድል መርዝ ነው። ክፉ ነገር በሕይወታችን የሚደርስብን ምክንያቱ ምን ይሆን? ብለን መጠየቃችን አይቀርም። ሳናውቅ በምናደርጋቸው ትናንሽ ለህተቶች፤ ትክክል ያልሆነ ውሳኔ በማድረጋችን፤ እንዲሁም በኃጢአት ምክንያት መከራ ሊደርስብን ይችላል። ማወቅ ያለብን እውነት ቢኖር፤ በሕይወታችን የሚደርሰው ክፉ ነገር ሁሉ፤ ኃጢአት በመሥራታችንና ከላይ በገለጽናቸው ምክንያቶች እንዳልሆነ ነው። መኪና አደጋ የሚደርስብን፤ የካንሰር በሽታ የሚይዘን፤ ቤታችን በእሳት የሚቃጠለው፤ ወይም ሌላ ክፉ ነገር የሚደርስብን ኃጢአት ስለሠራን አይደለም። ጠላታችን ስይጣን ክፉ ነገር ሊያደርስብን እንደሚያገላግልን በዙሪያችን እንደሚዘር መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። በዙሪያችን የሚዘረው በጎ ነገር እንድናደርግ በር ሊከፍትልን ሳይሆን፤ ያለንን ለማበላሸት፤ ለማጥፋትና ለመግደል ነው። ሁሉንም ነገር በሰይጣን ማመካከት ትክክል አይሆን እንጂ፤ ሰይጣን በሕይወታችን ክፉ ነገር እንደሚያደርግ አንጠራጠርም። በመንፈሳዊ ሕይወታችን ማደግ እንድንችል፤ አልፎ አልፎ ክፉ ነገር እንዲደርስብን እግዚአብሔር የሚፈቅድበት ጊዜ እንዳለ መርሳት የለብንም። በመከራ ውስጥ ካላለፍን ልንማራቸው የማንችላቸው መንፈሳዊ ትምህርቶች አሉ። **እግዚአብሔር እንደ ልጆቹ ስለሚቃጥራችሁ ትጣትን ታገሡ፤ እሳቱ የማይቀጣው ልጅ ምንድነው? ልጆች የሆኑ ሁሉ የሚተላለፉትን ትጣት እናንተ ካልተቀጠላችሁ፤ ጂታሎች እንጂ ልጆች አይደላችሁም** ይላል (ዕብ. 12፥7-8)። ስለዚህ መንፈሳዊ አቋማችንን ሊፈትን፤ እግዚአብሔር ክፉ ነገር (መከራ) እንዲደርስብን የሚፈቅድበት ጊዜ አለ። በመከራ ውስጥ ስናልፍ ቅድስናችን ጎልቶ ይታያል ወይስ ይጠፋል?

1.2 ፈተና (Temptation)

ሁለተኛው ጥቅስ ላይ ያለው “ፈተና”(temptation) የሚለው ቃል ግን የተለየ ነው። የእንግሊዝኛው ቋንቋ “ቴምፕቴሽን” (temptation) ይለዋል። ትርጉሙ በአጭሩ እንደገና ስው ‘ትርፍ ወይም ደስታ ያሰገኛል’ የሚል ተስፋ በመስጠት ኃጢአት ወይም ክፉ ነገር እንዲሠራ ማባበል ወይም መጋዘዝ ማለት ነው። ይህን ዓይነት ሥራ የሚያካሂደው ሰይጣን እንጂ፤ እግዚአብሔር እንዳልሆነ ግልጽ ነው። ለዚህ ነው ያዕቆብ ‘እግዚአብሔር በከፉ ነገር ማንንም አይፈትንም’ ያለው።

- ♦ እግዚአብሔር እምነታችን በመከራ እንዲፈተን (trial) ይፈቅዳል። ያዕቆብም “ፈተናን ታገሡ የሚጸና ሰው የተሳረከ ነው” ያለውም ይህን ዓይነት “ፈተና” ነው። ሰይጣን የሚዘረጋው ፈተና (temptation) ግን እግኝን በመንፈሳዊ ሕይወት ለማሳደግ ሳይሆን፤ አደናቅፎ ለመጣል ነው።
- ♦ እንደገና የተወለደ፤ ጌታን ከልቡ የሚወድና በፍጹም ልቡ የሚያምን ከር ስቲያን፤ ከማመን ወደ አለማመን፤ ቅድስና ካለው ሕይወት፤ ቅድስና ወደ ሌላው፤ ከመታዘዝ ወደ አለመታዘዝ እንዲመጣ የሚያደርገው፤ ሰይጣን እግኝን ከእምነቱ ለማሰወጣት የሚጠቀምበት ዋና የጦር ስልቱ “ፈተናን” በመዘርጋት ነው።
- ♦ እግዚአብሔር እኛ ልጆቹ በእምነታችን እንድንዘረታ በፈተና (trial) ውስጥ እንድናልፍ ይፈቅዳል እንጂ፤ ተሰነካክለን እንድንወድቅ ማናችንንም አይፈትንም (tempt)።
- ♦ እግዚአብሔር የሚፈቅደው ፈተና (trial) ለዕድገታችን ሲሆን፤ ሰይጣን የሚዘረጋው የፈተና ወጥመድ (temptation) ግን ለውድቀታችን ነው።

እኔና እናንተ ለዕድገታችን እግዚአብሔር በፈቀደው ፈተኝ በሆነ መከራ ውስጥ ስናልፍ፤ ሰይጣን ሁኔታውን በመጠቀም ክፉ እንድናደርግ የሚፈትንበት ጊዜ አለ። ለምሳሌ፤ አስተማሪዎቻችን በትምህርታችን ያደረግነውን መሻሻል ለማወቅ ፈተና (trial) ይሰጡናል። የዕድገታችን መለኪያ የሆነውን ፈተና ስንወሰድ፤ ይህንን መልካም ነገር በመጠቀም ሰይጣን የሌላውን ሰው መልስ ገልብጦን እንድንጽፍ ወይም እንድንከርጅ ይፈትነናል (tempt)። ልክ እንደዚሁ እግዚአብሔርም የምናድግበትን ፈተና (trial) ሲሰጠን፤ ሰይጣን ያንን ተጠቅሞ ተሰነካክለን እንድንወድቅ ይፈትነናል (tempt)። አያብ ለዚህ ጥሩ ምሳሌ ይሆናል። እግዚአብሔር በመከራ ውስጥ እንዲያልፍ በማድረግ ሲፈትነው፤ ሰይጣን ግን በሚሰቱ አማካኝነት “እግዚአብሔርን ሰደብና ሙት” የሚል ፈተና ቀረበለት። እግዚአብሔር ሲፈትነን ዓላማው ክብሩን ለመግለጽ ሲሆን፤ ሰይጣን ግን ደካማችንን ለማጋለጥና ተሸንፈን እንድንወድቅ ነው። በመከራ ፈተና (trial) ውስጥ ስናልፍ በእግዚአብሔር ላይ መታመንን ካልተማርን፤ በእግዚአብሔር ላይ መራራ ልብ እንዲኖረን እንሆናለን። ለችግራችን ሁሉ እግዚአብሔርን ምክንያት እናደርጋለን። ይሄም ወደ ኃጢአት ይመራናል። የእስራኤልን ሕዝብ በምድረ በዳ እግዚአብሔር ሲፈትናቸው፤ ፈተናውን ለጥቅማቸው በማዋል ፈንታ በእግዚአብሔር ላይ በማተረምረም ኃጢአትን እንደሠሩ እናውቃለን። አንዳንዶቻችን ስለ ፈተና ትክክል የሆነ መረዳት ስለሌለን፤ “ፈተና” ሲባል፤ የዓይን አምሮት፤ ፍትሕነት፤ እንዲሁም ሰው በልቡ የሚመኘው ነገር ብቻ ይመስለናል። ይሁን እንጂ፤ ፈተና ያ ብቻ አይደለም። በጠላኙ ሰው ላይ አለብልታ ለማስወራት፤ ቅር የተሰገንበትን ሰው ለመጎዳት፤ እንዲሁም ‘ጎዳን’ በምንለው ሰው ላይ በልባችን ቅራታ ለመያዝ፤ ለመዋሸት፤ ለመሰረቅ እንፈተናለን። ስሜታችንን በመን

ካት የሚቀርብልን ፊትና አንደኛው ዓይነት ይሁን እንጂ፤ በቀኑ በምንኖረው ዕለታዊ ኑሯችን ውስጥ የሚያጋጥሙን ልዩ ልዩ ፊትናዎች አሉ።

2. የፊትና ምንጭ (መነሻ)

በሕይወታችን በየጊዜው የሚያጋጥሙን ፊትናዎች ምንጫቸው ከየት ነው? ለዚህ ጥያቄ መጽሐፍ ቅዱስ ግልጽ የሆነ መልስ አለው። **“ሰው በሚፈተንበት ጊዜ እግዚአብሔር ፊተኝ አይበል፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር በከፉ ነገር አይፈተንም፤ እንዲያውም እርሱ ግንኙም አይፈተንም፤ ነገር ግን እያንዳንዱ ሰው የሚፈተኑ በገዛ ራሱ ምኞት ሲሳከሩ ሲታለል ነው።”** ከዚህ በፊት ምኞት ስትግዝስ ኃጢአትን ትጫወት፤ ኃጢአትም ሲታደግ ሞትን ትጫወት፤ ይላል (ያዕ. 1፡13)። ሰዎች በሚያጋጥማቸው ፊትና ተሸንፈው ሲወድቁ፤ ሁልጊዜ ለውድቀታቸው ምክንያት መስጠት ባሕሪያቸው ነው። ለምሳሌ **“...በሩካቤ ሥጋ ፊትና እንደወድቅ ባይፈለግ፤ ይህንን ፍላጎትን ያጠፋልኝ ነበር።”** በማለት እግዚአብሔርን ሲወቅሱ መስማት ለብዙዎቻችን አዲስ ነገር አይደለም። እግዚአብሔር እንድንፈተን ይፈቅዳል እንጂ፤ ማንንም በከፉ ስለማይፈተን፤ ለውድቀታችን ምክንያት ልናደርገው አይገባም። ሐዋርያው ያዕቆብ **“ሰው በሚፈተንበት ጊዜ እግዚአብሔር ፊተኝ”** አይበል ያለበት ምክንያት ይህንን እውነት ለመግለጽ ነው። እግዚአብሔር በባሕሪው ከኃጢአት ጋር ምንም ዓይነት ግንኙነት ስለሌለው፤ ወይም ኃጢአትን በጣም ስለሚጠላ፤ ከኃጢአት እንድንርቅ እንጂ ኃጢአትን እንድንለማመድ ማናችንንም አያባብልም። ስለዚህ፤ በኃጢአት ስንወድቅ፤ ራሳችን እንጂ፤ እግዚአብሔርን ምክንያት ማድረግ የለብንም። እግዚአብሔር በባሕሪው ኃጢአት መሥራት ስለማይችል፤ ዛሬም ሆነ ለዘለዓለም **“እግዚአብሔር ወደ ፊትና ያስገባን ይሆን?”** ብለን መፍራትና መጨነቅ አያስፈልገንም። ያዕቆብ **“እያንዳንዱ ሰው የሚፈተኑ በገዛ ራሱ ምኞት ሲሳከሩ ሲታለል ነው”** ሲል፤ የፊትናችን መነሻ ወይም ምክንያት እግዚአብሔር ሳይሆን እኛው ራሳችን መሆናችንን መግለጽ ነው። **“እግዚአብሔር ብርሃን ነው፤ ልሳንም በእርሱ ዘንድ ከቶ የለም”** (1 ዮሐ. 1፡5) ሲል፤ እንዲሁም መላእክት በእግዚአብሔር ዙፋን ዙሪያ ሆነው፤ **“ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር ቅዱስ ነው...”** (ኢሳ. 6፡3) እያሉ ሲዘምሩ፤ እግዚአብሔር ከኃጢአት ሁሉ ገጽህ መሆኑን፤ መግለጻቸው ነው። ሰው ኃጢአት የሚሠራው ቅዱስ በሆነው እግዚአብሔር ተፈትኖ ሳይሆን፤ በራሱ ምኞት ሲፈተን እንደሆነ ግልጽ ነው። በመሠረቱ መፈተን ኃጢአት አይደለም። ከላይ እንደተጠቀሰው ኃጢአት ቢሆን ኖሮ ኢየሱስ በዓለም ውስጥ በነበረበት ዘመን በልዩ ልዩ ፊትና ውስጥ ባላለፈም ነበር (ዕብ. 4፡15)። ኃጢአት የሚሆነው፤ ሰይጣን ለሚቀርብልን ፊትና እጆቻችንን የሰጠን እንደሆነ ብቻ ነው።

እኔና እናንተ ኃጢአት የምንሠራው በኃይል ተገደን ሳይሆን በምርጫችን ስለሆነ፤ እግዚአብሔርን መውቀስ፤ በሰይጣን ማመካኘት አይገባንም። ሰይጣን ያለእኛ ፈቃድ እጆቻችንን ይዞ በግድ ኃጢአት እንደማያሠራን ቀደም ሲል ተመ

ልክተናል። እግዚአብሔር ሌላው ቀርቶ ከኃጢአት ሁሉ ርቀን፤ በእርሱ ፈቃድ ሥር ብቻ እንድንኖር ያለፍላጎታችንና ያለምርጫችን በኃይል አይገብንም። ይህንን እውነት ባለመረዳት፤ ሰይጣን ከፈቃዳቸው ውጪ አስገድዶ ኃጢአት የሚሆነው የሚመስላቸው ክርስቲያኖች አሉ። እርግጥ ነው ሰይጣን በፈተናችን ውስጥ የሚጫወተው ትልቅ ሚና አለው። ይኸውም፤ እኛን ለማባበል ዓይኖቻችንና ልባችንን መሳብ የሚችሉትን ልዩ ልዩ ወጥመዶችን በፈታችን ማኖር ነው። አስገድዶ ኃጢአት እንድንፈጽም ባያደርገንም፤ ኃጢአትን አሳምኖ በማቅረብ ሊያባብለን ግን ይችላል። የኃጢአት ምንጭ ውስጣዊ የሆነ ፍላጎታችን እንደሆነ ሰይጣን ስለሚያውቅ፤ ከውጪ ሲታይ መልካም የሚመስለውን ነገር በማቅረብ ፍላጎታችንን ይቀስቅሳል። መጠራጠር የሌለብን እውነት ግን እግዚአብሔር እንድንፈተን ይፍቀድ እንጂ ራሱ ማንንም በከፉ የማይፈተን መሆኑን ነው። የሕይወታችን ዋና ዓላማ ቅዱስ ወይም ፍጹም ወደ መሆን ደረጃ ለመድረስ (ለማደግ) ከሆነ፤ በፈተናችን አሸናፊዎች ሆንን መቆም አለብን። ፊትና በሕይወታችን ውስጥ እንዲተና እንዲሁም በምን ዓይነት መንገድ እንደሚሠራ፤ እንዲሁም ሰይጣንን ጦርነት ገጥመን እንዴት ድል ማድረግ እንደምንችል ዘዴውን በትክክል ማወቅ አለብን። ሰይጣን ክርስቲያኖችን ለመጣል ዘዴው እንዳይታወቅበት ፊትናውን የሚያካሂደው ቀስ በቀስ እንጂ፤ ሁሉንም በአንድ ጊዜ በመዘርገፍ አይደለም። ሰይጣን ሰውን ለመጣል የሚወስዳቸው እርምጃዎች ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ቅደም ተከተል ይዞ ነው።

1ኛ) ሰውን ሊሰብ የሚችለውን ነገር በቅድሚያ ያሳዩዋል። እኔና እናንተ የምንፈተነው፤ በአካባቢያችን አንዳንድ ነገሮች ሲካሄድ ብናይ ነው። ምንም ዓይነት እንቅስቃሴ ከሌለ ፊትና ውስጥ አንገባም። ማንኛውም ሰው የሚፈተነው በአንድ ነገር “ሲሳብ...” ነው። ለምሳሌ፤ ዓይነት ወጥመድ ውስጥ የምትገባው እንዲሁ ሳይሆን፤ እርሷን ለመሳብ ተብሎ ወጥመዱ ውስጥ የተቀመጠውን ምግብ ለመብላት ስትሳብ ነው። ሰይጣንም ሰውን ወደ ፊትና ለመሳብ ሲምክር በወቅቱ የሚያደርገውን ነገር መጀመሪያ ማስተው አለበት። ለምሳሌ፤ ሙሉ በሙሉ አሳባችንና ልባችንን ሰጥተን በአንድ ሥራ ላይ ስንጠመድ፤ ድንገት የሰልክ ጥሪ፤ የሰዎች እንቅስቃሴ፤ ጩኸት ወይም ድምጽ፤ ከነበርንበት አሳብ ላይ እንድንሳብ ያደርገናል። ሰይጣንም ሀሳባችንን ለመሳብ ይህንኑ ዓይነት ዘዴ ይጠቀማል። አንዳንድ የድሮ ትዝታዎችን ወደ አዕምሯችን በተለያየ መንገድ ያመጣል። ያልጠበቅነው ዓይነት ደብዳቤ ይደርስናል፤ ከዚህ በፊት ኃጢአት ሥንሠራ ይሸተን የነበረ ሽታ ካልጠበቅነው አካባቢና ሁኔታ ይሸተናል። ሱቅ ገብተን ስንገዛ፤ ሻጩ መልስ ሲሰጠን ተሳስቶ ከሰጠነው ገንዘብ በላይ ጨምሮ ይሰጠናል። እኛ በእግራችን ስንኳትን የትምህርት ቤት ጓደኛችን አዲስ መኪና ይዞ በአጠገባችን ሰላምታ ሰጥቶን ያልፋል። የሥራ ባልደረባችን መስማት የማንፈልገውን አሉባልታ ያሰማናል። ለዘረዘርና

ቸው ሁኔታዎች ልባችንን ከፍተን ወደ ውስጣችን ካስገባናቸው ለፈተና ራሳችንን አጋልጠን ለመስጠት የመጀመሪያውን በር መክፈታችን ይሆናል።

2ኛ) ሰው "...በገላ ምኞቱ..." ሲሳብ እንደሚፈተን ስለሚያውቅ ሰይጣን ፍላጎትን (ምኞቱን) ይቀሰቅሳል። የሰው ሁሉ ፍላጎት ወይም በጣም የሚወደው ነገር አንድ ዓይነት አይደለም። ሰይጣን በቅድሚያ በጣም የምንወደው ነገር ምን እንደሆነ ያጠናል። መጠጥ ለማይፈትነው ሰው መጠጥ የሚያገኝበትን ሁኔታ አያመቻችለትም። የመጠጥ ሱስ ያለበትን ሰው ሌላው ቀርቶ በባዶ የመጠጥ ጠርሙስ፣ በመጠጥ ሽታ ብቻ ፍላጎቱን መቀስቀስ ይችላል። ኃጢአት ለመሥራት የምንፈተነው በምንድነው? በመዋሸት፣ በንዴት፣ በመስረት፣ በጥላቻ፣ በቅናት፣ በምቀኝነትና ምግባር ብልሹ የሆኑትን መጽሐፍት/ፊልሞችን (pornography) በማየት ነው? ራሳችንን ለመከላከል እንድንችል ደካማ ጎናችንን በቅድሚያ ማወቅ ይገባል።

⇒ ፈተና የሚሆንበት ሰው እንዴት ዓይነቱ ነው?

⇒ የምንፈተነው ምን ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ስንሆን ነው?

⇒ ከማንኛውም ነገር የበለጠ የምንፈተንበት ምን ዓይነት ነገር ነው?

⇒ የምንፈተነው ምን ዓይነት አካባቢ (ሥፍራ) ስንሆን ነው?

⇒ በአዕምሮአችን ምን ዓይነት ለሳብ ሲመላለስ ነው?

እነዚህ ከላይ የገለጽናቸው ነገሮችና ሁኔታዎች በአካባቢያችን ባይደርሱ ኖሮ ምን ያህል ደስ ይለን ነበር! የክርስትና ሕይወት ቀላልና ትግል የሌለበት ይሆን ነበር። በቀላሉ ቅዱስ ከመሆን መንፈሳዊ ደረጃ እንደርሰን ነበር። ምክንያቱም ሁላችንም የምንፈተነው በራሳችን ምኞት ስንሳብና ስንታለል በመሆኑ ነው። በዚህ ዓይነት የፈተናችን ምንጭ ሌላ ሰው ባይሆን የእኛው የራሳችን ልብ እንደሆነ እናውቃለን። ፈታኝ ሊፈትን የሚችለው ፍላጎታችንን (ምኞታችንን) በማየት ነው። በሕይወታችን ውስጥ "ፍላጎት" ባይኖር ሰውም ሆነ ሁኔታ አይፈትንም ነበር። ማናችንም ስማችን ካልተጠራ "አቤት!" ብለን መልስ አንስጥም። ሰይጣንም የተደበቀው "ፍላጎታችን" (ምኞታችን) በመጥራት ውስጣችንን መቀስቀስ ይጀምራል። የሞተ ሰው አይፈትንም። ምክንያቱም ፍላጎቱ አብሮ ስለሚሞት ነው። ስለዚህ በሕይወት እስካለንና "ፍላጎት" (ምኞት) እስካለን እስከ መጨረሻዋ ድቂቃ ድረስ እንፈተናለን። በፈተና የምንፈተነው "ውስጣችን" ባለው ነገር እንጂ፣ "ውጪ" ባለው ነገር አይደለም።

3ኛ) አማኝ "...ሲታለል..." ይፈተናል። በልባችን ውስጥ ያለው ፍላጎት (ምኞት) ቀስ በቀስ ያድግና በጣም ትልቅ ይሆናል። ያኔ ሰይጣን ባቀረበልን ፈተና

እየተሳብን በልባችን ውስጥ ማሰላሰል እንጀምራለን። "መሳብ" ማለት በስሜታችን መቀስቀስ ማለት ነው። ከውጪ ያለው ነገር ፈተናውን በፊታችን ይዘርጋ እንጂ፣ ፍላጎታችንን የሚያባብሰውና እንደ እሳት የሚያነደው የራሳችን የውስጥ ፍላጎት እንደሆነ መዘንጋት የለብንም። በውጭና በውስጥ ያለውን ግፊት ጠቢቡ ስለሞን በመጽሐፈ ምሳሌ ውስጥ ጥሩ አድርጎ አስቀምጦታል። "...ከምግባር ብልሹ ሴት፣ ልጁን አንደበት ካላት ዘልዛለች ሴት ትጠብቅሃለች። ውበድን በልብህ አትመኝህ፣ በግድግዳ አትጠመድ..." ይላል (ምሳሌ 6፥24-25)። ማታለል ወይም ማባባል ዓላማው ምንድነው? ፍላጎታችንን ከመጠን በላይ በመቀስቀስ፣ በአስተሳሰባችንና በምርጫችን ላይ ተጽኖ ለማሳደር ነው። እዚህ ላይ ነው የግድ አንድ ነገር ማድረግ ያለብን። ብዙ ጊዜ ፍላጎታችን እየተጋጋለ ሲመጣ፣ ፍላጎታችንን ለመፈጸም እንጂ፣ ሊያስከትል የሚችለው አደጋ ፈጽሞ ማየት እንችልም። ኃይለኛ ፍላጎት ዓይናችንን ያሳውራል፤ በትክክል እንጻፍ ስብ አዕምሮአችንን (አንጎላችንን) ይቆልፋል (ምሳሌ 7፥10-22)። ሁኔታው እዚህ ላይ እያለ ሊቆም ይችላል። ፈተናው ከውጪ የመጣ ከሆነ፣ ከዚያ ሁኔታ "መሸሽ" አለብን። ከግል ፍላጎታችን የወጣ ከሆነ፣ በሀሳብ መቃወም (fantasize) ወዲያው ማቆም አለብን። በውስጣችን የሚነደውን የፍላጎት እሳት ተሎ ማብረድ ከቻልን፣ የፈተናው ኃይለኝነት እየቀነሰ ይመጣል። ስለዚህ፣ ከዚህ ደረጃ ላይ ከደረስን ተሎ በውስጣችን የሚመላለሰውን አሳብ በማቆም፣ ከውጪ ከሚያባብለን ነገር በመሸሽ መስመር ሊለቅ ያለውን ፍላጎታችንን መግታት እንችላለን።

4ኛ) አማኝ "...ምኞቱ..." ሲታጠላት መጽሐፍ ምክንያት ይሆናል። ማንኛውም "ፈተና" ዋና ዓላማው ተፈታኝን ኃጢአት እንዲሠራ ማድረግ ነው። ፈተና መጀመሪያ ካለንበት ሁኔታ ይሰበናል፤ ቀጥሎ ፍላጎታችን ለጥያቄው መልስ ይሰጣል፤ ቀጥሎ በማባባል ፍላጎታችን እያደገ ይመጣል። በመጨረሻ ፍላጎታችን "ኃጢአትን ይጸንሳል። መጽሐፍ ቅዱስ ፈተና እንዴት እንደሚሠራ በግልጽ ይናገራል። "...ነገር ግን እያንዳንዱ ሰው የሚፈተነው በገላ ምኞት ሲሳብና ሲታለል ነው። ከዚህ በፊት ምኞት ስትገኝበት ኃጢአትን ትወልዳለች፤ ኃጢአትም ሲታደግ ሞትን ትወልዳለች" ይላል። በቅድስና ለመኖር የሚፈልግ አማኝ፣ እዚህ ደረጃ ላይ እያለ፣ ኃጢአትን ላለመሥራት፣ "እምቢ!" ማለት ይችላል። ፈታኝ በተለያየ ደረጃ ውስጥ አልፎ እያባባለ ይፈትንናል እንጂ፣ እጃችንን ይዞ ከፈቃዳችን ውጪ ኃጢአት እንድንሠራ ሊያደርገን ኃይልም ሆነ ችሎታ የለውም። ኃጢአት ለመሥራትም ሆነ ላለመሥራት ምርጫው የራሳችን ነው።

5ኛ) የፈታኝ ዋና ዓላማ ተፈታኝን በኃጢአት እንዲወድቅ ማድረግ ነው። ፈተናው ጽንሰ ብቻ ሆኖ ስለማይቀር መጨረሻ ላይ "ኃጢአት" መወለዱ

አይቀርም። ተፈታኙ ጋጢአት ለመሥራት ሲወሰን፤ ለፈተናው እጁን ሲሰጥና እንዲያደርግ የተጠየቀውን በተግባር ላይ ሲያውል ወዲያው “ጋጢአት” ይወለዳል። ተፈታኙ መጨረሻ ደረጃ ላይ እያለ፤ አጁን ለጋጢአት እንዳይለጥ መንፈስ ቅዱስ ህሊናውን በማስጨነቅና ዕረፍት በመንሳት ይለምነዋል። ይመከረዋል። ሊገባበት ካለው የጋጢአት ገደል ውስጥ እንዳይገባ ምህረቱንና ጸጋውን በማሳየት፤ ከሁኔታው ሊያወጣው እጁን ይዘረጋለታል። በቅድስና ለመኖር ምርጫው የሆነ አማኝ፤ ጋጢአትን እንዳይሠራ በውስጡ ለሚናገረው መንፈስ ቅዱስ የእሺታ ድምፅ ማለግት አለበት።

6ኛ) ግንኙነት ጋጢአት የግድግ ሳኬሪ አለው። ልቡን ፍትወት ላይ ካሳረፈ፤ “ፍትወቱ” ያድጋል። ጋጢአት አንድ ቦታ ስለማይቆም፤ ለምሳሌ ዓይኑን በገንዘብ ላይ ያደረገ ሰው፤ በውስጡ የተፈጠረው የገንዘብ ፍቅር ቀስ በቀስ ያድጋል። ጋጢአትን ዛሬ ከፈጸምነው፤ ነገም መልሰን የማድረግ ፍላጎት ይኖረናል። ስለዚህ ጋጢአት ሰውን ሰብኛ የማድረግ ኃይል እንዳለው እንረዳለን። ጋጢአት በሠራን ቁጥር፤ የራሳችንን መቃብር በእጃችን እየቆፈርን ነው። “ይህን ጋጢአት ከአንድ ጊዜ በላይ አላደርግም” የሚለውን አባባል ምን ጊዜም አንመን። ብዙዎች ችግር ላይ ራሳቸውን የጣሉት፤ “አንድ ጊዜ ብቻ ይህን ጋጢአት ከፈጸምኩ በኋላ ንስህ ገብቼ እመለሳለሁ” በማለት እንደሆነ ማወቅ አለብን። ጋጢአት በሠራን ቁጥር፤ የጋጢአት ግፊትና ኃይል እየጨመረ ይመጣል።

7ኛ) ጋጢአት ስታድግ ምትን ትወልዳለች። አማኝ በምርጫው እየደጋገመ ጋጢአት መሥራቱን ከቀጠለ፤ ጋጢአት በሕይወቱ እየሰለጠነና ኃይል እያገኘ ይመጣል። መጀመሪያ ላይ ሰው ጋጢአት ሲሠራ፤ ህሊናው እየተጨነቀ፤ ሰላም የሌለው ሰው ይሆናል። ጋጢአቱን እየደጋገመ ሲያደርግ ግን ህሊናው ዝም ስለሚል፤ ወይም ቢጮኸም ሰሚ ስለሌለው፤ ጋጢአቱን እየለመደው ይመጣል። አማኝ ራሱን ለጋጢአት እንዳያስገዛ መጽሐፍ ቅዱስ በደንብ ያስጠነቅቀዋል። “...ከሐ መሻቱን ተፈጽሞ ዘንድ በሚችሉ ሥጋችሁ ላይ ጋጢአት እንዲገባላቸው አታድርጉ። ብልቶችሁን የከፉት መሣሪያ አድርጋችሁ ለጋጢአት አታቅርቡ፤ ይልቁንኑ ከሞት ወደ ሕይወት እንደ ተሻገሩ ሰዎች አድርጋችሁ ራሳችሁን ለእግዚአብሔር አቅርቡ፤ ብልቶችሁንም የጽድቅ መሣሪያ አድርጋችሁ ለእግዚአብሔር አቅርቡ። ከዚህ በታች አንጂ ከሕግ በታች ሰላሳሆናችሁ ጋጢአት አይዝችሁም” ይላል (ሮሜ 6፥12-14)። ጳውሎስ እዚህ ላይ አማኞችን ለማሳሰብ የሚፈልገው፤ ጋጢአት እንዳይገዛቸው ነው። ምክንያቱም ጋጢአት ሲያድግ መጨረሻው ሞት እንደሆነ ስለሚያውቅ ነው (ሮሜ 6፥23)።

3. ስለ ፈተና ማወቅ ያለብን እውነት

ፈተና ምን እንደሆነ ለመረዳት የእግዚአብሔርን ቃል በጥንቃቄ ከመመርመር የበለጠ ሌላ የተሻለ መንገድ የለም። ስለ ፈተና ጥሩ አሳብ ሊሰጡን ከሚችሉ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ውስጥ አንደኛው ሐዋርያው ጳውሎስ ለቆሮን ቶስ አግኖች የጻፈው የመጀመሪያው መልዕክት ነው። **“እነዚህ የቆሞ የሚመዘገቡ ሰው ሰው እንዳይወድቅ ይጠንቀቅ። በእው ከሚደርሰው ፈተና በተር ሌላ ፈተና አልደረሰላችሁም፤ እግዚአብሔር ታግኝ ነው፤ ምክንያቱም ከአትግችሁ በላይ የሆነ ፈተና እንዲደርሰላችሁ አይፈቅድም፤ በምትፈተኑበትም ጊዜ የምትታገሙበትን መንገድ ያዘጋጁኝኋል”** ይላል (1 ቆሮ. 10፥12-13)።

3-1. ጋጢአት የምንሠራበት ዋናው ምክንያት በልዩ ልዩ ፈተና ስለምንፈተን ነው

እኔና እናንተ በጋጢአት የምንወድቀው እንዲሁ ሳይሆን፤ ስለምንፈተን ነው። ሰይጣን ሁልጊዜ የሚፈትነን ዋና ዓላማው እኛን ለመጣል ነው። ፈተና ባይኖር ኖሮ ጋጢአት እንሠራም አበር። ወደ ኋላ መለስ ብለን አልፈን የመጣንበትን የሕይወት መንገድ ስንመለከት፤ በጋጢአት የወደቅንባቸው ጊዜያት ሁሉ በወቅቱ እንወቃቸው እንጂ፤ ለቀረበልን ፈተና እጆቻችንን በመስጠታችን ነው። ሰይጣን ገና ከመጀመሪያው፤ አዳምና ሔዋን እግዚአብሔር ከፋውንና ደጉን ከሚያስታውቀው ዛፍ እንዳይበሉ የሰጣቸውን ትዕዛዝ እንዲጥሱ የፈተና ውጥመዱን ዘረጋላቸው። ሰይጣን የአዳምንና የሔዋንን ልብ መሰብ የቻለው እንዲሁ ሳይሆን አንዳንድ እውነት የሚመስለውን ተስፋ በመስጠት እንደነበረ እናውቃለን።

1ኛ/ “ፈጽሞ አትሞቱም” አላቸው። እግዚአብሔር “እነዚህ ዛፍ በዘላቸሁ ቀን ትሞታላችሁ” ያላቸውን ቃል “አትሞቱም” በማለት ሔዋንን እግዚአብሔርን እንድትጠራጠር አደረጋት። ሔዋን ይህንን የመጀመሪያውን መስናክል ብታልፍ፤ መሞቷን አምና ብትቀበል፤ ለቀረበላት ፈተና ፈጽሞ እጇን አትሰጥም አበር። “ፈተና” ሁልጊዜ ተፈታኙ ባለመታዘዝ የሚደርሰበትን ጉዳት አቃሎ ለማሳየት፤ የሚያገኘውን ጥቅም ግን አተልቆ በማቅረብ ሰውን ያሞኛል።

2ኛ/ “ዓይናችሁ ይከፈታል” አላቸው። ሰይጣን የሔዋን ዓይን እንደተዘጋ ካላመናት በኋላ፤ የተከለከለውን ብትባላ ዓይናቿ ተከፍተው ግጥት እንደምትችል በመንገር ልቧን እንጠላጠላለን። ሰይጣን ይህንን ሰል፤ እግዚአብሔር እንዳያዩ ዓይናቸውን እንደዘጋው አድርጎ በማቅረብ የእግዚአብሔርን ባሕር እንዲጠራጠሩ አደረጋቸው። መጀመሪያ ቃሉን ተጥሎ ባህሪውንና ህልውናውን እንዲጠራጠሩ ሲያደርግ፤ አንዱ ጥርጣሬ ሌላ ጥርጣሬ እንደሚያበቅል እናያለን።

3ኛ/ “እንደ እግዚአብሔር ትሆናላችሁ” አላቸው። ሔዋን እንደ እግዚአብሔር መሆን እንደምትችል ሰይጣን ልቧን አነሳ። እንደ እግዚአብሔር ከመሆን የበለጠ ሌላ ምን ትልቅ ነገር ይገኛል? አዳምና ሔዋን በእግዚአብሔር አምላል በመፈጠራቸው ከፍጥረታት ሁሉ በላይ ቢሆኑም፤ ያ

አልበቃቸውም እንደ እግረኛው መሆን አግራቸው ይህን ዓይነት ፍላጎት በውስጣቸው እንዲፈጠር ያሳዩ ፈታኛ ሰይጣን ራሱ ነው። ያልተረዱት ነገር እንደ እግረኛው መሆን የሚችሉት እርሱን በመታዘዝ እንጂ፣ ትዕዛዙን በመግባት አለመሆኑን ነው።

4ኛ/ “ከቅዱስ ደገን ታውቃላችሁ” አላቸው። የተከለከለ ዕውቀት ምን ያህል ፈታኝ እንደሆነ ሰይጣን ያውቃል። በወቅቱ የከራሸው የማወቅ ኃይል ሲያገኝው ሌላ ተጨማሪ ነገር ለማወቅ ለምን ዓይነት? እዚህ ላይ ፈታኛ፣ ሰው የተከለከለውን ነገር እንዲመኝ ፍላጎት በውስጡ እንዲፈጠር አደረገ። አጭሩ ሐዋን በሰውን ካወቁ፣ ክፉ የሆነውን ለማወቅ ለምን ፈለጉ? አጭሩ ሐዋን እግረኛው እንዲያውቁ ሆነ ብሎ የተከለከለውን ለማወቅ በመምረጣቸው ሰይጣን ራሱ በወደቀበት ኃጢአት ወደቁ። እግረኛው ራሱ በታላቅነቱ የደነገገውን ውሳኔነት በመጣል ራሳቸውን ከእግረኛው ውጪ ለማድረግ ሞከሩ።

3.2. ፈተናን አደገኛ የሚያደርገው፣ “አንወድቅም” ብለን ስናስብ ነው

“ፈተና እኔን አይጥለኝም” ብለው የሚያስቡትን እንዲሁም በራሳቸው ብርታት ፈተናን ለማሸነፍ የሚሞክሩትን ክርስቲያኖች ለማስጠንቀቅ ነው ሐዋርያው ጳውሎስ፣ “የቆመ የሚመስለው እንዳይወድቅ ይጠንቀቅ” ያለው። “በፈተና አልወድቅም...ያንን የመሰለ ኃጢአት በፍጹም አላደርግም” የሚል ስሜት ከውስጣችን ሲሰማን፣ ከምንጊዜውም የበለጠ ያኔ ለእደጋ የተጋለጥን መሆናችንን ተረድተን እንጠንቀቅ። በፈተና ውስጥ ስናልፍ፣ በፈተናችን ሊያግዝን ወደሚችለው ጌታ ልባችንን በማንሳት ፈንታ፣ በራሳችን ብርታት የምንታመን ከሆነ፣ በትምክህ ተኛነት መንፈስ የተሞላን መሆናችንን እንወቅ። መጽሐፍ ቅዱስ የትምክህተኛነትን አደገኛነት ሲገልጽ፣ “ትጠረት ወደ ጥፋት፣ ትምክህተኛነትም ወደ ውድቀት ያደርጋል” ይላል (ምሳሌ 16፥18)። “ሌሎች ይወድቃሉ እንጂ፣ እኔ አልወድቅም” ብለን ስናስብ፣ ልባችን በትምክህተኛነት መንፈስ የተሞላ መሆኑን ያሳያል። ትዕቢት በልባችን ሲነግሥ፣ የሚከተለው ጥፋት እንደሆነ እናውቃለን። በግልጽም ሆነ በሰውር በትምክህት መንፈስ የተሞላ ሰው ስናይ፣ ያ ሰው ለውድቀት የተጋለጠ መሆኑን እንረዳለን። ፈተና ሲቀርብልን በፈተናችን አሸናፊዎች ሆንን ለመውጣት፣ በጌታ መታመን፣ ተጠንቅቀን መጠበቅና መጸለይ እንዳለብን መጽሐፍ ቅዱስ ይመክረናል። ኢየሱስ “ወደ ፈተና እንዳትገቡ ተገታችሁ ጸልዩ” የሰው መንፈስ ሁልጊዜ ዝግጁ ነው። “...ገን ደካማ ነው” (ማቴ. 26፥41) በማለት አስጠንቅቆናል። በፈተና ውስጥ ስናልፍ ከማንኛውም ነገር የበለጠ ሁልጊዜ ትኩረት መስጠት ያለብን፣ በራሳችን ኃይል ማሸነፍ የማንችል ደካማዎች እንደሆንን፣ እግረኛው እግረኛው ግን ሊረዳን የሚችል ብርቱና ኃይል መሆኑን ነው። ደካማችንን ከተረዳን፣ በፈተናችን አሸናፊዎች እንድንሆን እንዲረዳን፣ ወይም ኃይል እንዲሰጠን ሁሉን ማድረግ ወደሚችለው ጌታ መጸለይ እለብን።

3.3. ከአቅጣጥን በላይ የሆነ ፈተና እንደሚደርስብን እንወቅ

እግረኛው ከአካባቢያችን ፍጹም የራቀ መስሎ የሚሰማን ጊዜ ቢኖር፣ በተለይ ኃጢአት እንድንሠራ በምንፈተንበት ወቅት ነው። ይሁን እንጂ፣ እግረኛው እግረኛው ራሱ ፈተና ውስጥ ስንሆን ፊቱን በእኛ ላይ በማዞር ፈንታ ከምንጊዜውም የበለጠ አጠገባችን ይገኛል። በቀጥታ ፈተናውን ያመጣው እግረኛው እግረኛው አይሁን እንጂ እርሱ ሳያውቀው ምንም ነገር መሆን ስለማይችል፣ መፈተናችንን ያውቃል። ማወቅ ብቻ ሳይሆን፣ ፈተናውን ማለፍ የምንችልበትን ኃይል የሚሰጠንም እርሱ ራሱ ነው። “...እግረኛው ታማኝ ነው፤ ምክንያቱም ከአቅጣጥን በላይ የሆነ ፈተና እንደሚደርስብችሁ አይፈቅድም...” (1 ቆሮ. 10፥13) የሚለው የተስፋ ቃል፣ የቀረበልንን ፈተና ትልቅነት ተመልክተን እንዳንፈራ ብርታትን ይሰጠናል። ሁላችንም በፈተና ውስጥ እንሰፍ እንጂ፣ አንድ ዓይነት መንፈሳዊ ድካም ስለሌለን፣ ለሁላችንም የሚቀርብልን ፈተና አንድ ዓይነት አይደለም። ለአንዱ ፈተና የሆነበት ነገር ለሌላው ፈተና ሳይሆንበት ይችላል። ለምሳሌ ዕቃ ለመግዛት ሱቅ ገብቶ ሳይከፍል ለመውጣት ፈተና የማይሆንበት ሰው፣ በሌላ በኩል ግን ሱቁ ውስጥ ያለውን ምግባረ ብልሹ የሆኑ፣ ወይም የወሲብ ድርጊቶችን የሚያሳዩ መጽሐፋችን (pornography) አገላብጦ ለማየት የሚፈተን ሊሆን ይችላል። ይህንን የሚያውቀው ጠላታችን ሰይጣን ብልህ ስለሆነ፣ ውጊያውን በእኛ ላይ ከማፋፋሙ በፊት፣ እንደ አንድ ጥሩ የጦር መሪ በቅድሚያ ብርታታችንና ድካማችንን በጥንቃቄ ያጠናል። ብርቱ በሆንበት አቅጣጫ በመምጣት እኛን ለመጣል ጊዜውንና መሣሪያውን አያባክንም። የሚፈተንን በደክምንበት አቅጣጫ መሆኑ ብቻ ሳይሆን፣ መቼና እንዴት እንደምንደክም ጨምሮ ስለሚያውቅ፣ ፈተናውን የሚዘረጋው ትክክለኛውን ጊዜና ሁኔታዎችንም እየጠበቀ ነው። እግረኛው እግረኛው ፍጹም ስለሆነና ኃጢአትን የሚያስተናግድ ባለመሆኑ፣ በምን ዓይነት ፈተና መፈተን እንዳለብን አይምረጥ እንጂ፣ ሰይጣን የሚያቀርብልን ፈተና ከአቅጣጥችን በላይ እንዳይሆን ግን እግረኛው ይቆጣጠርናል። “...ከአቅጣጥን በላይ የሆነ ፈተና እንደሚደርስብችሁ አይፈቅድም...” ሲል፣ ይህንን ሀሳብ መግለጽ ነው።

ይህንን እውነት ስንረዳ፣ እግረኛው እግረኛው ለእኛ ምን ያህል እንደሚጠንቀቅልን እናያለን። በፈተና ውስጥ ስንሆን እግረኛው እግረኛው ተቆጥቶ ከእኛ ይሸሻል የሚለውን የሰይጣንን ውሸት ምን ጊዜም ቢሆን እንመን። እግረኛው እግረኛው ስለሚወደንና ስለ ሕይወታችን ግድ ስለሚለው፣ በቅርብ ሆኖ በፈተና ውስጥ ስናልፍ ሁኔታችንን ይከታተላል። ሰይጣንን “ከዚህ እንዳታልፍ... ከዚህ በላይ እንዳታደርግ...” በማለት ትዕዛዝ በመስጠት ያስጠንቅቀዋል (ኢዮብ 2፥6)። ኃይለኛ የፈተና ገፋ ስም ሆነ ማዕበል ሥራችንን ነቃቅሎ እንዲጥል፣ ለቅድስና ያለንን መስጠት ፈጽሞ እንዳልዘረ ለማድረግ እንዲችል ዕድል አይሰጠውም። ጳውሎስ “...እግረኛው ራሱ ታማኝ ነው...” ይላል። “ታማኝ ነው” ሲል፣ የሰጠውን ተስፋ ይጠብቃል፤ ከአማኝ ጋር የመሠረተውን ግንኙነት (አንድነት) አያፈርስም ማለት ነው። እግረኛው እግረኛው ለቃሉ፣ ለታመነበት ሁሉ፣ ለዓላማው ታማኝ ነው። ሁላችንም ቅዱሳን

እንድንሆን የሚጠይቅ ከሆነ ከአትማችን በላይ በሆነ ፈተና ስንፈተን እንዴት ዝም ብሎ ያያል? እኛ እየደጋገምን ታማኞች ካልሆንን፤ ወይም እምነታችንን ካገደልን፤ ስንፈተን ሁልጊዜ ለጋጢአት እጆቻችንን የምንሰጥ ከሆንን? ታማኝነቱ የሚያቆምበት ጊዜና ሁኔታ የለም? የእኛ ታማኝነት አይወስነውም? ለዚህ ጥያቄ ጳውሎስ መልስ ሲሰጥ፤ "...ታማኝ ሆንን ባንገኝ እርሱ ታማኝ እንደ ሆነ ይናገራል ራሱን መሄድ አይችልም..." ይላል (2 ጢሞ. 2፥12)። ስለዚህ በፈተናችን ወቅት እግዚአብሔር ምንጊዜም ቢሆን ስለማይተወን፤ ከአትማችን በላይ በሆነ ፈተና እንዳንፈተን ይጠበቀናል። ፈተናችንን የምናሸንፍበት ኃይል የሚሰጠን መሆኑ ብቻ ሳይሆን፤ ከአትማችን በላይ በሆነም ፈተና እንዳንፈተን ይጠበቀናል።

3.4. ለፈተናችን ሁሉ መውጫ አለው

እግዚአብሔር ታማኝ ስለሆነ፤ ከአትማችን በላይ እንዳንፈተን የሚጠበቀን መሆኑ ብቻ ሳይሆን፤ ለፈተናችንም መውጫ የሚያዘጋጅልን መሆኑን ግወቅ ይገባናል። ጳውሎስ "...በምትፈተኑበትም ጊዜ የምትወጡበትን መንገድ ያዘጋጅላችኋል" ይላል። ኢየሱስ በምድር ላይ በነበረበት ዘመን እንደተፈተነ፤ እኛም በልዩ ልዩ ፈተና ውስጥ እናልፋለን። በፈተና ውስጥ ያለውን ከባድ ጦርነት ስለሚያውቅ፤ በፈተና ውስጥ ስናልፍ ይራራልናል። በፈተናችንም ሆነ በድካማችን የሚራራልን (የሚያዝንልን) ሊቀ ካህን እንዳለን መጽሐፍ ቅዱስ ያረጋግጣልናል (ፅብ. 4፥15)። እግዚአብሔር የሚያዘጋጅልንን የፈተና መውጫ፤ ክፉ የሆነው ሰይጣን መዝጋት ይችላል ይሆን? እርግጥ ነው፤ ትላንትና ለፈተናችን የተጠቀምን በት መውጫ መንገድ ዛሬ ለቀረበልን ፈተና መውጫ ሳይሆን ይችላል። ይሁን እንጂ፤ እግዚአብሔር ሌላ አዲስ መውጫ ያዘጋጅልናል። እግዚአብሔር ለፈተናችን መውጫ መንገድ መፈለግ ብቻ ሳይሆን፤ ከፈተና መውጫውንም ያዘጋጅልናል። ጴጥሮስ "...በእውነት እያመለከት የሚኖሩትን ከፈተና እንዴት እንደሚያድናቸውና...ጠብቆ እንደሚያቆያቸው ያውቃል..." ይላል (2 ጴጥ. 2፥9)። ኢየሱስ በፈተናችን ወቅት ለእኛ ፍጹም ታማኝ ነው። ጠራርጎ እንዳይወሰደን የፈተናችንን መጠን መወሰን ብቻ ሳይሆን፤ መውጫውንም ያዘጋጅልናል። በየጊዜው ስለሚያጋጥመን ፈተና ትክክል የሆነ መረዳት ሲኖረን፤ ፈተና ቅድስናችንን እንደማያሸንፈው እንረዳለን። "የስማዩ አባታችሁ ቅዱስ እንደሆነ ቅዱሳን ሁኑ..." የሚሰውን ትዕዛዝ ተቀብለን በቅድስና ለመኖር ራሳችንን እናለማምዳለን። ለዚህ ሁሉ እግዚአብሔር ይርዳን! አሜን!

